

Giới thiệu Ông Xã Không Thể Nuông Chiều

Truyện Ông Xã Không Thể Nuông Chiều, chuyện tình cảm nói tới là tới, nói đi là đi rất nhanh tựa như một cơn gió thoảng qua. Cô gái vốn dĩ rất yêu thương người anh này nhưng anh lại nhẫn tâm làm tổn thương cô.

Anh và cô sống chung với nhau từ nhỏ đến lớn, cô cứ ngỡ anh chính là người anh trai của mình bảo vệ em gái là chuyện đương nhiên rất dễ hiểu nhưng tại sao anh lại có thứ tình cảm trai gái ở đây, thật ra anh có bí mật gì không thể nói cho cô biết và giấu kín bao lâu nay.

Với những hành động mà anh làm cho cô thì người ngoài nghĩ họ là một cặp tình nhân chứ không phải là anh em trong nhà, anh luôn che chở cho cô nhưng khi cô bị người khác vây bám và phá rối.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Đừng!!! Cứu mạng. . .thật là đau! Ai tới cứu tôi. . .”

Lại tới! những âm thanh không rõ này cứ rít gào lên lôi kéo cô, cô biết đây là mộng, nhưng là thật sự rất đáng sợ. . . máu, bắn lên người cô. . . cô thật rất muốn nôn! Cô không tìm được nơi để trốn. . .

“Ồ. . .ô.....cứu tôi! Cứu tôi. . .” Cô gào khóc, vội vàng bịt tai ra và không nghe thấy những âm thanh chém giết, cô thét chói tai, cơ hồ rách cả cổ họng, rốt cuộc có người nghe thấy thanh âm cô la lên không, có thể lay cô tỉnh, cứu cô thoát khỏi ác mộng?

“Tỉnh lại. . . .Phiên Phiên, mau tỉnh lại!”

Là thanh âm của anh trai? anh tới cứu cô! Thượng Quan Phiên Phiên mức nờ, một mảnh đen trắng phía trước đan xem khiến cô hốt hoảng quơ múa bàn tay nhỏ bé.

Thượng Quan Thác Dương cầm lấy tay, lay đầu vai cô: “em đang nằm mơ, không có gì phải sợ, tỉnh lại là tốt rồi.”

Mơ? Đúng! Cô biết đây là mơ, tỉnh lại là tốt rồi. . . .cô chỉ muốn mở mắt ra là có thể thấy ngay anh trai! Thượng Quan Phiên Phiên giùng giàng, trên trán rỉ ra chút mồ hôi.

“Thượng Quan Phiên Phiên, hiện tại em mở mắt ra ngay lập tức, nếu không anh liền bỏ em lại, tự mình đi ngủ!”

“Không cần. . .em không muốn một mình. . .” anh muốn rời đi, cô sẽ phải một mình đối mặt với ác mộng, không. . . cô không muốn!

Thượng Quan Phiên Phiên đang bị biến máu đỏ tươi bao phủ đột nhiên tỉnh lại, cô há miệng thở dốc chưa tỉnh hồn: “Giống như giấc mơ. . .”

“Chắc trước kia qua cầu Nại Hà, em uống không đủ thang thuốc của Mạnh Bà mới có thể lưu lại trí nhớ từ kiếp trước, không có chuyện gì rồi”. Giọng nói vô vị cổ lá ra và nhẹ nhõm, nở ra nụ cười đùa là phương thức trấn an cô từ trước đến nay của anh.

“em không còn suy nghĩ”.

“Đó chính là thiên tướng hàng đại nhân với tư nhân. Anh chính là một ví dụ tốt nhất, nửa đêm canh ba lần thứ N bị em thét chói tai làm tỉnh lại, trận bông rở chính thức ngày mai. . .” Không! Sửa chữa, không đến năm giờ sau, “Anh nhất định sẽ mang về một chiến thắng tốt đẹp”

“Anh thật xin lỗi. . .” Cô biết anh cố ý dời đi sự chú ý của cô, không vì ác mộng không rõ tên kia mà canh cánh trong lòng.

“Làm gì mà xin lỗi, cũng không phải là em không phát giác lương tâm, anh với sán nhà trong phòng em càng lúc càng xa rồi”. Anh ngáp một cái thật to, đặt mộng ngồi xuống dưới đất, “Rất lâu không có ngủ dưới đất rồi, anh buồn ngủ quá, không còn sức để về phòng nữa, uy! Cầm cái gối.”

Thượng Quan Phiên Phiên đem gối đầu riêng của anh cùng tấm thảm cho anh, không chọc phá sự săn sóc này, cô biết anh sẽ mạnh mẽ không nhận.

Yên lặng nằm trên giường, lộ ra ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ, nhìn anh lẩn qua lộn lại một lát rồi mới bắt đầu ngủ, cô biết ngủ trên sàn nhà không tốt, cho dù cô đặc biệt mua tấm thảm mềm mại, nhưng rốt cuộc cũng không thoải mái bằng giường.

Từ sau khi tốt nghiệp tiểu học nàng thường bị ác mộng quấy nhiễu, sau khi quyết định tới New York du học, anh trai cô còn đặc biệt nghỉ học một năm, thực ra là vì muốn dành nhiều thời gian cho cô một chút, may mắn là sau khi lên cao trung, số lần ác mộng xuất hiện đã giảm bớt đi rõ rệt, nếu không tính tới nay thì đã mấy tháng cô không thấy xuất hiện ác mộng!

Không thể xâu chuỗi lại nội dung của ác mộng khiến cô hoảng sợ, cũng may mỗi lần mở mắt cô sẽ không cô đơn, lời an ủi của anh không dịu dàng nhưng lại có thể trấn an cô.

Đồng thời anh cũng bị tiếng la hét của cô làm mất ngủ, vẫn không cảm thấy người khác làm phiền mà luôn nói đùa để giúp cô quên đi ác mộng, phương thức quan tâm cô đặc biệt của anh trai không một ai có thể bắt chước cũng không ai có thể thay thế được

Thượng Quan Thác Dương nửa dựa vào giường, giống như người ngoài cuộc miễn cưỡng nhìn bạn học đang hăng say trong sàn nhảy giống như kẻ điên, bình thường đùa vui như vậy anh cũng không cảm thấy mất hứng, nhưng là hôm nay, anh thật không thể theo kịp sự hưng phấn của mọi người mà anh cũng không muốn theo.

Anh không hiểu, mấy năm nay tất cả các trường học đều tổ chức các buổi vũ hội, coi như là tốt nghiệp, cũng không cần phải mừng rỡ giống như là kết thúc kiếp sống lao ngục nhiều năm như vậy chứ?

Giống như công ty bách hóa thường xuyên có các đợt giảm giá, đối với những người hoang phí mà nói ngày ngày đều là ngày quốc khánh, tùy lúc đều có thể mua rất nhiều, đến ngày quốc khánh đó, có cần thiết mang bộ dạng giành bề đầu chen lẫn với người khác không?

Càng xem những người ở đây chơi đùa điên cuồng, Thượng Quan Thác Dương lại càng cảm thấy mất hết sức lực, anh đang lo lắng phải về nhà để xem xấp ảnh từ thám tử tư thì chợt có một chuỗi dài chìa khóa xuất hiện trước mặt anh, anh giương đôi mắt khó hiểu lên nhìn Jeffrey.

“Tớ tùy tiện xâu nó thành chuỗi này, muốn xem cậu rút ra một cái, còn lại sẽ nghe theo sắp xếp của cậu trên.” Jeffrey dùng sức hất cằm về phía chùm chìa khóa, ý bảo bạn tốt chú ý cái chìa khóa phía trên đặc biệt giải thích bằng cử chỉ thân mật.

Thượng Quan Thác Dương làm sao lại không biết Jeffrey phí tâm là vì muốn xem kịch vui, những hoa si kia đã dây dưa nhiều năm như vậy, tới hôm nay vẫn không chịu buông tay, hơn nữa chuẩn bị phóng tay một lần.

Những người phụ nữ này trăm phương ngàn kế muốn trở thành người phụ nữ của anh, lại càng khiến anh chán ghét, anh không thích bị coi thường, thích theo đuổi những thứ không có được, đứng nhìn bộ dáng bất cần thường ngày của anh, thực ra trong lòng anh vẫn rất truyền thống, anh ghét những người phụ nữ có những hành động quá mức cỏi mở như vậy.

“Cầm đem vứt đi”. Rõ ràng hiểu bốn chữ, anh biết người có nửa huyết thống người Hoa như Jeffrey mà nói, tuyệt đối nghe hiểu ý nghĩa trong câu nói này.

“Cậu xác định?” Đối với kết quả như vậy Jeffrey tuyệt không bất ngờ, nhưng anh khó nén hoài nghi, “trong này cũng có cả chìa khóa của tứ đại mỹ nữ trong trường”

“Thật ác!” Thượng Quan Thác Dương cô làm ra vẻ thụ sủng nhược kinh, ngay sau đó lại mang sắc mặt suy sụp, “Cho nên. . .?”

Thân là bạn bè tốt của Thượng Quan Thác Dương, Jeffrey rất rõ tính cách của bạn tốt, Thượng Quan Thác Dương không có hứng thú chính là không có hứng thú, trong từ điển của Thượng Quan Thác Dương chưa từng có hai chữ “miễn cưỡng”, Jeffrey tự tìm mất mặt nhún nhún vai, tiện tay đem ném chùm chìa khóa sang một bên.

“Không phải là tớ quá mức đồng tình, nếu không phải đám phụ nữ đó sùng bái cậu, trăm phương ngàn kế cũng phải giành lấy sự chú ý của cậu, cũng sẽ không đến mức chó cùng rứt giậu, sử dụng cái chiêu đưa chìa khóa này”.

“Đề tớ nhắc nhở cậu một chút, đây không phải là lần đầu tiên họ dùng những chiêu ngu xuẩn như vậy, cho nên cụm từ “Chó cùng rứt giậu” không thể dùng được ở đây, phải nói là “quỷ đánh tường” mới đúng, không hiểu đừng nói.” Mặc dù sau khi tốt nghiệp trong nước liền đến New York du học, nhưng đối với văn hóa thành ngữ Trung Hoa anh vẫn có nghiên cứu, trình độ chơi chữ là do trời sinh mà cũng là do cố gắng.

Thượng Quan Thác Dương không khác khí nói, khiến Jeffrey không nhận được, anh không thể nào nói trúng tim đen của Thượng Quan Thác Dương.

Ánh mắt anh quét về phía chiếc ghế sofa nhỏ hình tròn cách đó không xa, nơi đó đang tập trung một đám đông nhìn chăm chú, có tiếng khen của Đồng Phương Ba dành cho Thượng Quan Phiến Phiến, cô là em gái của Thượng Quan Thác Dương, mức độ được hoan nghênh thì không thể phân cao thấp với anh trai.

“Cậu xác định em gái cậu uống nhiều như vậy sẽ không có việc gì sao?” Anh đã sớm nghe được Thượng Quan Phiến Phiến trời sinh từ lượng rất tốt, mất thấy cô gái mang dáng vẻ không ăn khói lửa nhân gian đang đem rượu làm nước uống, hình tượng này. . . rất bất ngờ.

“Đó là sâm banh, cô ấy có uống ba thùng nữa cũng không có chuyện gì, chẳng qua là mấy men say trước mặt cô ấy có thể chống đỡ tới chết. . .” Thượng Quan Thác Dương giương nhẹ khóa miệng, anh vẫn tương đối lo lắng cho mấy người đàn ông ngu ngốc không biết sống chết muốn em gái anh uống say kia.

Jeffrey đã sớm có thói quen với những lời đánh giá em gái của Thượng Quan Thác Dương vĩnh viễn không thể nhỏ ra ngà voi, trong thế giới này cũng chỉ có mình anh không nhìn Thượng Quan Phiến Phiến xinh đẹp động lòng người bằng con mắt khi nhìn phụ nữ!

Bất quá nói cho cùng, người có thể khiến cho Thượng Quan Thác Dương cố gắng làm việc không nhiều, Thượng Quan Phiến Phiến đã cướp đi một vị trí chỉ cần Thượng Quan Phiến Phiến yêu cầu, coi như anh sẽ oán trách, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện làm theo, như hôm nay, nếu không phải đảm nhiệm làm tài xế cho Thượng Quan Phiến Phiến, dạ hội nhảm chán như vậy anh đã sớm bỏ chạy lấy người.

“Nếu như tớ nhìn không nhầm, tay của Quindt đã leo lên đến bả vai em gái cậu rồi?”. Jeffrey tỉnh mắt phát hiện dường như có điều gì đó không đúng.

Thượng Quan Thác Dương nhìn về phía trước như lời bạn tốt nói, quả thực nhìn thấy bàn tay xấu xa của Quindt đang rục rịch, nguyên tắc anh đối với em gái là trong phạm vi em gái có thể tự bảo vệ mình anh cũng lười phải can thiệp nhiều vào nhưng ngoài ra, tất cả sẽ là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của anh.

Thượng Quan Thác Dương híp đôi mắt lại thành một đường thẳng, hai tròng mắt mờ hồ lộ ra vẻ nguy hiểm, anh bước hai chân thẳng tắp đi về phía mục tiêu, mang theo khí phách bẩm sinh cùng vẻ mặt không, khi đi qua sàn nhảy, đám người chật chội không hẹn mà cùng tự nhường ra một con đường đi cho anh.

“Nếu tay cậu đụng vào cô ấy, trong khoảng thời gian rất dài cậu sẽ phải nhờ người khác giúp cậu ăn cơm”. Giọng nói Thượng Quan Thác Dương không nóng không lạnh, cả người phát ra khí thế không giận mà uy, người quen anh cũng biết, phần lớn thời gian anh mang vẻ mặt cợt nhả nhưng thực ra tính cách lại không được tốt lắm, người nào đập trúng địa lôi của anh, anh nhất định sẽ không chút lưu tình mà phản kích.

Địa lôi: Bom, mìn.

Quindt nhìn thấy đối thủ mạnh nhất từ khi chào đời đến nay của anh tới, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi, bao nhiêu công ty quản lý người mẫu đang cầm hợp đồng chờ anh ta gật đầu, nhưng Thượng Quan Thác Dương lúc nào cũng cố tình cao hơn anh ta nửa cái đầu, ngũ quan cân đối hơn anh ta một chút xíu, năng lực vận động lại mạnh hơn anh ta một chút, khiến cho các câu lạc bộ đều rút lui mời anh ta làm chủ tịch câu lạc bộ, ngay cả thành tích khi nhập học cũng bị Thượng Quan Thác Dương phá vỡ kỉ lục trước nay chưa từng có, nhìn thế nào anh ta cũng cảm thấy tên tiểu tử này rất đáng ghét!

“Làm ơn...em gái cậu cũng chưa nói gì, tại sao cậu lại để ý nhiều như vậy?”

“Chỉ là tôi chưa kịp nói”. Giọng nói êm ái phối hợp với dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, chỉ có Thượng Quan Phiến Phiến là thể hiện tốt nhất, không phải đáng vẻ kệt cớm mà là tư thế dịu dàng khiến người ta thương yêu, bao nhiêu phụ nữ oán thán trời xanh thiên vị chính là mình chứng tốt nhất.

“Cậu đã nghe cô ấy nói rồi, còn không mau rút đi?” Thượng Quan Thác Dương cũng không che dấu việc anh nhìn Quindt không vừa mắt, không phải tình tiết nhầm lẫn như du lượng*, anh không cho rằng cần phải hạ phẩm cách xuống cùng người này.

Du lượng: Chu Du và Gia Cát Lượng

Quindt căn bản lười phải phản ứng lại Thượng Quan Thác Dương, mục tiêu của anh ta là Thượng Quan Phiến Phiến, trải qua một thời gian dài, anh ta mới có được cơ hội liên thể hiện sự ân cần với cô, anh ta không tin Thượng Quan Phiến Phiến sẽ không động tâm.

“Bảo bối của anh, anh thật sự rất thích em, em thật nhẫn tâm, một cơ hội nhỏ bé cũng không dành cho anh sao?” Quindt nhú chặt lông mày, bộ dáng rất đáng thương, bên cạnh có không ít cô gái thích anh ta cũng bày ra vẻ mặt đau lòng, chỉ tiếc rằng Thượng Quan Phiến Phiến giống như là bách độc bất xâm hoàn toàn không chịu hợp tác.

“Cho tôi nhắc nhở anh một chút, từ trước tới nay tôi chưa từng là bảo bối của anh, cũng sẽ không trở thành bảo bối của anh, hơn nữa không có bất cứ lý do gì để tôi không dành lòng”. Thượng Quan Phiến Phiến không nhanh không chậm nói, khiến Jeffrey một bên không khỏi mỉm cười.

Anh em quả nhiên là anh em, ngay cả phương thức biểu đạt cũng y như nhau, chẳng qua là Thượng Quan Phiến Phiến khi cự tuyệt người ta giọng nói vẫn làm cho người ta cảm thấy như là một xuân phong, không có lực sát thương, lại có cổ ma lực mê hoặc lòng người, khiến cho người khác không khỏi cung chiêu nài.

“Nếu như nói em gái tôi không đành lòng, đồng tình với cậu chắc chắn không đủ điều kiện để trở thành đại tình thánh, còn cảm giác mình tốt bụng, lấy diễn viên nam đóng vai si tình cũng phải có nếp có tẻ, cô ấy quá thiện lương mới không đành lòng cắt đứt buổi diễn của cậu, để cho cậu ngưng ngừng khó coi trước nhiều người như vậy”. Trên gương mặt Thượng Quan Thác Dương treo một nụ cười mỉm, nói tới nói lui cũng không khách khí, trong con người anh lóe lên một ngọc lửa khinh thường, ý vị mườì lần cảnh cáo

“Sao hôm nay lại náo nhiệt như vậy?” Thượng Quan Phiến Phiến chưa vào tới cửa đã nhìn thấy duyệt binh như rất phổ trương, giọng nói nũng nịu ngọt ngào, lập tức hấp dẫn mọi người quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Vừa nghe thấy âm thanh như kì nhân của Thượng Quan Phiến Phiến, đám phụ nữ đầu tiên là ngây người như phỗng, sau đó xôn xao thảo luận về thân phận của cô. Thượng Quan Phiến Phiến hết sức buồn bực, Thượng Quan Thác Dương gạt mọi người ra đi thẳng về phía cô

“Thân ái, em đã về rồi!”

Từ một nơi xa xôi nào bay tới, Thượng Quan Phiến Phiến căn bản còn chưa kịp phản ứng, “Thân, thân ái?” Anh của cô hôm nay uống nhầm thuốc gì vậy?

Bàn tay ôm ngang eo cô, Thượng Quan Phiến Phiến không biết trong hồ lô của anh ấy chứa cái gì, không dám cử động cứng đờ tựa vào ngực anh, bọn họ là anh em nhiều năm cũng chưa từng có hành động thân mật, cô không hiểu vì sao trái tim lại đập rộn lên.

“Các bạn, xin lỗi đã phụ lòng tâm ý của các bạn, trên thực tế tôi đã sớm có bạn gái, trong lòng tôi, ngoại hình cùng nội tâm của cô ấy đều hoàn hảo nhất, cho nên tôi không thể động tâm với người khác nữa”. Tròng mắt Thượng Quan Thác Dương đen như mực thâm tình nhìn ngắm giai nhân trong ngực, dường như trong thế giới rộng lớn, ánh mắt anh chỉ dừng lại trước người phụ nữ trước mặt anh này.

Thượng Quan Phiến Phiến không cách nào giải thích được cảm giác có trong lòng mình hiện giờ? Người đàn ông đang ôm cô rõ ràng là anh trai thân

thiết, nhưng sao cô lại giống như đang bị lạc trong hồ nước tối tăm sâu không thấy đáy?

Đang ra sức diễn trò, mong rằng một lần vấp và này sẽ được nhân nhả suốt đời, Thượng Quan Thác Dương không đợi được phản ứng chậm chạp của em gái, len lén nhéo cô một cái, ý bảo cô ngoan ngoãn phối hợp, Thượng Quan Phiên Phiên nhận được ám hiệu của anh mới từ từ hồi phục lại tinh thần.

“Dương, anh đừng như vậy, người ta sẽ thẹn thùng”. Bên tai truyền đến tiếng thở dài buồn bã, dường như còn nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng rơi đầy đất, bất giác Thượng Quan Phiên Phiên sinh lòng đồng tình, nhưng cô cũng rất bối rối vì cô còn có một tia kiêu ngạo cùng chút kích động, giống như là sau khi diễn vở kịch gạt người kia lại không hề xuất hiện cảm giác tội ác. . . .tại sao cô lại như vậy?

“Anh muốn ở trước mặt mọi người tuyên bố, trái tim của Thượng Quan Thác Dương anh đã hoàn toàn bị em thu phục, chỉ thuộc về mình em”. Giọng nói nỉ non dịu dàng mà kiên định, đôi mắt nhìn chăm chú trái tim mọi người giống như là muốn xuyên qua đôi mắt đẹp đối diện, để cho bóng dáng anh không chỉ phản chiếu trong đôi mắt trong suốt đó, mà còn lạc vào nơi sâu nhất trong trái tim cô.

Bình thường người cuồng vọng đến không thể kiềm chế như Thượng Quan Thác Dương, thì ra cũng có một mặt nhu tình như nước, đám cô gái ái mộ đứng trước cửa không khỏi mê muội thật sâu, cô gái bắt được vương tử trong lòng bọn họ trông xinh đẹp động lòng người khí chất xuất chúng làm các cô vừa đổ kị lại vừa ao ước.

Thượng Quan Phiên Phiên cảm thấy không khí đột nhiên thiếu hụt, đầu trở nên thiếu dưỡng khí, từ nhỏ đến lớn, về mặt, cách nghĩ cùng tâm tính cô đều rõ như lòng bàn tay, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy thâm tình cùng nghiêm túc như vậy, cô biết rõ là đang diễn trò, cũng không quên người trước mặt chính là anh trai cô, nhưng lại vẫn không tự chủ được bị anh hấp dẫn.

Đám phụ nữ giống như đoàn người đi dâng hương trong nháy mắt yên lặng như tờ, Thượng Quan Thác Dương không nhận được âm thầm cười trộm, vở kịch hoang đường nhằm chán rớt cuộc cũng đi vào hồi kết, anh ôm vai phối hợp với diễn xuất điều luyện của em gái để chuẩn bị xuống đài: “Xin lỗi đã khiến các bạn tốn thời gian, tôi thành tâm chúc phúc các bạn sớm tìm được bạch mã hoàng tử của chính mình, hy vọng các bạn cũng có thể chúc phúc cho tôi cùng người tôi yêu”.

Kịch vui được phát triển theo hướng khác khiến đám phụ nữ ái mộ Thượng Quan Thác Dương trở tay không kịp, trở mắt nhìn vương tử mình yêu mến ôm người phụ nữ khác bước vào nhà, bọn họ vốn đang đối địch nhau thật vất vả mới tập hợp được nhau đứng tại đây, hiện tại lại nhìn cảnh trước mắt đúng là một đả kích trí mệnh.

“Anh ấy, bọn họ ở chung rồi sao?”

“Tại sao lại như vậy? Thật vất vả mới hỏi thăm được nhà anh ấy. . . Ô ô! Tôi thật là muốn khóc đó!”

“Cô gái ấy mọc ra ở chỗ nào vậy? Chưa từng nghe anh ấy có bạn gái tốt như vậy!”

“Hai người bọn họ thật xứng đôi! Ai, . . .chúng ta làm sao có thể so với người ta. . .”

Người bên ngoài ầm ĩ bàn luận, Bên trong nhà, Thượng Quan Thác Dương lại vô tư như anh không phải là người đưa sóng to gió lớn tới, dương dương tự đắc ngồi trên ghế sofa uống cola lạnh.

Thượng Quan Phiên Phiên ngây ngô nhìn nước táo ép trên bàn, đây là ly nước thành phẩm sau khi ném trái cây vào máy xay sinh tố, anh trai thỉnh thoảng sẽ tiện tay làm cho cô một ly, phía trên có thêm hai viên đá nhỏ là thói quen của anh trai cô, cũng là thói quen của cô, anh biết mùa hè cô rất sợ nóng nhưng lại bận tâm đến vấn đề sức khỏe nên không dám uống thức uống quá lạnh.

Có phải bọn họ luôn bận rộn ai làm việc này hay không? Đã rất lâu cô không cảm nhận được hành động thân thiết, có một dòng nước ấm kì lạ len lỏi chảy vào tim khiến cô cảm thấy rối loạn, ý nghĩ vĩnh viễn chiếm đoạt phần tâm ý này thiếu chút nữa là bật ra khỏi môi.

Nghĩ cũng biết chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra, cho dù cô có ở trong lòng anh trai đi chăng nữa cũng không thể thay thế được, một ngày nào đó sẽ có một người phụ nữ khác xuất hiện, độc chiếm mảnh lớn trái tim anh.

Cô biết rất rõ tình cảm không giống nhau, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy tâm hoảng ý loạn, tưởng như lồng ngực trở nên nặng nề khó chịu.

Đắm chìm trong suy nghĩ, cơ hồ có một đáp án nhưng lại mơ hồ không rõ ràng, cô nóng lòng muốn biết nhưng lại sợ việc đi tìm hiểu, Thượng Quan Thác Dương thấy cô ngần ngại không nói lời nào, giống như đùa dai đưa bàn tay to che kín gương mặt cô.

Hành động này đã thành công đem Thượng Quan Phiên Phiên hồi phục tinh thần, cô hoảng hồn, kéo bàn tay anh xuống: “Làm gì vậy?”

“Em đang suy nghĩ gì?”

“Không có, không có gì!”

“Gạt người! Mau thành thực khai báo.” Thực ra thì anh không nhiều chuyện như vậy, cũng vô tình hỏi kĩ càng sự việc, anh nhìn ra trên mặt cô viết rõ hai chữ “Sầu não”, rất ít khi thấy cô xuất hiện vẻ u buồn, coi như cô muốn giấu tâm sự, thì anh cũng có thể hi hi ha ha để cho cô tạm thời buông vè mặt sầu não đó xuống, “Có phải nhìn thấy anh có nhiều người ái mộ, bị sức quyến rũ của anh hù sợ?”

“Em đang nghĩ nếu bọn họ thực sự muốn tra, sẽ rất nhanh phát hiện ra chúng ta là anh em, đến lúc đó anh sẽ phải đau đầu hơn”. Cô cố làm ra vẻ thoải mái, xóa sạch sự khác thường trong lòng.

“Thì ra em đang lo lắng giúp anh, yên tâm đi! Coi như bọn họ biết anh có em gái, cũng không thể tra được ngoại hình chân thực của em”.

“Bình thường người ái mộ điên cuồng cũng rất thần thông quảng đại, tốt nhất anh đừng quá nên xem thường họ”. cô cũng có không ít người theo đuổi đôi sang nghề trinh sát, phiên cô đến muốn phát điên!

“Thuyền tới đầu cầu tự thắng, dù sao bây giờ chúng ta học khác trường đại học, họ sẽ không hỏi thăm được tin tức nhanh như vậy, anh đoán chiêu này sẽ hữu dụng trong khoảng nửa năm.” Có một vị thuốc quý là người cha trùm xã hội đen thân phận của bọn họ thật sự rất không tiện, nhưng lại có một người mẹ là nhân viên đặc vụ, anh cũng học được một chút chân truyền, che giấu cận kề bối cảnh gia đình tuyệt không thể làm khó anh.

Thượng Quan Thác Dương luôn mang bộ mặt lão thần không sợ hãi khắp nơi, Thượng Quan Phiến Phiến cũng không thể nắm bắt được. “Nếu quả thật muốn thả đạn khói, có thể tìm một người tốt một chút, làm bia đỡ đạn giúp anh?”

“lấy điều kiện của em, người nào sẽ hoài nghi lý do anh yêu em?” Thượng Quan Thác Dương hợp lý hợp tình hỏi ngược lại: “lấy em làm bia đỡ đạn, sẽ có rất ít người đủ tự tin nhảy ra thắng em, quan trọng nhất là, anh hoàn toàn không lo lắng em sẽ yêu giả tình thật với anh.” Mặc dù anh không muốn nhìn cô như cách nhìn phụ nữ, nhưng không có một người phụ nữ nào có thể vượt qua được em gái anh, những món hàng kia chỉ sợ sẽ không lọt nổi vào mắt anh.

Cô thừa nhận lời giải thích của anh rất hợp lý, từ “Yêu em” trong miệng đang khua môi múa mép của anh trai khẳng định là đang khích lệ, cô thụ sủng nhược kinh nhưng lại có chút chột dạ.

“Anh cho rằng anh có bao nhiêu sức quyến rũ, dễ dàng làm cho người khác không kiềm chế được yêu anh?” cô cố ý làm ra vẻ ghét bỏ ý muốn áp chế nhuệ khí của anh, cũng là nhân cơ hội để đầu cô trở lại làm việc bình thường.

“Em dám nói vừa rồi em không có một chút xú cảm giác bị điện giật nào?” Anh nửa đùa nửa thật, ngửa đầu tu một hộp cola lớn, “Này! Nể mặt một tí, không có cũng nói thành có”.

“Có, đương nhiên là có! Anh phóng khoáng lại hài hước thú vị, nếu anh không phải là anh trai em, em nhất định sẽ yêu anh”. Vốn là thuận thế phối hợp trêu đùa, tựa như bọn họ vẫn thường ồn ào, lời vừa ra khỏi miệng, đầu Thượng Quan Phiến Phiến như bị một tiếng súng âm làm thông suốt, đầu chấn động đến trống rỗng, tâm tình không bình thường này trong một giây dường như có đáp án.

Không thể nào? Cô yêu. . .anh trai cô rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ban đêm, mọi âm thanh đều trở nên im lặng, Thượng Quan Phiến Phiến rất yêu thích sự yên lặng hơi lạnh lạnh như vậy.

Mùa hè đến gần, nửa đêm trăng sáng gió mát, vì ngày kỉ niệm thành lập trường mà bận rộn cả ngày, lúc này tâm tình trở nên buông lỏng, tận lực khiến cho đại não hoạt động hết công suất, cô lại tâm hoảng ý loạn không cách nào tĩnh tâm.

Cô nửa dựa vào cửa xe buồn bã, cô yêu anh trai, sự việc này tựa hồ ngày càng nghiêm trọng.

Hôm nay trường học rất náo nhiệt, có anh trai ở đây lại càng ồn ào, mọi người thích thưởng thức vẻ đẹp tuấn mĩ của anh trai cũng không ngoài dự đoán của cô, chẳng qua là nhìn thấy anh trai cùng các cô gái khác trò chuyện vui vẻ, cô cảm thấy rất khó chịu.

Rốt cuộc cô đang ở đây phát cái bệnh thần kinh gì, cùng lắm chỉ là nói chuyện phiếm cười đùa nào có gì ghê ghớm, coi như là anh trai đang giúp cô giao thiệp với bạn bè, có một người anh trai được hoan nghênh không phải là rất có mặt mũi sao?

Cô tập trung kiểm điểm lại bản thân, cho đến khi Thượng Quan Thác Dương dừng xe trước đèn đỏ vỗ nhẹ đầu vai cô, mới kéo cô từ cõi thần tiên trở về.

“Em làm sao vậy?”

“Có chút mệt mỏi!” cô nhàn nhạt đáp lại, làm sao cô dám nói ra lý do thực sự chứ?

“Ừ, các cô gái ở lễ kỉ niệm thành lập trường hôm nay thật náo nhiệt, mấy tiết mục biểu diễn cũng rất sáng tạo”. cánh môi giương lên một nụ cười hoàn mĩ, “Này! Nhưng em cũng thật không phải bạn bè chí cốt, sao lại không nói cho anh biết trong trường học có nhiều mĩ nữ như vậy?”

Chân mày vặn lại thành một con sông, cô chưa từng đặc biệt chú ý trong trường có mỹ nhân nào xinh đẹp tuyệt thế, sắc mặt trở nên khó coi, “Cho nên?”

“Chẳng lẽ giữa chúng ta nửa điểm ăn ý cũng không có sao? Em có thể giới thiệu cho anh biết một chút, hoặc là an bài gặp mặt, . . . sao?”

“Anh thiếu sao?” Kỳ quái! Lòng ngực bị chèn ép nặng nề khiến cô càng ngày càng cảm thấy khó thở.

“Sao lại nói khó nghe như vậy? anh cũng cần có một bầu trời riêng không được sao?”

“Bầu trời riêng. . .” cô giống như là đang thi thắm, trong ấn tượng hình như hai anh em bọn họ chưa từng bàn luận về chuyện tình cảm, lần đầu nói đến vấn đề này, cô không dậy nổi lòng hăng hái quá lớn, nhưng vẫn không nhin nổi tò mò, “Vậy anh nói một chút về kiểu con gái anh thích đi?”

“Tính cách em rất hiền hòa hào phóng, chúng ta chung sống cũng ung dung tự tại, tại sao anh lại không động tâm với em?” bật thốt lên chính là một câu nói càn, cô biết, nhưng không dùng đến đại não kích động trách móc, ngay cả bản thân cô cũng giật mình.

“Chuyện này nào có cụ thể tại sao, cảm giác đúng là được rồi, lại nói anh cũng phải biến thái, sao lại có thể tư tưởng tới em gái mình?” anh cho rằng cô đang nói đùa, về mặt vẫn như cũ ung dung tự nhiên.

“Một câu nói vô tâm khiến cho lòng Thượng Quan Phiến Phiến co rút lại, “Vậy nếu như. . . em nói là nếu như, em không phải là em gái anh, anh có thể yêu em không?” Cô thận trọng hỏi.

“Anh chưa từng nghĩ tới vấn đề này.” Anh vô vị nhún nhún vai, không cho là vấn đề cần nghiêm túc suy nghĩ, “em rầy rà thành một đồng lớn, chuyện anh vừa nói em có để ở trong lòng không?”

Cô chán nản rũ đầu vai xuống, cô hiểu rất rõ tính cách của anh trai mình, đối với chuyện anh không có hứng thú, anh sẽ vĩnh viễn không để trong lòng, nói cách khác nếu có thể hấp dẫn sự chú ý của anh, thiên quân vạn mã cũng rất khó làm anh phân tâm.

“Anh nghiêm túc?”

“Có vấn đề gì sao? Nếu em lo lắng anh có ý xấu, em cứ yên tâm đi, anh không phải loại đàn ông trăng hoa, với mỗi đoạn tình cảm anh đều rất nghiêm túc, hướng chỉ giới thiệu cho anh vài người bạn tốt cũng không có việc gì đi!” anh thừa nhận thường ngày đối với mọi chuyện anh đều tựa như người đàn ông thờ ơ, nhưng những chuyện anh không để trong lòng đều là các chuyện nhỏ râu ria, nhưng chỉ cần là tình thân, tình bạn, hoặc là tình yêu, cái chữ “Tình” này rơi xuống nhất định sẽ không qua loa tùy tiện.

“Ừ, em biết rõ rồi.” Đúng nha! Cô biết đây là chuyện nhỏ không có gì, nhưng vấn đề là cô không biết tại sao cô lại không vui như vậy, cảm giác này khiến cô cảm thấy vô lực.

Không nghĩ tới vấn đề tình cảm này sẽ khiến tâm tình cô rơi xuống đáy cốc, khó có thể tiêu hóa hết phần cô đơn kia, cô hòng khó chịu khiến cô không thoải mái, vừa dứt lời, cô định nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, cự tuyệt bàn luận tiếp về vấn đề tắc nghẽn này.

Khóe mắt kiểng thấy em gái có bộ dáng mệt mỏi, Thượng Quan Thác Dương nghĩ cô cả ngày mệt mỏi, vì vậy cũng thức thoi không quấy rầy, đẩy cửa xe lên chỉ hờ ra chút xiu để hóng mát.

Có một loại xúc động không khỏi muốn khóc ở dưới mắt, mũi chua xót một hồi, trước khi nước mắt cô vội nghiêng đầu đi chỗ khác, từ lúc chào đời đến này đây là lần đầu tiên cô cảm thấy ghét loại dịu dàng chăm sóc duy nhất này. . .

. . . .

Rừng cây rậm rạp, thảm vài sợi vàng kim nhẹ nhàng chiếu xuống ao nước trong veo, sóng nước dao động lóe lên chói mắt, đặt mình trong đó, Thượng Quan Phiến Phiến ngồi một mình bên hồ bơi, tựa như một tiên nữ không cần thận rơi xuống nhân gian, đang chờ đợi cơ hội trở lại thiên giới.

Gió nhẹ thổi sóng nước lay động, đôi mắt chuyển động mơ hồ theo từng gợn sóng, làm cho mặt nước vốn không bình yên nay càng thêm rung chuyển.

Mới đầu cô nghĩ tập trung tinh thần yên tĩnh suy nghĩ một chút, nhưng đầu cô lại nhất định không nghe lời, cố ý nhớ lại đợt nghỉ hè lần trước, ở trên đường vô tình gặp phải chuyện kia. . .

Cảnh tượng một đôi nam nữ ngọt ngào đi dạo phố, không có gì là không đúng, vai nam chính là anh trai cô, cũng không có chuyện gì lớn lắm, vấn đề là lòng cô luôn canh cánh. . .

Anh trai chìm đắm trong bể tình, cho dù cô không chúc phúc, cũng không nên buồn bực không vui, để anh trai tình mắt phát hiện ra cô, dẫn theo bạn gái tới chào hỏi, ngoài mặt cô mỉm cười vui vẻ, nhưng trái tim lại như bị ai đó anh cho một quyền rất mạnh thật không dễ chịu.

Cho tới nay, cô đọc sách không tẻ, hoạt động ngoại khóa cũng có biểu hiện vượt trội, nhưng lại chưa bao giờ tìm được thứ gì khiến mình đặc biệt yêu thích hoặc hứng thú, sau khi trở về Đài Loan, bởi vì hứng thú anh trai lựa chọn khoa thiết kế kiến trúc, cô nghe theo lời bạn tốt Duật Hằng Yên thuận mệnh đề nghị bước vào trường biểu diễn nghệ thuật.

Bình sinh cô không có chí lớn, cũng không có mơ ước đặc biệt gì, giờ nghĩ lại, cô rất hối hận về quyết định qua loa ban đầu, không kiên trì chọn cùng trường với anh, bọn họ sẽ không vì thế mà dần sinh ra khoảng cách.

Cô cảm giác dường như khoảng cách giữa cô và anh trai càng ngày càng xa, nhưng cô không biết xa như thế nào? Tình cảm cho dù có tốt hơn tay chân

đi chẳng nữa, thỉnh thoảng bước chân cũng sẽ không đồng nhất, một ngày nào đó cũng sẽ gặp được nửa kia của mình không phải sao?

Cô ghét bản thân u buồn như vậy, ghét không biết rõ lý do u buồn, buồn bực tới nỗi cảm giác dường như không thờ nổi nữa!

Thượng Quan Thác Dương từ xa đã nhìn thấy một bóng hình bên cạnh bể bơi, sải bước dài đi tới, lại không tự chủ bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Hồ bơi trong nhà này tác phẩm do anh vừa mới học kiến trúc thiết kế nên, trước hết nghĩ đến nơi này vốn là rừng cây, khéo léo dùng để tăng thêm phần huyền bí, lại lợi dụng những cây cột mang phong cách Hy Lạp làm cơ sở, từng bước tạo thành hồ bơi trông như thần điện.

Đối với sự thương thức của mình anh tuyệt đối có tự tin, hình dáng hồ bơi thay đổi theo sắc trời đều ở trong dự liệu của anh, đây không phải là lần đầu tiên anh thấy em gái ngồi ở đây gần người, nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy lông mày cô nhăn lại phảng phất buồn.

“Tâm tình không tốt?”

Không chú ý anh đi tới bên cạnh từ lúc nào, Thượng Quan Phiến Phiến sợ hết hồn, “Không có nha!”

“Cũng không phải ngày đầu tiên anh biết em, thời gian gần đây em luôn âm dương quái khí, nhất định là có vấn đề”.

Âm dương quái khí: tình tình quái gỡ.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh, tránh cho anh nhìn thấy trông mắt cô khó che giấu nỗi vẻ buồn khổ, “Anh bận rộn yêu đương, tình tình khá thường chưa tính, nào có chú ý tới em?”

Tính toán toán nghỉ hè đã được 12 ngày, có ít nhất mười ngày không thấy bóng dáng anh, mặc dù trước kia anh cũng thường như vậy, nhưng lúc ấy cô không biết anh đi hẹn hò, chuyện cô yêu anh trai cũng không phải là hết thuốc chữa, nhưng cô lại cảm thấy mùa hè này trôi qua thật dài đằng đẵng, không khỏi thấy khổ sở.

“Làm ơn! Đừng nói với anh lúc em đang trong tình yêu cuồng nhiệt cũng sẽ không trọng sắc khinh. . .” Anh nói được một nửa, như chợt nghĩ tới cái gì, “Chẳng lẽ. . .em chưa từng yêu ai?”

“Không được sao?” cô nhìn bộ mặt ngạc nhiên của anh.

“Cũng không phải không có ai theo đuổi em, em không có cảm tình với ai sao? Hay là em thích chủ động xuất kích?” đối với tình cảm thái độ của anh luôn là thà ít mà tốt, không làm trái với nguyên tắc ban đầu, gặp được đối tượng phù hợp, anh cũng sẵn lòng thử lui tới, từ từ tìm ra người bản thân chân chính muốn tìm.

Thượng Quan Phiến Phiến không tiếp lời, chỉ nở một nụ cười khổ, nếu như cô biết đáp án, cô nhất định sẽ trả lời, nhưng nếu chuyện này dễ dàng thảo luận, cô tuyệt đối sẽ dứt khoát đem vấn đề ném cho anh, trọng điểm chính là cô cũng đang buồn bực về tình cảm của mình, hơn nữa đánh chết cô cũng không chia sẻ với anh.

“Anh biết rồi, em bây giờ đang khốn khổ vì tình đúng không?” luôn không để ý quy tắc như cô, trừ phi là tình yêu đầu tiên không biết thế nào cho phải, nếu không công chúa Phiến Phiến được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay lại chợt trở nên đa sầu đa cảm.

“Anh đừng ở đây mà đoán mò!” cô cuống quýt tránh ánh mắt hài hước mà lại như thăm dò của anh, thật sự sợ hãi anh sẽ nhận ra dấu vết.

“Không phải anh đoán mò, trong lòng em là rõ nhất”. cô càng né tránh, lại càng khẳng định suy đoán của anh, “Tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian rốt cuộc cũng động phẫn tâm, cô gái nhỏ gia đình Thượng Quan chúng ta đã lớn rồi!”.

Thượng Quan Phiến Phiến giương lên một nụ cười khổ, giả sử sinh lòng yêu một người là con đường phải trải qua khi lớn lên, người khiến cô động tâm lại IF người cô không thể yêu, vậy cô thà ngay thơ “ngau xuẩn” cả đời.

“Anh đã lợi hại đoán đầu trúng đó, vậy có thể đoán ra được em thích ai không?” Cô thử dò xét hỏi, trái tim thấp thỏm cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thượng Quan Thác Dương nghe vậy bất giác cười khẽ, chân tướng của cô gái ngốc nghếch này đã lộ ra mà còn không biết, “Em nói vậy chứng tỏ là người anh quen biết?”

Trong lòng cô chấn động, nhất thời á khẩu không trả lời được, hận không thể đem cây gỗ nát cái đầu chậm lụt của mình, cô không dám nghĩ tâm ý của mình do vậy mà bị phát hiện theo lời nói, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Nhìn phản ứng ngây ngốc của cô là câu trả lời gián tiếp cho Thượng Quan Thác Dương, anh đắc ý anh nhìn rõ mọi việc, lại nghi hoặc những người xung quanh anh ai là người có thể chiếm cứ trái tim cô?

Cô không có khả năng yêu Hòa Tiểu Yên, cho nên nhất định không phải. Thượng Quan Thác Dương suy nghĩ thật nhanh loại bỏ những người có khả năng, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một người là có khả năng nhất.

“Chẳng lẽ là Trạch?” anh thờ hốc kinh ngạc, “Không! Hai người là anh em họ”.

Trên trán Thượng Quan Phiến Phiến lộ ra ba đường hắc tuyến, không thể phủ nhận Mạc Trạch rất ưu tú, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có tình cảm khác với anh, nhưng hiện tại cô tình nguyện người cô yêu chính là Mạc Trạch, tính nghiêm trọng sẽ giảm đi chút ít.

Thôi, cô vốn không hy vọng có thể cùng người không biết nói chuyện, tán gẫu một chút khiến cô hiểu ra, kết luận. “Hôm nay anh không cần ra khỏi cửa?”

“Anh đến để nói với em, anh muốn đi Hongkong chơi vài ngày, có muốn đi cùng không?”

Dùng đầu gối để suy nghĩ thì Thượng Quan Phiến Phiến cũng biết người đồng hành với anh là ai, cô lấy đôi chân trắng nõn của mình ngâm vào nước, giả vờ vô vị khoát tay. “Em không muốn làm kì đà cản mũi, muốn cút thì cút nhanh một chút!”

Thượng Quan Thác Dương tự xưng là con giun đũa trong bụng em gái, lo đang bắt gặp ánh mắt trong suốt chột lóe lên cô đơn, anh cho rằng cô bị chuyện tình cảm làm khổ sở, còn phát hiện cô bây giờ có chút khác với trước đây, nhưng lại không thể nói khác nhau ở chỗ nào.

Làm anh em lâu như vậy, phương thức anh đối xử với cô không phải là dịu dàng che chở, anh không có thói quen an ủi dịu dàng, không phải do anh không quan tâm cô, anh biết cô không muốn tiếp tục nói về chuyện tình cảm, có lẽ nói chuyện đó với anh khiến cô cảm thấy khó chịu.

Hoặc giả nên tìm Tiểu Yên, nhưng mà bản thân Tiểu Yên cũng không phải là Nê bồ tát qua sông, khó đảm bảo sẽ không lôi kéo Phiến Phiến cùng rúc vào sừng trâu, hay anh nên nhờ chị Noãn giúp khuyên giải thì tốt hơn? Anh trầm nghĩ, không có ý định biểu hiện quá mức ân cần tạo áp lực cho cô.

“Vậy anh lần đến sân bay, chuyện này liên lạc sau!”

Thượng Quan Phiến Phiến liều mạng mặc kệ anh, cho đến khi nghe tiếng động cơ ô tô đã đi xa, mới dám để mặc cho hốc mắt ngưng tụ sương mù.

Sau cái gì! Chuẩn bị đến sân bay rồi mới hỏi cô có muốn đi cùng hay không, quả nhiên anh chỉ là thuận miệng hỏi một chút!

Ghét! Rất ghét! Cô không có cách nào không để ý đến cái phần bệnh hoạn này, cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, sớm muộn gì cô cũng điên mất!

Rời khỏi hồ bơi, bước chân cô không đi về phía phòng, đôi chân ẩm ướt ấn từng bước một dần dần trở nên không rõ ràng, rất nhanh đã không còn một dấu vết nhỏ, tự đáy lòng cô hy vọng cô không yêu say đắm, cũng có thể giống như những dấu chân này, theo cô mỗi bước rồi lạnh lùng biến mất.

.....

Kéo bước chân nặng nề trở về phòng trọ, không che giấu nổi vẻ mệt mỏi do vừa mới kết thúc buổi xem mắt có lệ mỗi ngày.

Cô không nghĩ ra tại sao có thể như vậy, mấy đôi tượng xem mắt của cô không chỉ có người nước ngoài cũng có cả người Hoa, đem quốc tịch mọi người tập hợp lại cũng có thể tạo thành một liên hợp quốc rồi.

Nhưng là, không có! Cô cơ hồ đã loạn súng bắn điều tựa như chạy theo các cuộc xem mắt, nhất định có một người có thể khiến cô miễn cưỡng có cảm giác động tâm!

Tôi nay đối tượng xem mắt của cô là hầu duệ hoàng thất một đất nước nhỏ ở châu Âu, do một ngày nào đó mua xếp hàng mua bánh donut ngẫu nhiên gặp, điều kiện bên trong và bên ngoài của đối phương đều rất xuất chúng, tác phong nhanh nhẹn thông minh cơ trí lại hài hước, cô rất tán thưởng anh ta, nhưng trừ lần đó ra, không có.

Cô nghĩ cố gắng tạo ra chút hảo cảm với anh ta, nhưng càng miễn cưỡng lại càng ngược lại, không thể làm gì khác hơn là viện cớ lung tung qua loa kết thúc buổi xem mắt rồi chạy ra khỏi nhà hàng.

Phải kiên quyết dứt khoát tạm nghỉ học chạ đến Newyork quen thuộc, muốn mượn một tình yêu khác quên đi việc yêu anh trai đáng chết, hy vọng tập trung làm đề nên tình cảm đó xuống mức thấp nhất, nhắm mắt làm ngơ, không còn gượng cười đối mặt với người mình yêu ngọt ngào tình cảm bên người phụ nữ khác.

Ít nhất ở nơi đây, khi cô không cẩn thận nhớ tới người trong lòng cô lại chính là người anh trai thân thiết khiến cô buồn thương một mình thoải mái, không cần làm bộ như không có chuyện xảy ra để đối mặt với bạn thân.

Cuối cùng một mình chạy trốn tới Newyork có nhiều thời gian để suy tư hơn, nhưng thường cũng không khiến cô tỉnh ngộ, lại càng khiến cô đố kị với bạn gái của anh trai, không phải là đơn thuần muốn giữ lấy, cũng không phải sợ anh trai bị cướp đi sau này sẽ không còn thương cô, giờ cô không chỉ hy vọng anh trai sẽ vĩnh viễn đối tốt với mình, thậm chí còn ảo tưởng hai người sẽ có những cử chỉ thân mật.

Cô chết chắc! cô đã điên khùng không phải nhẹ, cô có nên tham khảo sự giúp đỡ từ bác sĩ tâm lý không?

Chân mày chau lại bất đắc dĩ than thở, trở lại phòng trọ trước, cô phát hiện mình tương tư nhiều quá phát sinh ảo giác.

Thượng Quan Thác Dương mang theo nụ cười, ở nơi không xa đâm đầu bước tới, cô nhìn giống như quý, nghẹn họng nhìn trân trối, khi anh dừng lại trước mặt cô, cười nhẹ nhàng đưa mắt nhìn cô, cô mới giật mình nhận ra đây không phải tượng tượng!

Cái nụ cười quá mức sáng lạn này, cô đã nhìn thấy trên mắt Mạc Trạch mấy lần, trông như tính khí Mạc Trạch khiếm nhường lễ độ, luôn mang gương

mặt mỉm cười như mặt trời buổi sớm, lúc tức giận cực độ anh sẽ càng cười tươi hơn như tia nắng mặt trời gay gắt, nhìn đẹp mắt mê người, nhưng chỉ cần không để ý một chút cũng sẽ bị anh đốt thành tro bụi.

Thượng Quan Phiến Phiến âm thầm cầu nguyện là do cô suy nghĩ quá nhiều, tính khí anh trai cô bình thường đều chính trực, không phải nổi giận dưng dưng còn cười ra tiếng, nhưng là, cô thật sự không hiểu lý do nào khiến anh cười đến chói mắt như vậy.

“Sao lại ngẩn người như vậy? mở cửa.” Thượng Quan Thác Dương không nhin sự kinh hãi của cô, hai tròng mắt sắc bén như chim ưng quét qua một lượt, nụ cười vẫn giắt bên môi như cũ.

Trong lòng Thượng Quan Phiến Phiến không khỏi sợ hãi, không dám không làm theo ngay tức khắc, cô ngoan ngoãn mở cửa lui qua bên cạnh để anh bước vào trước.

Anh không chuyển bước, mắt lé bảo cô đi vào trước, nói rõ là để phòng cô nhấc chân bỏ chạy, cô bất đắc dĩ, nhưng cũng không từ chối.

Thượng Quan Thác Dương bước vào cửa ngay sau cô, bình tĩnh quan sát thiết kế đơn giản trong phòng, thứ đầu tiên đập vào tầm mắt chính là chiếc giường đệm màu tím thur thái, sau đó là sofa đơn giản, còn có một quầy bar nhỏ.

Bãi biện trong phòng này không phức tạp, trên thiết kế lại thiếu sót khái niệm không gian, nhưng đồng thời nếu có thêm nhiều không gian lại không thoải đáng, tổng thể trở nên chật hẹp và không đủ rộng rãi.

Anh ngồi xuống sofa cảm quả táo nhỏ lên, đôi chân dài ưu nhã cong lên, dù bận tới tám mắt mũi vẫn ngồi ung dung nhìn người ngồi trên giường phía đối diện Thượng Quan Phiến Phiến.

“Đến đây đi! Giải thích”.

“Giải, giải thích cái gì?” cô giống như đứa trẻ làm sai bị tóm được, bất an xoay vặn ngón tay, còn muốn giả bộ ngu.

“vậy, chuyện em cần phải khai báo không chỉ có một, chúng ta cứ từ từ”.

“Em ..”

“Anh từ Hongkong trở lại không nhìn thấy em, còn tưởng em cùng bạn bè đi du lịch, sau khi khai giảng, cho là em bận chuyện học hành mới không có thời gian trở về, không rảnh liên lạc với anh, cho đến khi Jeffrey gọi điện thoại cho anh, quan tâm em ở Newyork đi xem mắt một cách mù quáng, rốt cuộc là đã bị cái kích thích khi ở Đài Loan?”

“Thật ra thì em ..”

Nụ cười trên môi anh nhảy mất biến mất, trở mặt nhanh như lật sách. “em lại còn tự tiện tạm thời nghỉ học? Ba mẹ khi nhận được điện thoại của anh mới biết chuyện này, Giỏi lắm! em tính toán trả lời anh chuyện này trước?”

Khi anh công bố từng tội trạng, âm lượng cũng theo đó mà tăng thêm một chút, cuối cùng là cơ hồ là hỗn hển gầm thét. Đầu vai Thượng Quan Phiến Phiến không khỏi co rúm lại, những vấn đề này tóm lại chỉ có một nguyên nhân, nhưng lại không có cách nào mở miệng đối mặt với anh nói ra nguyên nhân, không phải cô không muốn giải thích, mà là không thể giải thích!

Cô trầm mặc không nói, anh càng nghiêng răng nghiêng lợi, ngực lại càng bị thiêu đốt cháy sạch, “Em không nên ép anh bức cung tí mi?”

“Anh bình tĩnh một chút, có gì từ từ nói.” Người ta nói không đưa tay đánh gương mặt tươi cười, cô cố gắng nặn ra một cụ cười ngọt ngào nhất, hy vọng anh bớt giận, thuận tiện trì hoãn thời gian để cho cô tìm một lý do thích hợp.

Anh đứng dậy sai bước tới bên cô rồi ngồi xuống, ánh mắt lấp lánh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô. “anh muốn trước hết nghe chuyện tạm thời nghỉ học.”

“Em .. em cùng cậu nói em muốn tới Newyork tìm kiếm mơ ước, chờ sau khi tới Newyork xác định phương hướng cuộc đời, mới tính để cho ba mẹ biết, còn có. . . anh”. Khi anh đe dọa bằng ánh mắt giết người, cô ngập ngừng đáp, âm lượng ngày càng nhỏ, “em nhờ cậu nhất định phải ủng hộ em. . . thay em che chở.”

“Em dùng mấy câu chuyện hoang đường này lợi dụng cậu thay em tạo giấy tờ giả, phối hợp với em diễn trò lừa gạt gửi thông báo về nhà trường?”

“Trên cơ bản thì là như vậy, nhưng nói lợi dụng thì thật là khó nghe, em. . .” Thấy anh chột đứng lên từ trên cao nhìn xuống cô chăm chú, Thượng Quan Phiến Phiến sợ tới mức ngậm miệng lại, lúc đầu tưởng rằng anh muốn châm chọc lý do ngụy biện của mình, không nghĩ tới anh lại đi đến trước mặt cô rồi ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô.

Cô bất an nuốt nước miếng một cái, không hiểu suy nghĩ của anh, đưa mắt nhìn nhau ở khoảng cách gần như vậy làm tim cô đập rộn lên, khiến cô miệng đắng lưỡi khô.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc em chịu ỳ khuất gì?”

Chân này anh vẫn rồi rầm ngưng trọng như cũ, nhưng giọng nói lại trở nên hòa hoãn, trong lúc nhất thời Thượng Quan Phiến Phiến không biết phải làm

sao ngu ngơ tại chỗ.

Thượng Quan Thác Dương lúng túng thanh lọc cổ họng, vẻ mặt như không được tự nhiên, miệng anh không có thói quen đùa giỡn lung tung, tựa hồ không quen nói những lời nhỏ nhẹ như vậy với cô.

Mặc dù từ nhỏ tới lớn cô có dáng vẻ mềm mại như barbie, nhưng trừ trường hợp gặp ác mộng, cô đều không mang dáng vẻ một cô gái cần người ta quá quan tâm.

IQ của cô cao, EQ cũng không thấp, lần này một chữ cũng không để lại liên tạm nghỉ học đi ra nước ngoài, còn nóng lòng đem mình bán ra bên ngoài như xem mất loạn cả lên, anh vốn tưởng rằng tình cảm của cô là phương diện vừa mới được thông suốt, không nghĩ tới ngay cả thời kì phản nghịch của cô cũng bị dắt mũi, khác hoàn toàn với các hành vi trước đây, thật là dọa đến anh.

“Em cũng biết anh không phải là người anh trai biết dỗ dành em gái, anh không muốn hô to gọi nhỏ với em, anh rất giận em xảy ra chuyện cũng không tìm anh thương lượng, một mình buồn bực đầu óc mù mịt tự xử lý, anh không đáng để em tin cậy đến thế sao?”

Đôi mắt Thượng Quan Phiến Phiến phấp phồng sưng đỏ, cô không ngờ mọi chuyện lại như vậy, vành mắt không khỏi ửng hồng, “Thật xin lỗi. . . thật xin lỗi! Là em không hiểu chuyện!”

Anh thở dài, lấy tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, lấy tay thay cô lau đi những giọt nước mắt trong suốt nối tiếp nhau lăn dài xuống kia, “Có phải ai bắt nạt em không? Nói với anh, anh nhất định giúp em báo thù!”

“Không có không ai bắt nạt em, là vấn đề của riêng em.” Cô thút than thút thít, bộ dáng hoa lệ đáng vũ.

Thượng Quan Thác Dương nhìn thẳng vào mắt cô thật lâu, sau đó mới tiếp tục mở miệng: “Em không thích Vanessa đúng không?” đó là người phụ nữ mới qua lại với anh không lâu.

Cô ngẩn người, nhất thời tức cười, anh. . . làm sao anh lại biết?

Từ ánh mắt cô anh liền thấy được đáp án, “Anh cảm giác từ sau hôm anh giới thiệu bạn gái với em, em liền thay đổi là lạ, mấy lần nhắc tới cô ấy, phản ứng rất lạnh lùng, vẻ mặt cũng không được tự nhiên, thừa dịp anh đi Hongkong lên lên nghỉ học đi ra nước ngoài, càng chứng minh suy đoán của anh.”

Chẳng lẽ anh biết rồi hả? Thượng Quan Phiến Phiến không dám trả lời câu nào, trong nháy mắt trái tim tưởng chừng như ngừng đập.

“Em chán ghét bạn gái anh, lại không có ý phê bình, mới dùng cách này để kháng nghị kịch liệt?” anh cười vò mái tóc cô. “Em đúng là đồ ngốc! Nếu anh sớm biết em không thích cô ấy, anh đã sớm bớt lui tới với cô ấy rồi.”

Cô nhin không được thờ phào nhẹ nhõm, tâm ý mình không có bị nhìn ra, “Anh không phải rất thích cô ấy sao?”

“Không sai, nhưng cũng chưa đến mức ý loạn tình mê, anh tuyệt đối quan tâm em nhiều hơn cô ấy vạn lần.” anh không có hứng thú truy cứu nguyên nhân phụ nữ làm sao lại nhìn nhau không thuận mắt, nhưng anh tin tưởng Phiến Phiến sẽ không tùy tiện ghét bỏ người khác, nếu muốn anh lập tức lựa chọn, anh nhất định sẽ đứng về phía cô.

Nước mắt Thượng Quan Phiến Phiến lại càng rơi nhiều hơn, không biết là do quá cảm động hay là do hối tiếc trước đây cô đã không hiểu rõ lòng anh, liền thương tâm bay tới Newyork, lắng trị lòng mình đến muốn nổi điên.

Cô chỉ rơi nước mắt mà không nói một lời nào, Thượng Quan Thác Dương quét mắt nhìn bốn phía, muốn tìm giấy giúp cô lau nước mắt, cô lại nhào vào ngực anh, đem tất cả nước mắt nước mũi bôi sạch lên quần áo anh, chiếc áo sơ mi giá trị xa xỉ laajp tức trở nên thê thảm không nổi nhìn.

“Thượng Quan Phiến Phiến, anh thông cảm tâm trạng em không tốt, trước để cho em tựa vào, nhưng đừng quên em thiếu anh một bộ quần áo, em cũng đã biết nhà hiệu quen thuộc và seize của anh đi! Anh. . .”

“Anh cũng thật rầy rà! Người quấy nhiễu đại gia khóc đúng là không đạo đức đấy!” cô khóc càng ngày càng hăng, uất ức cùng phiền não đè nén quá nhiều một khi phát tiết, liền cuộn cuộn không hết, rất khó nói dừng là dừng ngay được.

“Em mới không lẽ phép đấy! anh còn chưa nói xong, em đã ngồi khóc rồi”.

“Kỳ lạ! anh nói anh, em khóc em!”. Cô khóc đến nghẹt mũi, dùng miệng để thờ lại còn muốn nói chuyện đúng là rất cực khổ!

Thượng Quan Thác Dương cúi đầu nhìn trộm cái người đang bận rộn khóc thút tha thút thít trong ngực mình, trước kia anh thay cô lấy điều từ trên cây cao bị ngã gãy tay cũng không thấy cô khóc thương tâm như vậy, lúc mới từ trong nước tới chưa quen với cuộc sống Newyork nơi đây, anh đặc biệt nghỉ học một năm, là muốn học cùng với cô để chăm sóc cô kịp thời, cũng không thấy cô đặc biệt cảm động, anh còn cho là cô chỉ khoác vẻ ngoài của thiên sứ thôi, nội tâm căn bản là một tiểu ác ma không có màu không có nước mắt, cũng không biết hóa ra tuyến lệ của cô phát triển như vậy.

“Này! Nói cho em một tin tức tốt, bọn anh chia tay.”

“Cái gì?” Cô đột nhiên ngừng đầu, thiếu chút nữa đụng vào cằm của anh.

“Anh chia tay với Vanessa.” Anh giống như đang bàn luận về chuyện thời tiết không hề quan trọng.

Thượng Quan Phiên Phiên ngây người như phỗng nhất thời không có cách nào tiêu hóa nỗi tin tức này, “Vị em?” nếu đúng, cô rất xin lỗi Vanessa vô tội rồi!

Mũi cô đỏ hồng, trên mặt còn có hai dòng nước mắt, vài sợi tóc rối loạn dính vào bên má, bộ dáng chật vật có chút buồn cười, “Em suy nghĩ nhiều quá, đơn giản là vì tính cách không hợp.”

Chuyến đi Hong kong này, anh phát hiện cách thức xử lý vấn đề của mình cùng Vanessa khác nhau rất lớn tựa như chênh lệch giữa mặt sông và mặt biển vậy, sau khi về Đài Loan liền lập tức chia tay, anh nói tình cảm thà thiếu chứ đừng lạm*, cho nên một khi động tâm, rất ít khi anh do dự, nếu như lui tới lui sau không thích hợp, anh sẽ giải quyết dứt khoát, không lãng phí thời gian của nhau.

*: thà thiếu chứ không lạm dụng

Anh đứng lên, lấy từ trong túi quần dài ra hai tờ vé máy bay nhét vào tay cô. “Chuyến bay ngày mai, mau đi sửa soạn hành ký nhanh một chút.” Anh thuận tiện cởi cái áo sơ mi ướt nhớp nhúa bỏ vào tay cô, “Đây là kiệt tác của em, cho em phụ trách tới cùng, bây giờ anh đi ngủ, xong thì gọi anh dậy.”

Anh bỏ lên giường, không nói hai lời đã lăn ra ngủ, Thượng Quan Phiên Phiên cũng không phát biểu ý kiến, lẳng lặng đứng im tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ phức tạp như trứng ngỗng.

Cô đoán được sau khi anh ngàn dặm xa xôi bay tới Newyork, nhất định sẽ ngựa không dừng vó* chạy tới nơi này, không biết anh đã đứng đợi ở cửa bao lâu, khẳng định là mệt chết đi được.

*không dừng lại, đi liên tục.

Cô không biết tâm tình của mình sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng với quyết định chia tay của anh, cô không cho phép mình tự đa tình, muốn trái tim nâng cao cảnh giới, nhưng vẫn bị bao vây xông phá.

Cô rất rõ ràng cái gì gọi là vượt qua ranh giới cuối cùng, cũng hiểu cô căn bản vô lực ngăn cản.

Nếu cho dù suy tư thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân, cũng không thể mượn từ “khoảng cách” để tỉnh táo, cũng không cách nào yêu người khác dễ dàng được nữa, có phải cô chỉ có thể ngồi chết, đi một bước tính một bước?

Cũng được! Cô thật không còn cách nào khác, điều duy nhất có thể làm, chính là mong đợi có một ngày thời gian sẽ hòa tan hết tất cả những điều không nên có. . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

editor: Đinh thùy Vân

Tiệc rượu khánh thành ở khách sạn sáu sao cao cấp tại trung tâm thành phố, trùng hợp ở đó chính phủ đang thúc đẩy tiết mục biểu diễn văn nghệ, nên bắt đầu từ ngày khánh thành, sẽ triển khai tiệc biểu diễn nghệ thuật trong vòng mười ngày.

Các vị khách quý tham gia tiệc rượu đều là những người uy tín có thân phận không hề tầm thường, trong đó nổi bật nhất là vị tân kiến trúc sư, Thượng Quan Thác Dương được nhiều người chú ý nhất.

Trong một năm anh chỉ tiếp nhận nhiều nhất là bốn dự án thiết kế, gian phòng khách sạn này là do anh thiết kế, anh dẫn dắt mọi người dùng cảm lấy sáng ý đặc biệt xây dựng nên một nơi tôn lên khí phái, nhờ sự thương thực tình tế mà phác họa quy cách ra không gian tao nhã lưu loát, có phong cách tinh xảo khéo léo của người thiết kế nghệ thuật nổi tiếng.

Trong phòng chờ sau khán đài, một tờ báo lẳng lặng nằm trên bàn trang điểm, tựa đề là tin tức buổi lễ khai trương khách sạn vô cùng long trọng, nội dung bài báo ca ngợi sự nghiệp thiết kế lớn lao của Thượng Quan Thác Dương, còn trích dẫn lời bình của truyền thông quốc tế dành cho anh “Vị kiến trúc sư tài hoa nhất trong lịch sử lại xuất hiện”, “tự hào về kiến trúc Trung Hoa.”

Mặc bộ trang phục bằng chất liệu tơ tằm mỏng, Thượng Quan Phiên Phiên ngồi trước bàn trang điểm, dùng khăn để cầm tờ báo lên đọc cũng không có.

Da đầu trở nên tê dại, sống lưng toát cả mồ hôi lạnh, càng nghĩ càng không đúng. “Vệ Tiểu Lô, tớ muốn về nhà”.

Vệ Lôi đang bận rộn giúp người mẫu chỉnh lại trang phục vừa nghe thấy lời này, ghim băng trên tay vuốt chút nữa thì đâm vào đối phương, cô luôn miệng nói xin lỗi, ngay sau đó chạy như bay tới trước mặt Thượng Quan Phiên Phiên.

“Thế nào? Không thoải mái sao? Cảm mạo à?”

“Đúng! Rất không thoải mái, nhưng không phải là do cảm mạo.” hai mắt cô đắm đắm, nhìn chăm chăm mình trong gương, “Vệ Tiểu Lôi, sao cậu không nói cho mình biết trước đây là vùng của anh trai mình?”

“Tin tức lớn như vậy, tớ nghĩ cậu đã sớm biết!”

“Trời ạ! Chúng ta rất ít khi hỏi tới công việc của nhau, tớ đây cũng đều ở Milan bận rộn với buổi trình diễn thời trang, quan trọng là khi tớ rảnh rỗi để xem Tivi hay đọc báo đều không thấy những tin tức này, tớ. . .”

“Phiên, cậu tỉnh táo một chút, tớ không biết tin tức này cùng việc cậu về nhà có liên quan gì?” Vệ Lôi kéo cái ghế ngồi xuống cạnh cô, chuẩn bị trấn an cô gái cứu tinh duy nhất này.

“Đương nhiên là có liên quan!” cô kích động kêu lên, cổ họng đang viêm lập tức không chịu nổi, ho đến mắt nỏ đom đóm “Khụ khụ! Tớ, anh ấy căn bản không có ý kiến đối với công việc của tớ, nhưng trừ quảng cáo đồ nội y, cần phơi bày da thịt, ý công việc trêu đùa hấp dẫn anh ấy đều một mực phản đối”.

“Anh ấy cũng học nghệ thuật, chắc sẽ hiểu được vì nghệ thuật mà hy sinh đạo lý đi!”

“Cậu không hiểu, anh ấy luôn kiên trì giữ vững thước đo tiêu chuẩn, trong phạm vi đó anh ấy sẽ không can thiệp nhiều, nhưng nếu. . .” Cô nhớ có một lần cô mặc bộ trang phục kiểu dáng tương tự như hôm nay, giúp một vị đạo diễn nổi danh đóng quảng cáo, suốt ba ngày bị phảo oanh tạc, a tháng sau đó đều căng thẳng chờ anh oanh tạc không biết mệt mỏi, “Ồ! Vệ Tiểu Lôi, tớ nhất định sẽ chết!”

Thượng Quan Phiên Phiên có thể tưởng tượng khi cô bị phát hiện mặc những thứ không coi là vải vóc này đi lại trên đài, kết quả của cô sẽ thế thảm như thế nào, hôm nay cô còn phải nhẹ nhàng toát ra vẻ phong tình!

Hắc. . . !Cô nhất định sẽ chết rất khó coi!

Thượng Quan Phiên Phiên lo lắng như đã đến ngày tận thế, Vệ Lôi đi theo cũng luống cuống, làm đạo diễn chính là mơ ước của cô, hôm nay là lần đầu tiên cô là đạo diễn chính, đem hôm trước có cô người mẫu chính nói cô ấy đã mang thai, có thông tin cô ấy đã lên tới Mi đăng kí kết hôn, cô cần một người mẫu có kinh nghiệm diễn phong phú mà phải có vũ đạo* căn bản. Đấy lòng cô đã rất nhanh hiện lên một người.

• là múa đó.

Thời điểm nhận hoạt động này, ban đầu muốn Phiên Phiên làm người mẫu chính, tiếc rằng lúc ấy Phiên Phiên đang ở Milan, tối hôm qua thứ chút vận may gọi điện thoại liên lạc, không nghĩ tới đúng như dự tính sáng sớm hôm nay Phiên Phiên đã quay trở về Đài Loan, nghe cô nói vô cùng cấp bách, cho dù có chút cảm mạo khó chịu, Phiên Phiên vẫn rất nghĩa khí đáp ứng.

Vốn cho là mọi việc đã sẵn sàng, lại bất ngờ xảy ra tình huống này, cô không muốn để cho ánh mắt bà chủ mọc trên đỉnh đầu mà nhìn cô, lại không muốn làm khó bạn tốt.

Cô chán nản vắt óc suy nghĩ, chợt nảy ra một ý. “Phiên, có phải chỉ cần đừng để anh trai cậu phát hiện cậu đứng trên đài là được?”

“Đúng vậy! nhưng mà. . .”

“Được, cậu đừng lo lắng, tớ có cách hay này, còn 40’ nữa mới tới giờ diễn, tất cả giao cho tớ đi!”

Thượng Quan Phiên Phiên rất muốn không lo lắng, nhưng cô không có cách nào khiến mình yên tâm mà đợi, nhưng mà nghe Vệ Lôi thề son sắt như đã nắm chắc mọi việc trong tay, cô cũng chỉ có thể cầu nguyện biện pháp mà Vệ Lôi nói thật sự là cách hay!

Lựa mông ôm chặt lấy thân thể uyển chuyển, đôi tất chân màu đen che giấu đi vẻ đẹp huyền diệu lộ ra da thịt như ẩn như hiện, người mẫu trình diễn theo giai điệu âm nhạc, nhẹ nhàng bỏ đi tất chân xuyên thấu, tượng trưng cho trời buộc cùng giải phóng mâu thuẫn, cả sân biểu diễn vì gương mặt bị mặt nạ hình con bướm che đi hơn phân nửa của người mẫu chính, mà càng tăng thêm sức hấp dẫn.

Thính phòng rõ ràng đông nghịt, khán đài cũng cách hàng ghế thứ nhất dành cho khách quý một đoạn, có lẽ là do ảnh hưởng trong lòng, Thượng Quan Phiên Phiên cảm giác có một ánh mắt chuyên tâm thưởng thức xuyên thấu qua người cô.

Cô có tật giật mình, cho nên có chút không yên lòng, nhiều lần vuốt phạm sai lầm, thật may phản ứng của cô không chậm.

Buổi biểu diễn vừa kết thúc, Thượng Quan Phiên Phiên chạy như bay về phía sau khán đài, ngay cả trang phục cũng không kịp thay, mặc áo khoác ngoài vào, cầm túi xách lên, đi giày cao gót xông ra ngoài như chạy nạn, Vệ Lôi đứng giữa cầu thang gọi cô lại, đưa cho cô một chuỗi chìa khóa.

“Xe tớ ở bên ngoài bãi đậu xe, chính là cái cậu đã thấy!” Bây giờ cô chỉ có thể giúp như vậy, hôm nào nhất định sẽ tìm Phiên Phiên báo đáp ân tình cứu hỏa.

Thượng Quan Phiên Phiên cảm động đến rơi nước mắt, cầm chìa khóa rồi chạy trốn chết, cô đạp cần ga mãnh liệt cho đến khi rời khỏi khu vực nội thành mới buông lỏng xuống, nhưng khi xe mới chuyển sang đường núi quen thuộc, đột nhiên xe chết máy không báo trước, cô khởi động lại nhiều lần, nhưng vẫn chỉ uống phí sức lực.

Cô rút điện thoại trong túi xách ra muốn cầu cứu, màn hình tối om của điện thoại di động đã không chút lưu tình dập tắt hy vọng của cô, cô nghi ngờ có phải ông trời trừng phạt cô nhận hoạt động bữa bãi, cho nên mới đặc biệt an bài xe chết máy cùng điện thoại hết pin.

“Trời ạ!” Cô không khỏi kêu rên, vô lực gục trên tay lái, du lịch đường dài cộng thêm công việc, cô đã sớm mệt mỏi rồi, cảm mạo lại giày vò khiến tứ chi cô vô lực buồn ngủ.

Theo lịch trình làm việc hôm nay, người đàn ông kia cũng sẽ không về nhà quá sớm, có lẽ buổi tối anh còn có kế hoạch khác! Cô nghĩ thầm, khoe miệng bất giác giương lên một nụ cười khổ.

Đào mắt đã bốn năm rồi, cô vẫn không loại bỏ được cảm giác không muốn xa rời trong lòng, thậm chí ngày càng có khuynh hướng mãnh liệt hơn.

Cô không hùng tâm tráng trí (Cái này ta ko hiểu, mà xem các truyện khác các bạn ý cũng để như vậy à), công việc người mẫu đối với cô cũng như một công việc tự do, cô thường xem tâm tình mà nhận công việc, thật may là điều kiện bản thân cô coi như cũng nổi trội xuất sắc, vận khí cũng rất tốt, nội người bên ngoài cũng rất khi làm khó cô, ngược lại tán thưởng coi cô như báu vật, cho nên thành tích mấy năm nay không được gọi là rực rỡ, phát triển nhưng vẫn không tệ.

Nhìn như rất tự do tự tại thật ra thì cô rất bàng hoàng, rất không, nhưng cô đã cố gắng học cách quên đi, nếu không còn có thể như thế nào? Cuộc sống luôn không chờ đợi ai, nếu không học tâm bình khí hòa* tồn tại cùng phần tình yêu cảm kích này, có thể cô đã sớm bị tâm thần phân liệt rồi.

*: ôn hòa bình tĩnh.

Hiện tại, đôi khi cô lại không tự chủ được dùng ánh mắt như nhìn người đàn ông chứ không phải ánh mắt nhìn anh trai lên nhìn anh, thỉnh thoảng tự ảo tưởng mình và anh là đôi tình nhân sống chung để tự an ủi mình, một ngày nào đó cô nhất định sẽ tỉnh táo, ngày đó sớm muộn sẽ đến, cô cũng không cần phải cả ngày bức mình phải nhanh quên đi.

Bạn bè thường cười nói đáng về mềm mại như nước của cô, như người phụ nữ làm bằng nước điển hình nhất, mặc dù không có đặc biệt đặt ra mục tiêu cho cuộc sống, nhưng tới nay cô vẫn có thể đem mọi chuyện muốn làm làm thật tốt, như nước bình thường đúng mức trong thùng, đã như vậy, cô nhất định có thể tự lừa mình dối người rất tốt.

Quên. . ở nơi nào đã nghe qua, huyện tình cảm rất kì diệu, đúng người đúng thời gian, thiếu một thứ cũng không được, cô phát hiện cô đã ở giai đoạn không cách nào bắt mình thay đổi, cũng chỉ phải thuận theo tự nhiên. . .

Mặt trời chiều ngả về tây, bầu trời đang từ từ khoác lên mình một lớp bụi, Thượng Quan Thác Dương thuận thực đánh tay lái, đang muốn đi nhanh lên đường núi lại phát hiện có một chiếc xe có vị trí đỗ rất không bình thường.

Anh thả chậm tốc độ chậm rãi tới gần, phát hiện người ngồi trên ghế lái đang gục lên vô-lăng không nhúc nhích, anh lập tức sinh ra cảnh giác.

Anh dừng xe bên đường, nhanh chóng tiến lên lo lắng, xuyên qua khe hẹp ở cửa sổ xe, anh nhìn rõ đối phương là một người phụ nữ, hơn nữa rõ ràng cô đã ngủ thiếp đi.

Thượng Quan Thác Dương lập tức thở ra một hơi, anh gõ nhẹ cửa xe, cố gắng đánh thức đối phương, dù sao nửa đêm nhiệt độ trên núi sẽ đột ngột giảm xuống, coi như cô không sợ cảm mạo, nhưng một cô gái trẻ ở đây cũng sẽ rất nguy hiểm.

“Cô gái! Cô có khỏe không?”

Thượng Quan Phiên Phiên đang ngủ mơ mơ màng màng, nghe thấy âm thanh quen thuộc gọi cô, nhất thời nghĩ mình đang nằm mơ, không có ý định để ý tới.

Cô quay đầu đôi tư thế tiếp tục ngủ, liếc thấy mặt nạ cánh bướm màu tím, Thượng Quan Thác Dương có chút kinh ngạc.

Là cô ấy? Người mẫu có vóc dáng mỹ lệ, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng?

Đuôi cánh bướm màu tím dài tới vành tai, cơ hồ che đi gương mặt cô, nhưng trên gương mặt xinh xắn lại có đôi lông mi dài như lông chim, cái mũi thanh tú trắng nõn cùng đôi môi mịn màng tự nhiên trông mềm như đường, không khó đoán ra khi tháo mặt nạ xuống cô sẽ trở thành một mỹ nhân xinh đẹp.

Không biết đôi mắt cô ấy có mê người như vậy không?

Trong mộng đẹp tựa hồ phát hiện có một ánh mắt nóng rực nhìn cô chăm chú, nửa tỉnh nửa mê mở mắt, đúng lúc nhìn thẳng vào cặp mắt đen sâu thẳm, cô cả kinh buồn ngủ theo đó mà biến mất.

Cô giống như chim sợ cành cong lập tức ngồi nghiêm chỉnh, lại nhanh chóng quay đầu đi không để ý đến anh, mấy động tác này liên tục chọc cười Thượng Quan Thác Dương, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ đối diện với anh lộ vẻ khủng hoảng, hơn nữa cũng không muốn nhìn anh, phản ứng người này thật đặc biệt!

“Cô đừng sợ, tôi không phải là người xấu.”

Anh không nhận ra cô? Trái tim Thượng Quan Phiên Phiên chấn động, đánh bạo quay đầu lại, do dự có nên dang hoàng thẳng thắn nói rõ thân phận của mình hay không, để tránh bị anh phát hiện như lần trước, kết quả càng thê thảm

“Tôi. . . xe tôi chết máy rồi.” Thôi cô thừa nhận cô là người phạm

“Cần tôi giúp một tay không?”

“Ách. . . cái này. . .” Cô vốn định từ chối đang đợi bạn bè tới giúp, lại lo lắng cự tuyệt anh giúp một tay, cô tứ cố vô thân phải ở đây cả đêm cho muỗi đến đốt.

Tầm mắt cô che đi một nửa, hiển nhiên khổ não có nên tiếp nhận trợ giúp của anh hay không, Thượng Quan Thác Dương từ trong túi áo rút ra một tờ danh thiếp, qua khe hẹp trên của sổ đưa cho cô.

“Địa hình nơi này không rõ ràng, tôi sợ cô sẽ gặp khó khăn trong việc gọi cứu viện tới.” Anh không thường xen vào chuyện của người khác, nhưng lại không có cách nào vô lương tâm khoanh tay đứng nhìn, bỏ lại một cô gái. “Nếu cô không yên lòng, trước tiên có thể gọi điện thoại nói tên tôi với bạn của cô.”

Cô nhận lấy danh thiếp, lật tức bỏ vào trong túi, không nhìn lâu thêm vói nào, “Tôi biết rõ anh là ai.”

Thì ra cô biết được thân phận của anh? Lấy sự nổi tiếng của anh ra mà nói thì bị nhận ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chẳng qua khi nghe cô nói biết anh, anh không khỏi có chút kích động

“Cô đến tìm người sao?”

“Ừ!” Chuyện tới nước này cô chỉ có thể cắn răng gật đầu.

“Tôi ở gần đây, nói không chừng người cô muốn tìm lại là hàng xóm của tôi, cô muốn tìm nhà nào?”

“Tôi. . .” Thảm! cô không biết tìm căn hộ nào? Dưới tình huống cấp bách, cô thuận miệng nói địa chỉ kí túc xá công ty.

Cái gì? Đó khác gì Thiên nam địa bắc, hoàn toàn trái ngược với đường này! “Cô dường như đi lầm đường nghiêm trọng!”

“Ha ha! Vậy sao?” Cô không được tự nhiên cười khan hai tiếng.

Tôi xem sắc trời cũng đã muộn, xin hỏi tôi cso cái vinh hạnh hộ tống cô đến nơi cô muốn không?” giọng nói của cô mềm mại mang theo chút khàn khàn, giống như mèo lười một mồi, “Nếu như cô tin tưởng tôi”.

Anh bổ sung thêm một câu.

“Tôi dĩ nhiên tin tưởng anh!” cô bật thốt lên, sau đó lại thăm mắng mình ngu ngốc, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi nhiều chuyện.

Dầu tiên Thượng Quan Thác Dương ngăn người, tiếp theo gương khỏe môi lên cười hứng thú, cảm giác này rất kì quái, lần đầu tiên anh bị một cô gái không rõ dung mạo hấp dẫn, mặc dù có thể mặt mũi cô bị tật, nhưng ánh mắt lóe lên không ngừng củ cô khiến anh tò mò.

Trực giác nói cho anh biết, cô không chỉ đơn thuần biết anh là ai, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, anh khẳng định nhìn thấy trong mắt cô chột lóe lên sự tha thiết, nhưng căn bản cô lại không muốn cho anh biết.

Cô che giấu cái gì? Tránh cái gì? Chẳng lẽ cô muốn lạt mềm buộc chặt? Nhưng mà thờ ơ! Thượng Quan Thác Dương anh cũng không phải ngu ngốc, bất kể chú mèo thần bí này có phải giả bộ hay không, nếu cô đã khơi lên hứng thú của anh, anh sẽ cùng cô vui đùa trò chơi này đến cùng!

Thượng Quan Phiên Phiên nắm chặt lấy ngón tay, không hiểu cô rốt cuộc gặp phải ma gì, rõ ràng siwv bị phát hiện thân phận, tại sao còn mạo hiểm lên xe?

Chỉ vì người đàn ông bên cạnh không con nhìn cô với ánh mắt như xưa, nói với cô những lời không giống với anh em, cô cũng không nghĩ nhanh chóng kết thúc hết thảy chuyện này.

Nói nhảm! đó là bởi vì anh không biết người ngồi bên cạnh anh là em gái anh, anh mới có thể dùng thân phận một người đàn ông nhìn cô, cô rất cảm tạ ông trời đã cho cô cơ hội này, an ủi cô nhiều năm đè nén tình yêu cay đắng nhưng nếu bị phát hiện. . .

Xe Thượng Quan Thác Dương mới chạy ra khỏi ngoại thành, công ty vừa có một thông báo quan trọng cho anh, anh không thể không dừng xe lại bên đường.

Anh lật cuốn sổ lên xem, sau đó hướng sang giai nhân xinh đẹp bên cạnh nói lời xin lỗi, Thượng Quan Phiên Phiên rốt cuộc có cơ hội lớn mật nhìn lên anh.

Cô rất nhớ anh! Thật ra thì là nhớ vẫn đợi bên cạnh anh, mặc dù có thể vĩnh viễn không thể biểu đạt tâm ý, cô cũng không muốn tách rời khỏi anh, nhưng mà thỉnh thoảng cũng sẽ có ngoại lệ, tại thời điểm anh đứng bên cạnh người phụ nữ khác, cô sẽ kiểm soát xin công ty thay cô an bài rời khỏi nước.

Lần này cô chờ đợi ở Milan hơn một tháng, cuối cùng công ty ra thông báo cuối cùng, cô mới không thể không trở về, cũng một phần là do cô không muốn đối mặt với truyền thông đã viết về người có thể trở thành chị dâu cô.

Cô lơ đãng vừa nhấc mắt liền phát hiện Thượng Quan Thác Dương đã nghe xong điện thoại từ lúc nào, nhìn cô như có điều cần suy nghĩ.

“Sao anh lại nhìn tôi như vậy?”

“Tôi đang nghĩ, cô đang suy nghĩ cái gì?” rất nhiều phụ nữ nhìn anh đến ngẩn ngơ, nhưng nhìn đến chuyên tâm như cô thì là lần đầu tiên, nhìn cô như là đang suy tư ngẩn ngơ.

Thượng Quan Phiến Phiến nổi lên dưng khí lớn, ngẩng đầu nhìn anh, hai trong mắt giống như là câu hồn đoạt phách. “Tôi đang nghĩ, anh cùng thiên kim công ty bách hóa yêu đương.” Thật không thể tin được đây là lời nói của cô, cô thật là to gan!

Anh giương nhẹ khóe môi cười như không cười. “Cô có vẻ biết rất nhiều chuyện về tôi?”

“Tin tức này rất lớn, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút”.

Anh chẳng nói đúng sai, nhún nhún vai. “Rất nhiều tin tức đều là truyền thông đưa sai”.

“Cho nên hai người không phải đang lui tới?” trái tim nặng nề của cô lại bắt đầu bay cao, đây cũng không phải lần đầu tiên cô đang từ địa ngục bay lên thiên đường như vậy.

Anh nhạy cảm nhận ra cô đang vui vẻ, anh liếc trộm cô, làm bộ thuận miệng nói: “Thật ra thì tôi độc thân được một thời gian rồi.”

“Vậy sao?” Khóe miệng cô giương lên một đường cong hoàn mỹ, ngay cả ánh trắng mừng một cũng cảm thấy không bằng.

“Đường như cô đang rất vui vẻ?” biểu hiện của cô đúng như ý nguyện của anh, cười như con mèo nhỏ vừa trộm được miếng thịt!

A! Sao anh lại muốn giăng sẵn bẫy để cô nhảy vào? Hơn nữa tên ngu ngốc như cô lại còn ngây ngốc trúng kế! Thượng Quan Phiến Phiến không khỏi ảo não, ước gì có thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Thấy bộ dáng nói nhiều sợ sai nhiều của cô, định mím chặt môi không nói lời nào, đáy mắt Thượng Quan Thác Dương thoáng qua một tia giảo hoạt.

Anh thật tò mò con mèo nhỏ này còn có cái gì khác hơn là vẻ mặt hấp dẫn người này, anh không kìm được chậm rãi đến gần cô, mục tiêu là đôi môi nhìn kiều diễm ngon miệng của cô.

Thượng Quan Phiến Phiến giật mình nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt cô, đầu rối loạn ùng ùng thành một đoàn, mắt thấy bờ môi anh chuẩn bị dán lên mình, cô dùng chút lý trí còn sót lại nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác.

“Anh uống rượu?” Cô làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Chụp huyệt đôi môi. Trái tim Thượng Quan Thác Dương không khỏi có chút tiếc nuối, nhưng anh lại là người luôn không sợ khó khăn, “Buổi chiều có uống mấy chén.”

“Vậy anh còn dám lái xe?” vì hóa giải lúng túng, dời đi lực chú ý của hai người, cô cố ý nâng âm điệu lên, “Tôi nghĩ tôi lái được rồi”.

“Không cần phải đi! Tôi không uống nhiều, hơn nữa cũng đã thanh tỉnh không ít.” Anh thề anh hoàn toàn thanh tỉnh. . . .trừ một giây đồng hồ vừa rồi muốn hôn cô.

“Không! Vì lý do an toàn, hay là nên để tôi lái”. Cô nghĩ có chút việc làm, để cho mình phân tâm, tránh cho việc chuyên chú hồi tưởng lại mấy chuyện vừa rồi, khiến cô không cẩn thận quên thờ, sau đó lên cơn sốt và tử vong.

Thượng Quan Phiến Phiến càng muốn cố giữ tỉnh táo, lại càng có dấu hiệu sung huyết, cô xuống xe, sau một hồi gió thổi, để cho gương mặt nóng bừng rõ ràng hơn, cô hít sâu một hơi, cố gắng thông dong đi tới cạnh cửa bên ghế lái.

Cười nhìn cô như tư thái cứng nhắc của người máy, Thượng Quan Thác Dương tính có phong độ theo cô, anh mở cửa xe chuẩn bị rời ghế.

Thượng Quan Phiến Phiến bức bách đầu của cô chỉ có thể nhớ tới việc đuổi người đàn ông này rời khỏi ghế lái, sau đó chuyên tâm lái xe, lại không chú ý tới anh còn có một bàn chân chưa ra khỏi xe, cô đã vội vã lên xe, đôi gà cao gót không cẩn thận trật chân ngã, cả người chật vật ngã lên người anh.

Cô hốt hoảng nghĩ muốn đứng dậy, một sợi tóc sổng chết quấn lấy cúc áo sơ mi của anh, cô gấp đến độ muốn khóc lên, còn anh lại mừng rỡ thường thức con mèo rầu rĩ.

“Anh còn cười được?”

“Xin lỗi!” Anh nhin cười, nói một câu xin lỗi rất không có thành ý.

“Anh mau giúp đi!” Trời ơi! Cô càng sợ, tóc lại càng cuốn chặt.

Thượng Quan Thác Dương ngửi hương tóc nhẹ nhàng thanh nhã, từ góc độ này ngoài ý muốn phát hiện ra nội y mỏng bên ngoài gió, người phụ nữ này ngay cả trang sức chưa tháo, mà ngay cả trang phục cũng. . .

Anh không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng cũng không phải người có ý chí như Liễu Hạ Huệ, ôm một con mèo con đáng yêu trong ngực như vậy, ai có thể nhịn được không trêu chọc nó một chút?

Một ý niệm xấu nháy mắt thoáng qua đầu, đôi môi nâng lên cô ý chạm vào trang sức vô hại. “Cô nửa ngồi nửa nằm không thuận tay, để tôi lên xe trước đã.”

Lên, lên xe? Anh ngồi lên ghế lại, vậy cô lên xe là ngồi ở. . .”Này, này không tốt lắm đâu!”

“Tôi cho rằng cô lên xe ngồi rồi từ từ bình tĩnh tách nó ra, nếu không cô làm như vậy sẽ bị người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng chúng ta là trẻ con không hiểu chuyện”. Anh che giấu đáy mắt rất không có ý tốt, làm bộ tốt bụng đề nghị.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Phiến Phiến rất không có tiền đồ mà ửng đỏ, cô dùng đầu gối nghĩ cũng biết nhìn từ sau lưng, tư thế của bọn họ rất mập mờ, mặc dù sắc trời đã tối, sẽ không có người đi qua bờ đê vắng vẻ này, nhưng anh kiêng dè cũng không sai, nếu như bọn họ bị hiểu lầm đang làm loại chuyện đồi bại, mà bị đưa đến đồn cảnh sát, bây giờ bọn họ cũng coi như được gọi là người của công chúng, chỉ là thân phận của cô. . .

Cô cắn răng một cái, nửa người tiến vào ghế lái, cô khẩn trương đến sắp thiếu đường khí, nhưng cô tin tưởng nhân cách của anh, tuyệt đối anh sẽ không làm hại cô.

Trong không gian có hạn khiến cô không thể không ngồi gần anh ở trên đùi anh, cô tận lực lùi về phía sau, cả phần lưng dính trên tay lái. Khoảng cách giữa hai người rất chặt chẽ, hơn nữa, từ trong lòng bàn tay cô truyền đến cái gì đó rất lúc mà nhịp nhàng, đó là cái gì?

Thượng Quan Phiến Phiến thuận thế cúi đầu tìm kiếm, lại phát hiện cô vì ổn định trọng tâm, đôi tay cứ nhiên như con mèo nhỏ đặt tại lồng ngực anh, cô kêu lên một tiếng, vội vàng dời bàn tay nhỏ bé đi nơi khác.

Cô tâm hoảng ý loạn, tay không biết nên đặt nơi nào, nghĩ kéo khoảng cách giữa hai người ra thêm chút nữa, lại không có đường lui, con người lúng túng chống lại đôi mắt u ám mờ hồ hiện lên lửa nóng.

Cô khiếp sợ rồi, đột nhiên ý thức được cô giống như đang mắc mưu. . .

“Em rốt cuộc đang bận cái gì?” Hanh ách. . . cổ họng hỏi, đôi môi mỏng cười như không cười. (Đoạn này ta sửa xưng hô cho thân mật nhé!!!)

Thượng Quan Phiến Phiến không thể tin được người đàn ông trước mắt phát ra tia tà nịnh, là anh trai cô chung đụng hai mươi mấy năm, nhưng hiện giờ cô không biết phải đối mặt với khuôn mặt dường như hoàn toàn xa lạ này như thế nào.

Cô không hề có kinh nghiệm yêu đương, nhưng cũng không ngờ đến độ không phát hiện ra khát vọng trong mắt anh, cô biết anh đang nghĩ muốn cái gì, nhưng mà, nhưng mà bọn họ không thể!

“Anh. . .đừng như vậy có được không?”

“Đừng như thế nào?” Anh buông tay, mặ khuôn mặt vô tội như không có chuyện gì.

“Cầu xin anh. . .” Cô chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Mèo con mở to đôi mắt ngập nước, khiến người ta đau lòng, cũng có thể khơi lên thói hư tật xấu của người đàn ông đó là càng muốn bắt nạt đoạt lấy.

“Em dám nói em không có ý với anh?” một tay chế trụ thân hình mảnh mai của cô, Thượng Quan Thác Dương cười đến tự tin.

“Anh nhìn thấu được?” Không kịp ngăn câu nghi vấn thốt lên, cô không rảnh chán nản, gấp đến độ muốn biết anh nhìn thấu bao nhiêu.

“Anh không phải cộc gỗ, từ nãy tới giờ, ánh mắt cùng giọng nói của em, anh xác định em có cảm giác đối với anh”.

“Coi như tôi có cảm giác với anh thì thế nào?” Cô nhẹ giọng hỏi, trong miệng buồn khổ nồng đậm. Anh có thể như đinh chém sắt khẳng định người phụ nữ trước mắt có cảm tình với anh, lại không nhìn ra Thượng Quan Phiến Phiến cô nhiều năm len lén thương anh, cô thật không biết là may mắn hay khổ sở?

“Anh cũng rất có cảm giác đối với em, ánh mắt em rất đặc biệt. . .” cánh tay như sắt của anh co rút lại, kéo cô vào trong ngực, một cái tay khác càn rỡ chạm vào đùi cô, cách một lớp tất chân mỏng lớn mặt dao động, xé rách một lỗ. ngón tay ác ý của anh khinh bạc* da thịt bị lộ ra bên ngoài của cô

*Cái này là không nghiêm túc, lẳng lơ.

Thượng Quan Phiến Phiến hơi giật mình trong im lặng, ngón tay anh khiến cho toàn thân cô dâng lên một luồng sóng tê dại run rẩy, khiến cô không biết

làm sao nhất là cái vật kiên đỉnh dưới hạ thể cô kia.

Cô không biết anh có phải cứ gặp một người phụ nữ mà anh vừa mất đầu sẽ làm như vậy hay không? Cô chỉ biết cô cần nhanh chóng ngăn cản hết thảy mọi việc, thậm chí cần phải tự bộc bạch thân phận, cô không dám nghĩ hậu quả khi anh biết sẽ như thế nào, nhưng cô không thể mặc cho lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Anh hãy nghe em nói, em . . .ngô!” lời nói của cô toàn bộ đều rơi vào ngọn lửa thiêu đốt không thể chờ đợi trong anh. “Chờ một chút! Anh. . .”

Cô càng giãy giụa muốn nói chuyện, môi lưỡi anh càng có cơ hội cuồng vọng công chiếm khoang miệng cô, mèo con non nớt có chút vụng về, chắc chưa trải qua huấn luyện, nhưng mà không sao, những thứ này không ảnh hưởng đến hăng hái muốn bắt nạt cô, ngược lại càng khiến tâm tình anh trở nên tốt hơn, càng muốn làm chuyện xấu.

Đôi môi mèo con quả nhiên có hương vị ngọt ngào như anh nghĩ, rất co dãn, tựa như bơ trơn trượt trong miệng, khiến cho anh muốn ngừng mà không ngừng được.

Bàn tay anh trượt vào trong áo gió, hướng đến lụa mỏng trên thắt lưng, anh không kiên nhẫn từ từ mở quàng, trực tiếp đẩy thứ che đậy phiền phức sang hai bên. Khiến cho đỉnh đầu như mâm xôi nhô đầu ra, anh quen tay hay việc, nhanh chóng giải phóng quả mâm xôi khác, xoa bóp yêu thích đến không muốn buông tay.

“A. . . . .không thể. . . . .đó. . . . .” Cô không tự chủ được uhm, khoái cảm xa lạ ập tới, cô chưa bao giờ biết đầu vú cô lại nhạy cảm như vậy.

Môi son cô hé mở, không kịp thở dốc, đầu lưỡi nóng bỏng của Thượng Quan Thác Dương vẫn còn chưa dừng khuấy đảo trong môi mềm mại của cô, thậm chí ah phách lối ngấm lấy cái lưỡi thơm tho của cô, liếm cắn tựa như kẹo que.

Anh rất tham lam, muốn nhiều hơn nữa, bàn tay không khách khí bỏ lớp vải mỏng từ trên khe hẹp trước ngực cô xuống, một đôi tuyết trắng đầy dãi lập tức nháy ra, hiện ra tùy tiện trước mặt anh không sót gì.

“Thật là đẹp. . .” một mảnh đầy đặn trắng nõn đẹp không sao tả xiết, anh không khỏi than thở, hơn nữa lại còn dựng đứng như đỉnh núi tuyết, khiến anh mất anh thật lâu cũng không dời đi, vuốt ve đỉnh nhạy cảm này! “Nói cho anh biết, sao nó lại căng thẳng như vậy?”

Ngón tay thon dài của anh không ngừng sờ lên viên phấn hồng, hành động này khiến Thượng Quan Phiên Phiên không tự chủ được rên rỉ, cô nhắm chặt mắt không dám nhìn ánh mắt tham lam của anh, nhưng lại không cách nào không nghe được ám hiệu tràn đầy của anh.

“Cầu xin anh, đừng nhìn. . .”

“Được!”

Cô kinh ngạc anh sáng khoái đồng ý, mở mắt mắt ra muốn xác nhận lần nữa, Thượng Quan Thác Dương lại bắt được khoảnh khắc khi cô mở mắt ra, để cô đảo hướng tay lái, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai há miệng ngậm lấy đầu vú, ngồng cuồng bú liếm.

Nhanh, hung ác, cử động chính xác, khiến cho Thượng Quan Phiên Phiên cơ hồ thét chói tai, theo bản năng bụng dưới thấy bút rút một trận tê dại, khoái cảm không biết tên bức cô đến điên cuồng!

Thượng Quan Thác Dương giống như còn chưa hài lòng tạo ra sóng to gió lớn, không cách nào một tay nắm giữ nơi mềm mại, dùng hàm răng khê ma sát lôi kéo diêm thịt non, lại càng không lưu tình công đoạt trái cây mềm mại trước ngực, bàn tay nâng vú bên kia lên xoa xoa vuốt vuốt, ngón tay linh hoạt không quên cột nhả nụ hoa.

Lửa, đốt, hơn nữa lại còn lan nhanh với tốc độ kinh hoàng, đáng sợ hơn là, cô giống như không muốn dập tắt ngọn lửa này. . . . . “Thượng Quan Thác Dương. . . . .không thể! Chúng ta không thể. . . . .”

Đang bẻ bộn ăn ngấu ăn nghiền Thượng Quan Thác Dương nhấn đầu chân mày, đưa hai ngón tay lên thay thế núm vú cao su, tựa như trấn an, nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của mèo con, để cho cô không rảnh rồi dài dòng.

Thượng Quan Thác Dương hưởng thụ xúc cảm cái miệng nhỏ nhắn của cô bao lấy ngón tay anh, ngón tay càng ra vào nhanh hơn trong miệng cô, hướng dẫn cô chậm rãi liếm láp.

“Ừ. . .” Ngón tay anh mò lấy đầu lưỡi háo sắc, thay đổi, hại cô muốn kháng nghị cũng lực bất tòng tâm.

Miệng lưỡi anh vẫn mê muội như mảnh hương trầm, mộ cái tay lại lặng lẽ đi tới đùi cô, lúc cô chưa kịp phản ứng đã xé rách tất chân cô, cách quần lót vuốt ve hoa hạch.

Cô sợ hết hồn, theo phản xạ muốn chạy trốn, thế nhưng anh lại cố giữ chặt cô, “Ừ! A. . . .” cô điên cuồng lắc lư, chẳng biết đoạn tóc dính vào cúc áo đã chấp chôn từng trận sóng nhỏ từ lúc nào.

“Trời ạ! Nơi này chảy ra rất nhiều nước, em ướt đẫm. . . .” Với cái phát hiện quan trọng này khiến anh cam nguyện tạm thời rời đi mềm mại mê người của cô, chống lại hai tròng mắt y tình loạn mê, “Mèo con nhạy cảm của anh, rất thích anh chạm vào em đúng không? Tiếng em rên rỉ thật là dễ nghe, em nhất định là đang rất hưởng thụ, đừng thẹn thùng, cảm thấy thoải mái thì hãy tận lực nói ra. . . . .”

Anh lớn mặt nói ra những từ ngữ không lịch sự, khuôn mặt Thượng Quan Phiền Phiền nóng bừng lên không dám nghe tiếp, trắng nõn mềm mại đã bị cái miệng hư hỏng của anh lại.

Cô cắn môi dưới, nhẩn nại không phát ra âm thanh, nhưng cô càng không muốn anh vừa lòng đẹp ý, Thượng Quan Thác Dương lại càng muốn khiêu chiến với cực hạn của cô, ánh mắt anh chợt lóe, khóe môi giương lên một nụ cười tà, anh bắt được hai tay nhỏ bé của cô, cố nghĩ kích thích giác quan thị giác của cô, khẽ thờ ra lửa nóng, chậm rãi đưa về phía cô, sau đó từ từ trêu đùa bú liếm một ngón tay cô.

Cô không nghĩ tới anh sẽ dùng chiêu này, khi anh lại bá đạo, lại tà nịnh, khi lại nhìn soi mói, cô hoàn toàn mất đi ý thức.

Mặt nạ bướm màu tím khiến cho Thượng Quan Thác Dương không thấy rõ toàn bộ vẻ mặt của cô, nhưng mà chỉ cần nhìn phản ứng phong phú từ ánh mắt, đã đủ khiến anh cảm thấy rất thú vị, anh không muốn dễ dàng chịu để yên.

Thừa dịp lúc cô còn đang bất ngờ, bàn tay anh chặn cặp mông mềm mại của cô, ngón tay đột nhiên xông vào quần nhỏ cô, ngón cái cùng ngón giữa nắn lấy hai núm thịt non nớt, ngón trỏ cong lên dùng đốt ngón tay quét qua khe thịt dính mật ngọt.

Mèo con chưa biết mùi đời làm sao chịu nổi kích thích? Đột sóng kịch liệt cuốn lấy toàn thân, cô không kịp ngăn lại tiếng rên yêu kiều, cũng không nhịn nổi đợt khoái cảm đột nhiên truyền tới từ bụng dưới như muốn nổ tung.

“Cứu em . . . .A! Làm sao bây giờ? Đó. . . .Ừ. . . . .”

Cô khó lòng kìm nổi âm thanh rên rỉ, Thượng Quan Thác Dương lại không định bỏ qua cho cô lúc này, anh dừng lại động tác vào đứng trước một giây cô cong người lên không thể chịu nổi.

Dục vọng sôi trào thiêu đốt, lại càng rắn bị hồ ngừng, cảm giác trống trải bao khắp cơ thể cô, cô không biết làm thế nào cho phải, tay ôm thật chặt lấy bờ vai anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở cổ của anh, hy vọng mượn động mạch đang đập rộn ràng kia từ từ làm lạnh thần kinh đang nóng lên của cô.

Cô vẫn muốn tìm cơ hội dừng lại, động tác vô tâm lại vô tình chọc phải thú tính đại phát của con sư tử đang mãnh liệt muốn săn mồi, từ vai gáy của Thượng Quan Thác Dương truyền đến âm thanh thờ gấp ảm ướt, không thể nghĩ ngờ là ép lặc đả vào cọng rom cuối cùng.

Vốn anh chỉ muốn trêu chọc mèo con thần bí, không có ý định quan hệ thật, nhưng tình huống bây giờ đã ra khỏi sự khống chế của anh, anh cũng không muốn phí tâm khống chế nữa.

Anh đổi chỗ ngồi thành nằm ngang, xoay người đè cô xuống dưới, nhanh chóng cởi áo sơ mi của mình ra, từ trên cao cúi xuống nhìn cô.

Động tác của anh liên mạch, Thượng Quan Phiền Phiền hoàn toàn không ứng phó kịp, đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trần truồng, nhưng là cô không biết được tư thế này, góc độ này nhìn anh lại hấp dẫn tà mị như vậy.

Anh đến cùng là muốn như thế nào? Không! Cô có ngu ngốc hơn nữa cũng biết anh muốn gì! Điều khiến cô bối rối nhất bây giờ chính là, cô đến tột cùng là muốn như thế nào?

Biết rõ đây hết thảy là điều không nên xảy ra, cô lại không nhận được đắm chìm trong đó, thậm chí còn mong đợi chuyện kể tiếp xảy ra. . . .cô thật là đáng sợ! sao hiện tại cô lại có thể biến thái như vậy?

Lý trí cùng tình cảm sâu sắc rối vào nhau khó tách rời, đôi con ngươi dính một tầng mỏng hơi nước, ánh mắt diễm đạm đáng yêu nhất thời khiến cho Thượng Quan Thác Dương dâng lên một cảm giác quen thuộc, nhưng nhìn đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ, đôi môi lộ vẻ ướt át kiều diễm kéo đi suy nghĩ của anh.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, không còn chiếm đoạt cuồng bạo tàn sát bữa bãi như nãy, anh trần trọc liếm mút đôi môi cô, dịu dàng ẩn xuống tràn đầy thương yêu.

“Mèo con sẽ giận anh sao?”

Thượng Quan Phiền Phiền không hiểu vì sao anh gọi cô là mèo, nhưng tình tế tỉ mỉ hạ xuống, khiến cô không muốn nói dối, “Không tức giận. . . .” Cô chọc tức chính cô.

Giọng nói mềm mại, trong veo như mơ hồ ẩn chứa bi thương, anh nhìn ra đau khổ trên nét mặt cô cũng có mê say thật sâu. Thượng Quan Thác Dương không hiểu vì sao đôi mắt sáng như vì tinh tú ấy lại có mâu thuẫn phức tạp đến vậy, anh càng ngạc nhiên hơn là đôi con ngươi ấy dụ dỗ anh thần hồn điên đảo mất đi lý trí.

Anh không khỏi nhìn sâu hơn, đầu lưỡi khinh bạc lồi kéo lẫn nhau lộ ra tia tinh thấu, ánh sáng đèn đường yếu ớt xuyên qua, chỉ có cánh bướm giống như là mù mịt ham muốn sắc tình, tay anh phủ lấy nơi tuyết trắng mềm mại xoa nắn, một tay khác không an phận trượt xuống giữa hai chân cô, kéo quần nhỏ cô ra một chút, ngón tay khẽ ôm trọn đảo quanh vùng tam giác bí mật.

Cả cơ thể Thượng Quan Phiền Phiền cảm thấy nhức mủi, kích thích hơi lui lại bắt đầu nhộn nhạo, các tế bào toàn thân cũng hô hào muốn thêm nhiều khoái cảm hơn nữa.

“Ngô. . . .ừ. . . .” theo bản năng cô dùng đưa mông mềm mại, chủ động nghênh đón ngón tay dài tà ác của anh, cô cảm thấy mình thật dâm đãng, thật vô sỉ, nhưng mà cô cũng không tự chủ được.

Cô không kim hờ được thuận theo, thợ săn có cảm giác thỏa mãn thật lớn về khả năng trời sinh của mình, anh châm ngọn lửa cùng cuốn lấy cô, ngón tay thuận thế dò hướng u huyền giữa hai đùi cô.

Thượng Quan Phiến Phiến sợ hết hồn, theo phản xạ muốn kẹp chặt hai chân, thế nhưng anh lại bá đạo đặt mình giữa hai chân cô, cánh tay khỏe mạnh ôm lấy, đem một chân tuyết trắng đặt lên vai.

“Trời ạ! Quá mất mặt. . . .không cần. . . .” cô đáng thương khản cầu, bàn tay nhỏ bé theo bản năng muốn che kín cảnh xuân giữa hai chân.

Thượng Quan Thác Dương tự đắc nâng khoe miệng, giống như là cười cô không biết tự lượng sức muốn ngăn anh thưởng thức cảnh đẹp, anh kéo cao cánh tay cô, tránh cho cánh tay ấy lại cản trở vào lúc anh dùng lực.

Anh hôn nhẹ lên khoe môi cô một cái, giống như là báo trước trò chơi sẽ bắt đầu, không để cho cô cơ hội phản ứng, ngón giữa của anh khẽ đâm vào hoa huyết.

“A. . . Ừ. . .” hoa huyết chưa từng có người ghé thăm không ngừng co rút lại, cố gắng muốn đuổi đi vật xâm lấn đi.

Mèo con của anh, em thật chặt!” ngón tay đang kẹp giữa thịt non mặc dù đủ trơn trượt, nhưng lại chặt quá mức, anh tính chậm rãi đâm đầu ngón tay vào, để cho hoa huyết chặt kia từ từ tiếp nhận phun ra nuốt vào, nhục bích nhỏ hẹp vì vậy mà càng tiết ra nhiều mật hoa hơn, anh mới từ từ tăng nhanh tốc độ ra vào.

Cảm giác không thoải mái dần chuyển biến tốt hơn, thay vào đó là khoái cảm mãnh liệt hơn lúc nãy đánh úp tới, thời gian mới có mấy giây, hoa huyết non nót buộc chặt đến cực hạn đã không chịu nổi quá nhiều kịch liệt: “Không được! Ngổ. . . Em không được. . . A. . .”

Mật hoa theo Thượng Quan Phiến Phiến vong tình kêu rên cuộn cuộn chảy tiết, toàn thân được cọ rửa bởi xúc cảm xa lạ, đầu óc trống rỗng khiến bản thân hốt hoảng bất lực, chỉ có thể khom người lẳng lặng cảm thụ cao trào vẫn còn nổi khiếp sợ.

Phản ứng luống cuống ngây ngô cùng với thân thể nhạy cảm vô cùng buộc chặt. Thượng Quan Thác Dương không khó nhận ra cô không rồi.

Cổ đề khát vọng cơ hồ muốn nổ tung xuống, anh hít một hơi thật sâu, đứng dậy lấy giấy ra giúp cô xử lý ẩm ướt giữa hai chân, trời mới biết anh tốn bao nhiêu hơi sức mới có thể bức bách mình coi thường đau đớn buộc chặt giữa hai chân.

Đôi mắt Thượng Quan Phiến Phiến còn lưu lại kích tình mê loạn, muốn ngăn cản việc này khiến cô ngượng ngừng dịu dàng, toàn bộ cơ thể cô còn đang bay bay không có đủ sức lực.

Cho dù cô không có kinh nghiệm, cũng biết trách anh rịn mồ hôi cùng vẻ mặt thống khổ là do nhẫn nại cái gì. Cô cũng không hiểu tại sao, lại không dám mở miệng ra hỏi, lo rằng nếu cô hỏi, anh sẽ cho rằng cô còn ham muốn, mặc dù điều này cũng không sai, nhưng mà nếu anh nguyện ý dừng lại, cô cũng không nên có ý cầu dẫn, nếu không cô có thể thật sự bị đẩy vào địa ngục mãi mãi không được siêu sinh.

Thượng Quan Thác Dương thay cô kéo lại áo gió, giúp cô xuống xe đi về phía ghế phụ, đợi cô thắt chặt dây an toàn, mới thay cô đóng cửa xe, sau đó một mình ở ngoài cửa xe đứng một hồi lâu, cho đến khi xác định chính mình tỉnh táo mới bước vào ghế lái.

Anh khởi động xe một lần nữa, đi về hướng cô đã nói, dọc theo đường đi anh trầm mặc không nói, Thượng Quan Phiến Phiến cũng không dám mở miệng.

Đến nơi, cô nói một tiếng cảm ơn nhỏ không thể nghe thấy, thủy chung không có dũng khí nhìn mặt anh, vừa mới xuống xe, bước chân cô đơn hướng nhà lớn không xa phía trước bước tới, đang phiến não nếu mọi người đều ngủ hết rồi, cô có thể phải đi tới nơi đâu đường xá chợ cho muỗi đốt, lại nghe thấy một hồi bước chân dồn dập.

Cô nghe tiếng liền quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy Thượng Quan Thác Dương đang đuổi theo tới đây, bước chân cô tựa như mọc rễ đứng ngây ngô tại chỗ.

“Nói cho anh biết tên của em?” Động tác anh không vượt quá khuôn phép, chỉ là nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt nóng rực như lửa của anh như có ma lực câu hồn nhiếp phách, cô bất giác nhẹ nhàng thốt lên, “Em là Phiến. . .” Cô đột nhiên ý thức được mình mất hồn, liên tục không ngừng đổi lời nói, “Em tên là Pandora”

“Padora? Pandora. . . .” Anh lẩm bầm lặp đi lặp lại, anh biết cô không có ý định nói cho anh tên thật, anh cũng không muốn miễ cưỡng cô, “Tiểu thư Pandora, anh có cơ hội gặp lại em lần nữa không?”

“Cái gì?”

“Bất kể em có tin hay không, ngay cả anh cũng cảm thấy không thể tin được, anh không muốn tùy tiện chơi trò chơi với em, nếu không phải vừa rồi ở trên xe anh sẽ không thể nào dùng tay, anh thật sự bị em hấp dẫn, không nhận được ý muốn gần em.” Anh không chỉ tò mò diện mạo thật của cô, còn có mỗi chút cảm thụ phức tạp dưới ánh mắt đó. “Nếu em không phải đã kết hôn, hoặc là có bạn trai, xin hãy giành cho anh một cơ hội có được không?”

Thượng Quan Phiến Phiến ngây dại, chuyện phát triển như vậy hoàn toàn ngoài dự đoán, vượt quá ước muốn của cô, cô không biết nên xử lý hết thảy mọi việc như thế nào.

Cô không dám nghĩ nếu cô mắc thêm sai lầm hậu quả sẽ nghiêm trọng ra sao, nhưng lời cự tuyệt cô lại không nói nên lời.

Người đàn ông trước mặt này trong mắt là tình yêu cùng mong đợi, là khổ sở đau khổ ảo tưởng của cô nay đã thành sự thật, cô không xác định được ông trời an bài như vậy có phải là đang giúp cô hay không?

Cô cắn môi do dự hồi lâu, chợt có quyết định quan trọng, cô gật đầu một cái, cho đáp án anh muốn, sau đó xoay người chạy đi, không dám hạ xuống bất kì lời hứa nào khác.

Ở nơi này ngã ngửa vài giây, cô đã tính đến trường hợp xấu nhất là bị đẩy vào địa ngục. . . .

-hết chương 3-

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thế Nuông Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

editor: Đinh thùy Vân

Thượng Quan Thác Dương là một người nóng tính, trừ chuyện thiết kế ra, anh chưa bao giờ kiên nhẫn chờ đợi, từ sau buổi chiều Pandora chạy đi trước mắt anh, anh liền lập tức triển khai hành động.

Sáng sớm Thượng Quan Phiến Phiến đã muốn liên lạc với Vệ Lôi về chuyện xe chết máy, vừa bắt máy Vệ Lôi đã bắn liên hồi một tràng dài câu hỏi: “Tớ nói đại tiểu thư Phiến Phiến, cậu rút cuộc chạy tới chỗ nào? Bây giờ là chuyện gì đang xảy ra? Anh trai cậu có phải không biết hay không? Tại sao anh cậu lại đặt quan hệ ông chủ tớ?”

“Đặt quan hệ với ông chủ cậu?”

“Đúng vậy! Anh ấy nói rất thích buổi biểu diễn vừa rồi, còn ra một cái giá trên trời để kí hợp đồng với công ty tớ, muốn bọn tớ liên tục biểu diễn mở màn ở đó, anh ấy ra bằng giá tách biệt với tiết mục mở màn rồi, muốn bọn tớ biểu diễn ở Khánh Đô đến cuối năm, Phiến, có phải anh trai cậu bị bệnh hay không?”

Thượng Quan Phiến Phiến không hề cảm thấy ngoài ý muốn người đàn ông kia sẽ chủ động xuất kích, cô biết anh ấy nếu tìm được người tâm đầu ý hợp sẽ là người đàn ông chủ động, là cô không cẩn thận, để lộ bản thân quá đa tình.

“Anh. . .anh ấy còn nói gì không?”

“Có! Anh ấy muốn người mẫu chính không thể tùy tiện thay thế, nếu không sẽ bị coi là vi phạm hợp đồng”.

“Vậy ông chủ các cậu nói thế nào?”

“Ông ấy nói muốn gặp người mẫu vừa rồi mới có thể cho anh ấy đáp án rõ ràng!” đây vốn chính là bài tập quan trọng nhất quá trình, “Đây không phải là do quan hệ của cậu? anh ấy rất thương thức diễn xuất của cậu, hay là đang giận dữ với cậu?”

Thượng Quan Phiến Phiến không cách nào trả lời hết trăm vạn dấu chấm hỏi của Vệ Lôi, cô cũng đã sớm bị đồng dấu chấm hỏi cùng dấu chấm than ép tới không thở nổi, cô không nghĩ người đàn ông đó sẽ có động tác lớn như vậy.

“Vệ Tiểu Lôi, cậu có thể trở về nói với công ty cứ yên tâm kí hợp đồng, vài ngày này tớ không có việc gì, tớ sẽ nói cho người đại diện, toàn lực dốc vào đợt biểu diễn của các cậu, nhưng tớ hy vọng cậu sẽ giúp tớ một việc, tạm thời không để cho anh trai tớ biết tớ chính là người mẫu chính.”

“Tại sao? Không phải anh ấy biết là cậu nên mới. . .”

“cậu đừng hỏi tớ nhiều thế, trước cứ như vậy, chờ một chút tớ sẽ đến.” Cúp điện thoại, Thượng Quan Phiến Phiến vô lực ngã ngồi lên sofa.

Nhìn cô kiên quyết, đối với mỗi bước tiếp theo, thật ra thì một điểm cũng không nắm chắc cũng không có. . .

Đối mặt với cơ thể đeo mặt nạ trước gương, có một thời điểm Thượng Quan Phiến Phiến còn tưởng rằng đó là một người khác.

Là lừa mình dối người hay tự thôi miên bản thân, cô không xác định, chẳng qua là lúc đeo mặt nạ màu tím hình cánh bướm lên, cô giống như là có thể lớn mật hóa thân thành một người khác hoàn toàn, tạm thời không còn là Thượng Quan Phiến Phiến, mà là một người phụ nữ tên là Pandora.

Hoặc giả hiện tượng này chính xác được gọi là tâm thần phân liệt đi! Cô cười tự giễu.

Vừa rồi trên sân khấu, cô rõ ràng cảm giác được một ánh mắt nóng rực bám theo từng bước chân cô, không cần nghĩ cũng biết là người nào, nếu như cô đoán không sai, giờ phút này người kia nhất định là đang đợi cô ở bên ngoài.

Cô nắm chặt túi xách, cho mình một cơ hội cuối cùng để hối hận, nếu bây giờ cô lấy thân phận Pandora đứng trước mặt người đàn ông đó một lần nữa, cô sẽ không có cách nào quay đầu lại!

Khóe mắt lơ đãng liếc thấy một bóng dáng khác trước gương.

Vừa qua đầu lại, nhìn thấy Thượng Quan Thác Dương mang theo một bó hoa to mỉm cười đi về phía cô, không kịp rồi! như vậy ngay cả cơ hội suy nghĩ hối hận cũng không có.

“Anh. . .”

“Có vinh hạnh được mời em dùng bữa tối không?” anh đưa hoa đến trước tay cô thuận thế cầm giúp cô bọc lớn trên tay, động tác ngang ngược nhỏ không cho phép cự tuyệt.

“Phiến. . .” Vệ Lôi như một con ốc vọt vào phía sau sân khấu đúng lúc nhìn thấy màn này, “Các người. . .”

“Tớ đi trước, ngày mai gặp!” Thượng Quan Phiến Phiến sợ hãi Vệ Lôi không biết chuyện sẽ ăn nói bậy bạ, vội vàng lôi kéo Thượng Quan Thác Dương rời đi, cho đến khi rời khỏi khách sạn cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Em đang trốn nợ sao?” Thượng Quan Thác Dương không nhìn được trên ghẹo, dọc đường anh bị bắt đi, rốt cuộc thay khách làm chủ, kéo tay cô đi về phía xe anh đỗ.

Thượng Quan Phiến Phiến thỉnh thoảng nhìn trộm mười ngón tay đan nhau, hành động thân mật khiến cô xấu hổ, lại có cảm giác ngọt ngào, bọn họ giống như một đôi yêu nhau vậy!

“Em, em chỉ sợ đưa tới hiểu lầm không đáng có”.

“Hiểu lầm? là anh theo đuổi em, còn em đang chuẩn bị tiếp nhận anh theo đuổi? những thứ này đều là sự thật, sao lại hiểu lầm?” Anh nhẹ nhàng cười, có vẻ cuồng vọng lại tự tin.

Thượng Quan Phiến Phiến không phản bác được, khẩu khí người này thật lớn!

Từ nhỏ cô đã có thói quen đùa giỡn yêu đương với anh, nói chuyện luôn ba hoa chích chòe khiến người ta không phân biệt được thật giả, chẳng qua là cô chưa bao giờ được nhìn qua một mặt dịu dàng này của anh, sao anh lại có lòng tin cô sẽ tiếp nhận sự theo đuổi của anh? Biểu hiện của cô rõ vậy sao?

Từ trước tới nay có bao nhiêu đàn ông lộ vẻ tự tin trước mặt cô, bình thường cô sẽ đem nó trở thành tự đại, không biết vì sao, anh kiêu ngạo cùng bá đạo như vậy lại không khiến cô ghét, có lẽ là bởi vì lời anh nói chính là sự thật, cô vẫn len lén mong đợi biểu hiện của anh!

“Muốn ăn cái gì?” hiện giờ tâm tình của Thượng Quan Thác Dương rất tốt, trải qua chuyện tối ngày hôm qua, cô hoàn toàn đồng ý sẽ toàn lực làm việc như các điều khoản trong hợp đồng đã kí với anh, cũng chịu ngồi chung xe đi ăn tối với anh, mèo con hằn trong lòng cũng có anh.

“Anh quyết định là được rồi.” Cô không phải là không có chủ kiến, chỉ là sợ vô tình tiết lộ ra thứ mình yêu thích, lại thuận tiện để lộ ra thân phận.

“Không có đặc biệt thích ăn thứ gì sao?”

“Không có.” Dừng lại một giây, cô lại lập tức nói, “Đúng rồi! nơi càng kín đáo càng tốt, ách. . . ý của em là càng yên tĩnh càng tốt. trang phục của em không thích hợp để dùng cơm trước mặt nhiều người”.

“Em muốn về thay quần áo trước không?”

“Không! Không cần phiền vậy đâu.” Cô nhất thời khản trương hơi cao giọng nói, cổ họng vì vậy mà thiếu chút nữa bị phá vỡ. “A! thật xấu hổ! em bị vỡ giọng thật là khó nghe, ha ha!”

Cô yêu cầu chọn nơi kín đáo dùng cơm đương nhiên không thành vấn đề, nhưng anh nhìn ra, cô không muốn người khác phát hiện bọn họ dùng cơm cùng nhau, thú vị!

Chưa từng có người phụ nữ nào đi hẹn hò với anh mà không muốn khoe khoang.

“Như vậy làm sao có thể gọi là vỡ giọng, giọng nói của em rất êm tai.” Từ trước đến giờ anh chưa từng mang bộ dáng a dua nịnh nọt này, anh nói là lời nói đến từ trái tim. “Hơn nữa anh có thể thông cảm với em vì sao giọng nói lại khản hơn hôm qua.”

Anh có ngượng, phải tốn mấy giây Thượng Quan Phiên Phiên mới hiểu được, nhớ tới hôm qua trên xe anh không để ý rụt rè, rên rỉ phóng túng, như có một cây đuốc chạy từ ngón chân đến đỉnh đầu, cô xấu hổ không dám nói thêm cũng không dám nhìn anh.

Phản ứng xấu hổ của mèo con chọc Thượng Quan Thác Dương cười ha ha, đang muốn quẹo xe vào bãi đậu xe của một nhà hàng thức ăn Nhật, chuông điện thoại của anh vang lên, mới vừa bắt máy, đã truyền tới giọng nói thanh thúy của phụ nữ.

“Dương, anh đang ở đâu?”

“cô muốn làm gì?” đối tượng người phụ nữ này nên làm nũng không phải anh, giọng nói nũng nịu như vậy khẳng định là có bấy!

“Đồ án tôi nhờ anh thiết kế đã xong chưa?”

“Đã về xong! Nhưng không phải là tuần sau cô mới đến lấy sao?”

“Thật tốt quá! Bây giờ tôi liền qua lấy!”

“Bây giờ? Tôi không rảnh!” giọng nói anh như đinh chém sắt cực tuyệt.

“Làm ơn đi! Tôi quên là tôi hẹn anh tuần sau, nhưng tôi đã nói với Hi là chậm nhất tới nay sẽ cầm đến, cho nên hôm nay nhất định phải. . .”

“Đại tiểu thư Duật Đất Yên, nhớ lắm ngày là chuyện nhà cô, tôi không phải là cả ngày lẫn đêm ăn no không có việc gì làm đợi ở nhà, huống chi hi cũng sẽ không tức giận thực sự với cô.”

“Không được! đây là công việc, Hi luôn công tư phân minh, coi như anh ấy không tức giận, tôi cũng yêu cầu bản thân mình tự biểu hiện. . . Ai da! Không nói nhiều với anh nữa, bọn tôi đi tới nhà. . . tìm anh!”

“Tôi đang ở nam bộ không về kịp!”

“Thượng Quan Thác Dương, tôi vừa mới liên lạc với công ty anh, trợ lý anh đã nói lịch trình hôm nay của anh cho tôi, anh bây giờ đang chuẩn bị đi ăn bữa tối”.

Đầu năm nay, trợ lý có thể tự tiện tiết lộ với người khác lịch trình của ông chủ sao? Thượng Quan Thác Dương giận đến cười to, “Chờ tôi com nước xong xuôi hãy nói!” Đây là nhượng bộ cuối cùng của anh.

“Anh nhất định là đang đi hẹn hò đúng không? Nói! Trên xe của anh có người phụ nữ nào không?”

“Cô quản trên xe tôi có phụ nữ hay không, cô. . .”

“Anh. . . cái tên này trọng sắc khinh bạn, lần này là cô gái nào xui xẻo rơi vào hang cọp?”

Duật Đất Yên cố ý hét thật to, cố ý để cho người bên cạnh anh nghe thấy, Thượng Quan Thác Dương thiếu chút nữa bị tức giận đến hộc máu, “Cô có cần thiết làm vậy bản tôi như thế không? Tôi khi nào thì trọng sắc khinh bạn?”

“Tốt! Anh đã không trọng sắc khinh bạn, vậy một giờ sau chúng ta gặp nhau tại nhà anh.” Nói mãi mà cũng không được, cô cũng là bắt đầu đi!

Thượng Quan Thác Dương thở phì phò nhìn chăm chăm dòng chữ kết thúc trò chuyện trên điện thoại, không thể tin được lại có người không biết lý lẽ như vậy, Thượng Quan Phiên Phiên một bên đều nghe hết từ đầu tới cuối, vội vàng thay Duật Đất Yên xin tha thứ.

“Em nghĩ đây nhất định là chuyện quan trọng, cô ấy mới khẩn trương như vậy!”

“Trong cuộc sống của cô ấy chuyện nào không khẩn cấp? không cần để ý tới cô ấy, chúng ta đi ăn com.” Thượng Quan Thác Dương mới không là phải là người tốt để người khác định đoạt như vậy, anh có thể ăn com xong rồi mới tự mình đưa bản vẽ phác thảo tới, anh không cho phép ai làm rối loạn kế hoạch của anh.

“Không sao! Em nghĩ anh nên trở về chờ bạn tốt tới.” Cô biết Tiểu Yên rất quan tâm tới công việc của mình, ghét nhất bị người ta hiểu lầm là ý vào đặc quyền nên làm việc qua loa. “Nếu không như vậy, chúng ta mua đồ đến nhà anh vừa ăn vừa chờ, dù sao bản thân em mặc như vậy đi ăn com bên ngoài cũng lạ.”

“Tới nhà anh?”

“Ừ! Không tiện sao?” nhà anh chính là nhà cô, hoàn cảnh quen thuộc, cô cũng tương đối tự tại.

“Chắc là sẽ không có gì không tiện, nhưng là em xác định?” thì ra cô quen tới hôm qua cô suýt chút nữa thì bị anh ăn hết, hôm nay còn dám tiến từng bước vào địa bàn của anh?

“Có vấn đề gì sao?” như vậy, Tiểu Yên thuận tiện, anh cũng không có gì không tiện, vậy tại sao lại không làm đây?

“Không có vấn đề gì, muốn thế nào cũng được!” rất nhiều phụ nữ đều từng “vô ý” chủ động kiểm soát tới nhà anh, cô là người đầu tiên ó biểu hiện thẳng

thần vô tư như vậy, anh không phải là cảm thú, nhưng cũng một người phụ nữ có tình cảm nam nữ với nhau ở chung một chỗ, anh không dám đảm bảo sẽ không có ý định xấu.

Nhìn về phía mèo con ngốc nghếch đến thẳng thần vô tư đáng yêu, anh đương nhiên phải đáp ứng để mèo con tới nhà anh chơi! Về phần có có cẩn thận động tới cô hay không. . .

Ha ha! Điểm này không quan trọng.

Bánh bánh xe, bánh ngọt trứng gà, đầu vịt Đông Sơn, trà sữa trân châu, nếu không phải cô không thoải mái, cô chắc chắn sẽ yêu cầu thêm đồ ăn vặt đầy dầu mỡ và lạnh.

Thân hình thon thả của cô rất dễ mập, hơi không chú ý tới liền dễ dàng biến dạng, mặc dù cô cũng gầy đi rất nhanh, nhưng dù sao cũng là người mẩu dựa vào vóc người để kiếm miếng ăn, bình thường vẫn phải ăn kiêng cẩn thận.

Bất quá hiện tại cô là Pandora, không phải Thượng Quan Phiến Phiến, hôm nay cô có thể phóng túng một lần cũng không sao.

“Có thể bắt đầu chưa?” cô không kịp đợi nghĩ thưởng thức món trà sữa trân châu cô đã hoài niệm thật lâu, hơn nữa độ ngọt là bình thường đó!

“Xin mời dùng.” Anh còn chưa dứt lời, chỉ thấy cô một tay bánh bánh xe, một tay trà sữa trân châu không thể chờ đợi mà ăn ngấu ăn nghiến.

Dường như từ năm đầu đại học, lúc hẹn hò anh rất ít khi cùng đối tượng cùng ăn cơm trong nhà, coi như quyết định không ra khỏi cửa ăn cơm, cũng sẽ không lựa chọn thức không có phong cách như vậy, nhưng mà ý không ở trong lời, thức ăn chẳng qua chỉ là điểm xuyết trong buổi hẹn hò, nhưng là mèo con này trong mắt chỉ có thức ăn, đối với nhà anh hay phòng của anh một chút hứng thú cũng không có, anh buồn cười, đồng thời, cũng có chút ít mất mát.

“Anh không ăn sao?” Thượng Quan Phiến Phiến miệng đầy thức ăn, giọng nói không rõ hỏi.

Anh không muốn làm cô mất hứng, tiện tay cầm miếng bánh ngọt trứng gà lên từ từ cắn, tầm mắt vẫn luôn không rời mèo con tham ăn trước mặt.

“Sao lại nhìn em như vậy?” cô bị anh nhìn chăm chú cả người không được tự nhiên.

Anh cười không đáp, chọt ngồi vào bên cạnh cô, kéo gần khoảng cách giữa hai người, một miếng bánh ngọt còn chưa kịp nhai xong trượt xuống cổ họng, cô thiếu chút là bị nghẹn chết.

Đôi con ngươi tươi cười khiến tim Thượng Quan Phiến Phiến đập rộn ràng, cô vội hút một ngụm trà sữa trân châu lớn để giúp trôi xuống, Thượng Quan Thác Dương vỗ nhẹ sống lưng giúp cô, “lòng tốt” giúp cô lấy lại hơi thở.

“Cảm . . cảm ơn! Em tốt hơn nhiều rồi.” Cô dịch vị trí đi một chút, không để lại dấu vết tránh xa đụng chạm giống như chứa dòng điện chạy qua, đang muốn tùy tiện trêu đùa một chút để làm dịu đi không khí, điện thoại anh đặt trên bàn trọt rung.

Thượng Quan Thác Dương bắt máy, truyền tới là giọng nói Duật Đát Yên hiếm khi nghiêm túc. “Dương, tôi vừa nhận được điện thoại của Hi, hình như chị Noãn đã xảy ra chuyện, hôm nay tôi không tìm anh được rồi!”

“Chị Noãn xảy ra chuyện gì? Có cần tôi tới không?” lòng anh trầm xuống, Thượng Quan Phiến Phiến ở bên nghe vậy, trong lòng cũng gấp gáp.

“Chắc là không cần, bây giờ tôi chưa xác định được tình hình, Hi vẫn đang hỏi thăm ở bên trong, trước anh chưa cần lo lắng.”

“Được, xem tình huống thế nào, chúng ta giữ vững liên lạc”.

Anh vừa mới cúp điện thoại, Thượng Quan Phiến Phiến không nể được nóng nảy, lại không dám để lộ qua nhiều lo lắng, không thể làm gì khác hơn nhào làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra quan tâm. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Thác Dương do dự một giây, sau đó cho cô một nụ cười thật lớn. “Không sao, không có gì!” nói ra cũng không giúp được, huống chi việc này cũng không phải việc của cô, cần gì phải làm ảnh hưởng tới tâm tình của cô?

Cô vốn định tiếp tục truy hỏi, lại nhớ tới thân phận của Pandora không có tư cách để hỏi, tới nay mình gọi điện thoại cho Tiểu Yên là sẽ rõ ràng!

Miệng cô không còn một hóp trà sữa một miếng bánh bánh xe, không tự chủ được lo lắng nên ăn không biết ngon, Thượng Quan Thác Dương thấy cô không chuyên tâm ăn, chỉ nghiêm túc nhìn người, rõ ràng coi anh như không khí, anh không thích bị cô coi thường!

Trong con ngươi anh thoáng qua một tia ranh mãnh, len lén đến gần cô, khi Thượng Quan Phiến Phiến đang đắm chìm trong suy tư phát hiện có điều không đúng, đột nhiên ngẩng đầu lên mới phát hiện khuôn mặt dễ nhìn của anh đã gần trong gang tấc.

“Anh, anh. . .”

“Khóe miệng em dính bơ. . .” giọng nói trầm thấp của anh như mê hoặc, đôi môi chậm rãi chạm lên môi cô.

Trong nháy mắt một dòng điện mãnh liệt chạy qua tứ chi cô, khi anh vươn đầu lưỡi búng bình khê liếm khóe miệng cô thì suýt nữa cô lên tiếng kinh hô.

Cô sợ tới mức nhảy dựng lên, nhìn nụ cười ngông cuồng của anh, cô bất giác ảo não, người đàn ông này cố ý trêu chọc cô! Thượng Quan Phiền Phiền của thẹn vừa tức, xoay người đưa lưng về phía anh, tránh cho rặng mây đỏ trên mặt cô lại chọc cho anh cười chế nhạo.

Thượng Quan Thác Dương trong lòng cười trộm động tác của mèo con quả nhiên như anh dự tính, anh không có ý định thừa thắng truy kích, bởi vì từ từ trêu chọc mới có niềm vui thú vô cùng.

Anh đứng dậy đi tới cạnh cô, theo ánh mắt cô nhìn lên phía trước, anh biết ánh mắt cô thực ra đang hốt hoảng nhìn về một nơi vô định, anh cũng không có ý định chọc phá. “Rượu này trong tủ rượu là mẹ anh cất giữ, bà ấy có thói quen sưu tập các thân bình rượu đặc biệt”.

“Như vậy! tủ rượu bà ấy rất tốt đúng không?” cô biết rõ còn hỏi.

“Cũng tạm tạm, người chân chính ngàn chén không say chính là em gái anh, nhưng thật ra thì nó không thường uống rượu”. nói tới thể chất đặc thù của em gái mình, anh cũng không biết là nên kiêu ngạo hay là nhúc nhủ, không có một thân tủ rượu tốt, cũng không phân biệt được loại rượu, rượu có tốt đến đâu vào đến miệng em gái cũng bị coi như nước lọc mà uống.

“Ha ha! Rất thú vị đó!” Anh đột nhiên nói tới mình, làm cô chột dạ không biết nên phản ứng như thế nào.

Cô miễn cưỡng giương lên nụ cười, lại sợ anh anh thâm sâu nhìn ra cô không được tự nhiên, liền nói nhanh qua chuyện khác, không nhắc đến “Em gái của anh” tương đối an toàn, “Rượu ở đây có thể uống không?”

“Em muốn uống rượu?” mèo con chủ động muốn uống rượu, thật thú vị! “Tủ rượu em có tốt không?”

“Uống một chút thì có thể.” Nếu như chỉ uống một chút xíu, cũng sẽ không bị phát hiện ra là ngàn chén không say.

“Chỉ cần lát nữa đừng nói là anh cố ý chuốc say em, em muốn uống bao nhiêu cũng không vấn đề gì.”

Anh đi về phía tủ rượu chọn một chai rượu đỏ hơn ba mươi năm vào một ly trong suốt, trong sự yên tĩnh chính là âm thanh của một màu u hồng tiếp xúc với không khí, hương thơm thuần khiết ngủ say đã được thức tỉnh ý bảo cô nâng lên cạn ly.

Thượng Quan Phiền Phiền nâng phần chân ly ngón tay khẽ run, đột nhiên nghĩ đến mời anh uống rượu tựa hồ có chút không ổn, hy vọng anh sẽ không cho rằng cô có ám hiệu khác với anh.

“Ha ha! Rượu đỏ đất tiền thật phù hợp với đầu vịt Đông Sơn, khác loại mới tương xứng.” Ô. . . ghét! Cô chưa bao giờ ghét tủ rượu giới của mình như vậy, ngay cả việc mượn rượu để lấy thêm can đảm cũng không có cách nào thực hiện được, còn dứt khoát bắt anh rót rượu, cô cũng không biết phải đối mặt với ánh mắt nóng chết người của anh nhìn chăm chăm như thế nào cho phải!

“Em giống như đang khản trương.” Khóe miệng anh giương lên nghiền ngẫm. “Sợ anh có ý xấu với em?”

“Ách. . . nói không khản trương là gạt người, dù sao xì-căng-đan về anh cũng không ít.” Cô sợ hãi, hoàn toàn khác biệt với sợ, rất khó để nói rõ ràng, cũng không có cách nào giải thích cho anh, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện tìm cớ.

“Em còn dám về nhà cùng anh, không sợ anh giờ thủ đoạn độc ác?” anh cố ý giả bộ đáng giương anh múa vuốt, biểu tình tức cười chọc cô cười ha ha.

“Anh không cần phải dùng cách này làm em sợ, em biết rõ nếu như em nói không muốn, anh cũng không thể bá vương ngành thượng cung, tin tức bên ngoài của anh có rất nhiều, nhưng em tin tưởng anh với mỗi đoạn tình cảm đều rất nghiêm túc, cho dù không yêu cũng sẽ tự nhiên chia tay, không kéo dài thời gian cùng tình cảm của nhau.”

Cô nói thẳng ra cảm thụ tự đáy lòng, Thượng Quan Thác Dương không khỏi ngẩn người, trong lòng có một loại cảm giác kì lạ ngày càng lên men nhiều hơn.

Một người phụ nữ mới quen chưa tới hai ngày, thể nhưng dễ dàng nói tin tưởng, về mặt nghiêm túc không giống khách sáo, thái độ cũng không phải là loại người chán ghét tự cho mình là đúng, mức độ hiểu biết anh giống như đã quen anh thật lâu.

“Em thật hiểu anh, em nói không sai, những cái thứ tạp chí tin tức nhiều chuyện kia chỉ biết ức hiếp anh, vấy bẩn anh, thật ra thì anh rất vô tội”. anh cố làm vẻ mặt uất ức, che giấu đi sự cảm động từ đáy lòng.

Anh một bộ đáng thương, Thượng Quan Phiền Phiền lại cười đến vui vẻ. “Ha ha! Ít giả bộ đáng thương đi, em mới không tin bộ dáng này của anh.” Không biết có phải là mặt nạ tăng thêm sức mạnh không, cô ý vào thân phận người khác, nói tới nói lui không chút kiêng kị.

Thượng Quan Thác Dương trong lòng vừa chấn động, trước kia anh cũng không thích dựa vào trong nhà quyền quý, dựa vào thân phận đặc quyền làm việc, sau khi ra ngoài xã hội, có thể có địa vị ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào chính mình, tính tình nóng nảy trong quá khứ mấy năm nay cũng đã bào mòn đi không ít, trong cái xã hội người dẫm đạp người để đi lên này, cho dù anh khinh thường giả tạo, cũng nhất định tìm thêm cái ô cho mình, trừ một đám bạn tốt từ nhỏ lớn lên, rất ít khi anh để lộ tính cách chân thật, dù sao người khác không hiểu, anh lại không nói, nhưng sao mèo con lại hiểu thấu đáo anh như vậy?”

A! bây giờ anh cảm thấy thật thần kì, không có bất kì lời nói nào có thể hình dung nổi.

“Cởi mặt nạ của em ra được không?” cô hiểu biết về anh nhiều như vậy, thế nhưng anh ngay cả gương mặt thật của cô cũng không biết, anh thật sự muốn biết gương mặt thật của Pandora thần bí.

Giọng nói của anh trầm thấp có từ tính, giống như là có chứa ma lực thần kì, trong một giây, Thượng Quan Phiền Phiền thiếu chút nữa là đáp ứng yêu cầu của anh.

“Không được.” cũng may, cô không quá xúc động.

“Tại sao?”

“Gương mặt này quan trọng lắm sao? Nếu trên mặt em có thiếu sót, có phải anh sẽ vì vậy mà không để ý đến em nữa hay không?”

“Dĩ nhiên không phải như vậy, anh không phải người đàn ông nông cạn, đối với anh mà nói bề ngoài không quan trọng, anh chỉ là rất tò mò mặt nạ quan trọng với em như vậy sao? Tin tưởng anh, anh đối với em trừ tò mò, còn có nhiều cảm giác hơn.” Anh theo đuổi tình cảm quan trọng nhất là tâm hồn phù hợp, tới qua anh không biết diện mạo thật của cô, liền quyết tâm bước tới gần cô, coi như trên mặt cô không trợn vện, cũng sẽ không ảnh hưởng tới việc anh yêu thích cô.

Cô thật khó khăn, cái câu đối với cô cũng có cảm giác khiến lòng cô cảm động lại chưa xốt, nhưng mặt nạ này cô không thể nào tháo xuống, ngón tay Thượng Quan Phiền Phiền vô thức khẽ vuốt trên mặt cánh bướm, cô biết không thể, nhưng cô vẫn nhìn không được hy vọng nếu cô thật sự bỏ mặt nạ ra, anh vẫn kiên định rất có cảm giác với cô.

“Làm ơn! Đừng ép em.” Ai! Là cô không nên để mặc cho lòng tham nhất thời, chủ động bước vào thiên la địa võng dịu dàng của anh, nếu cô không đáp ứng phổ hợp diễn xuất với Vệ Lôi, để cho người tên là Pandora này bốc hơi khỏi thế giới, hiện tại cô cũng sẽ không luống cuống như vậy.

Thượng Quan Thác Dương bình tĩnh nhìn cô thật lâu, thở dài thật sâu không thể làm gì.

“Nói ra có lẽ em không tin tưởng, ngay cả bản thân anh cũng rất kinh ngạc, anh chưa bao giờ bị một người phụ nữ làm đảo lộn đến tâm phiền ý loạn bó tay hết cách, nếu dùng năng lực của anh chắc chắn là sẽ nhanh chóng tra ra lai lịch của em, nhưng anh lại chỉ muốn em can tâm tình nguyện tháo phông bị xuống trước mặt anh. . . .” Anh dừng lại một lát, kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào lòng bàn tay anh. “Anh đồng ý với em, anh sẽ không miễn cưỡng em tháo mặt nạ xuống nữa, cũng xin em đồng ý với anh, nghiêm túc nhận lấy thành ý của anh có được không?”

Cô lắng nghe giọng nói dịu dàng của anh, lẳng lặng cảm thụ nhiệt độ từ bàn tay anh truyền tới cùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc, cô không quá mong chờ ảo tưởng kia một ngày nào đó sẽ trở thành sự thực.

Cô lại có thể lấy được sự đối đãi thâm tình của anh; cô cũng lại có bản lĩnh làm đảo lộn trái tim anh, để cho anh cúi đầu trước cô.

“Có thể cho em thêm chút thời gian không?” không biết là trì hoãn hay là miễn cưỡng, cô cuối cùng cũng không đành lòng làm anh thất vọng, xong rồi! cô càng lúc càng lún sâu rồi. . . .

“Ừ! Nghe theo em.” Anh có thể nhìn thấy từ trong mắt cô cảm tình cô dành cho anh, cũng có thể cảm giác được cô vô tình hay cố ý muốn chạy trốn.

Không đơn giản như vậy, còn không biết rõ ràng nguyên nhân cô mâu thuẫn rồi rắm, anh sẽ không dễ dàng để cô rời đi, trừ phi xác định hai người không thích hợp ở cùng một chỗ, nếu không anh sẽ không tùy tiện buông tay. . . .

Anh cúi người xuống phía cô, trước đứng một giây bốn môi giao nhau, cô đột nhiên rũ thấp hàm dưới xuống, cô chợt dạ, lý trí nói cho cô biết phải kìm cương ngựa trước khi rơi xuống bờ vực thẳm, trong lòng cứ lặp đi lặp lại nói với cô ngăn vạ không thể!

Cô để ly rượu xuống, nóng lòng muốn xoay người chạy trốn, Thượng Quan Thác Dương trở tay kéo cô vào trong lòng anh. “Anh có thể đồng ý nhưngơng bỏ với em, không miễn cưỡng em tháo mặt nạ xuống, nhưng anh không cách nào đồng ý anh nhất định có thể ngăn mình kìm lòng không đậu”.

“Nhưng mà. . . .”

“Em nói không sai, nếu em không chịu, anh sẽ không ép buộc em, chỉ cần hiện tại em kiên quyết đẩy anh ra, nói em không muốn anh đến gần, anh cũng sẽ nghe theo em” Anh tựa lên trán cô, cố gắng đè nén khát vọng muốn hôn cô.

Khoảng cách giữa bọn họ thật gần, gần đến mức cô có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của anh, nhiệt độ từ từ lên cao, cùng với nhịp tim đập mãnh liệt, Thượng Quan Phiền Phiền không tự chủ được nhớ lại nụ hôn bá đạo lại dịu dàng tới qua, cô biết đó là tội ác, nhưng là cô đã bị vùi lấp trong đó không cách nào thoát ra.

Chẳng qua là nếu như giống hôm qua như vậy cũng không có quan hệ đi? Cho dù anh không dừng lại, có kinh nghiệm lần trước, cô sẽ nhớ dừng lại kịp thời, chỉ cần cô hồ ngừng, anh liền không thể không dừng lại. . . cũng chỉ là dừng đến lời nói thôi, cũng chỉ phải. . . . .

Thượng Quan Thác Dương nheo lại mắt đẹp, chưa từng có người phụ nữ nào suy tính có nên nhận nụ hôn của anh hay không, chứ nói chi đến việc nghiêm túc suy nghĩ lâu vậy, mèo con này lại nhiều lần khiêu chiến giới hạn thấp nhất của anh, anh cũng rất kì quái lại lần nữa chịu thoái lui.

Cùng cô, giống như có chút quen thuộc không nói thành lời, thỉnh thoảng còn sự ă ý khéo léo, cảm thấy phù hợp nhưng lại cảm thấy khoảng cách giữa hai người rất xa xôi, rõ ràng dựa gần cô đến thế, nhưng lại luôn cảm thấy cô thần bí xa cách tận chân trời.

Thượng Quan Thác Dương cúi người dán lên môi cô, nếm vị rượu nguyên chất lên men, quán lấy nhau hòa quyện cùng hơi thở trầm thấp, Thượng Quan Phiến Phiến lần đầu tiên nếm đến hương vị say mê.

Lưỡi anh thăm dò vào sâu hơn, ngọn lửa nhẹ đẩy hàm răng cô ra, trêu chọc cái lưỡi mềm mại của cô cùng chơi đùa dây dưa, bàn tay ở ngang lưng cô hơi dùng sức, khiến cơ thể hai người càng dựa sát vào gần nhau hơn.

“Ngô. . . .Ồ. . . .” mùi vị rượu nguyên chất lên men, quán lấy nhau hòa quyện cùng hơi thở trầm thấp, Thượng Quan Phiến Phiến lần đầu tiên nếm đến hương vị say mê.

Cái lưỡi mềm mại trong miệng nhiệt tình chiều đãi khách, lấy được ngon ngọt cũng không quên trả lễ lại, cô thử bắt chước cách thức anh hôn cô đáp lại anh, chỉ là đơn thuần hy vọng anh cũng có thể hưởng thụ hạnh phúc như cô.

Mèo con khéo léo đáp lại càng giống như đổ thêm dầu vào lửa, một tay Thượng Quan Thác Dương đặt trên cơ thể mảnh mai của cô không yên phận dao động, sau đó vuốt ve sống lưng trơn mượt của cô, một tay kia lớn mật chạy xuống dưới eo cô.

Anh theo đường cong hoàn mỹ khẽ xoa nắn, cực kì yêu thích cảm giác co giãn này, cái tay kia cũng vui mừng dứt khoát tham gia vào trên sống lưng, bóp nhẹ hai luồng thẳng đứng khít khao.

Trò chơi xoa bóp này anh chơi thật kinh khủng, Thượng Quan Phiến Phiến bị trêu đùa như thế đôi chân cơ hồ đứng không vững, toàn thân cô mềm nhũn, miễn cưỡng bám chặt lấy cánh tay anh để chống đỡ.

Thượng Quan Thác Dương để cô nửa tựa vào tường, đôi chân dài nhàn cơ hội này xen vào giữa đùi cô, dịu dàng tách đôi chân thon dài của cô ra, cái tư thế này khiến cô không có chỗ để trốn, cũng khiến cho anh dễ dàng tận hưởng viên kẹo ngọt trong miệng kia.

“Ồ. . .” Thượng Quan Phiến Phiến cảm thấy trời đất quay cuồng, không rảnh chú ý có cái gì đó chống đỡ giữa hai chân cô, nhưng mà cảm giác hoa huyệt trống không bị đè ép như vậy thật thoải mái. Bản năng cọ xát khát vọng khoái ý.

Cô mất đi năng lực tư duy, động tác tùy tiện, không ý thức được động tác của mình mang nhiều điều bộ trêu ghẹo, cũng không hiểu được hành động vô tâm đối với Thượng Quan Thác Dương mà nói ẩn chứa bao nhiêu ám hiệu.

“Đáng chết!” anh cắn răng khẽ nguyền rủa một tiếng. Anh thề mới vừa rồi anh chỉ muốn hôn cô, vuốt ve cô, đã tính toán sẽ dừng lại đúng lúc, nhưng anh đã coi thường mức độ nhạy cảm của người phụ nữ này.

Anh tin không phải cô cố ý, thế nhưng một giây vừa bắt đầu, anh không dám đảm bảo anh có cách nhìn được khát vọng muốn cô!

-Hết chương 4-

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Anh ôm ngang cô lên đi về phía phòng của mình, dọc đường đi anh không ngừng hôn kịch liệt, Thượng Quan Phiến Phiến cảm thấy cảm giác bay bổng quá chân thật, không rảnh phát hiện mình có một thời gian thật sự ở trên không, sau đó lại rơi xuống giường lớn của anh, cho đến khi áo ngoài của cô bị cởi ra, thất lưng trên người cũng bị cởi ra loạn xạ, cô mới đột nhiên hồi thần.

Cô vừa mới phục hồi tinh thần lại, đảo mắt nhìn thấy Thượng Quan Thác Dương một bên hôn mình, một bên vội vàng cởi chiếc áo sơ mi.

Anh, anh. . . .anh đang làm gì?

Cô chưa kịp ngăn cản, Thượng Quan Thác Dương đã nửa đè lên người cô, hôn cô nhiệt tình hơn nữa, da thịt nóng bỏng màu cổ đồng dán chặt lên cơ thể cô, giống như là hận không thể đem cô khắc vào cơ thể anh.

“Không, không thể. . .” Cô thò hồn hèn dòn dập, yếu ớt ngăn cản nghe như muốn cản còn ngần.

“Tại sao không thể?” hơi thở của anh không hề ổn định, anh chưa bao giờ điên cuồng muốn một người phụ nữ, anh không dùng được cũng không muốn dùng, hơn nữa anh có thể cảm nhận cô cũng muốn anh!

Anh giống như một con mãnh thú nổi điên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cúi thấp thân thể xuống, há mồm ngậm lấy nụ hoa trên bầu vú trắng

noãn, đói khát liếm láp, ra sức mà bú liếm, một tay còn lại ôm trọn lấy bầu ngực còn lại cuồng vọng thưởng thức.

Thượng Quan Phiền Phiền vẫn còn đang suy tư nên trả lời anh vì sao lại không thể, kích thích đột nhiên xuất hiện khiến cô không kịp chuẩn bị tâm lý, hại cô không nhận được rên rỉ yêu kiều.

“A. . . đầu lưỡi anh không thể, ừ. . . không thể!”

Cô càng nói không thể, anh càng muốn trái ý, Thượng Quan Thác Dương không chỉ tăng nhanh tốc độ đầu lưỡi trên đầu điểm thịt đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi, còn kéo chân cô cong lên như một con bạch tuộc bám lấy thắt lưng anh, chuyển vừa rồi làm anh yêu thích không buông tay, giờ tay ra tiếp tục xoa nắn sượt ẩm.

Tư thế bây giờ, anh có thể phách lối mở rộng phạm vi, cẩn thận xoa bóp trên đùi cô, thăm hỏi một đôi nốt nà bình thường bạn rợn biểu diễn mà không rành.

“Đừng sờ chỗ đó. . .” Cô thẹn thùng, vội vàng muốn lung hai chân, thế nhưng anh lại thuận thế cời quần tam giác viền tơ ra. “A! Không. . .”

Thượng Quan Thác Dương dừng lại động tác thăm hỏi hai trái mâm xôi, đi tới cái miệng nhỏ nhắn luôn kêu không được của cô, nhẹ nhàng gặm cắn môi cô, giống như đang trừng phạt miệng cô nói một đằng nghĩ một nẻo.

Anh nắm tay nhỏ bé của cô đặt vào một mảng thấm ướt trên quần dài của anh, “Em có biết đây là kiệt tác của người nào không?”

Động tác đột ngột của anh khiến Thượng Quan Phiền Phiền kinh ngạc, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy vô tội, cô không biết đáp án, nhưng rất thích anh trả lời, lòng bàn tay anh bao gồm cả tay cô đột nhiên xoa bóp đè ép khối thịt dưới đám chất lỏng đó, kèm theo đó là âm thanh rên rỉ như tiếng nước chảy.

“ban đầu anh thực sự chỉ muốn một chút thôi là tốt rồi, nhưng là em ép anh nói không giữ lời, kể cả bây giờ em nói không muốn, anh cũng sẽ không nghe theo em.”

Khuôn mặt cô đỏ bừng, anh nhu tình lại ý xấu vuốt ve, sắp nắm chặt lấy thanh thước trong lòng cô rồi! “Anh nói vậy, em mới không có ép anh”.

“Vậy sao?” Anh kéo nhẹ khoe miệng, hiển nhiên không chịu gạt bừa, anh thừa nhận anh rất hèn hạ, vu cáo mèo con ngu ngốc, nhân cơ hội này thay anh mang đến niềm vui thú.

Anh nhìn cô chăm chăm, đưa ngón tay trở cắm vào hoa huyết vẫn đang co rút lại của cô không báo trước, đem tất cả đáng vẻ vừa xấu hổ vừa thỏa mãn mà quyền rũ của cô bỏ vào trong đáy mắt.

“Bây giờ em nói cho anh biết, tại sao nơi này suốt nửa thì nước tràn thành lụt?” Mặc dù cô tiết rất nhiều ái dịch, nhưng mặt động của cô vẫn quá nhỏ hẹp, nếu anh xúc động đi vào, cô chắc chắn sẽ rất đau. “Em dám nói em không khát vọng được nhiều thỏa mãn hơn?”

Anh khẽ cắn lỗ tai cô, ở bên tai thì thầm, cố gắng để cô buông lỏng, Thượng Quan Phiền Phiền vô lực trả lời, bàn tay nhỏ bé phối hợp với cổ tay ác ý của anh, ngay cả cơ thể mình cũng không muốn từ chối mà như lời anh nói khát vọng muốn nhiều hơn nữa.

Thượng Quan Thác Dương lại cầm ngón giữa trơn trượt vào, vách tường non nót chưa biết mùi đòi không chịu nổi chật chội như vậy, cô đâu đến mức không khỏi kêu thành tiếng, bàn tay nhỏ bé hốt hoảng đánh vào người anh nghĩ muốn kháng cự. “Đau! Tránh ra. . . bỏ ra đi. . .”

Cô nức nở ghen ngào hô ngừng, thật ra thì anh có thể nhận dụng vọng bộc phát mà dừng lại, nhưng anh biết đây là quá trình phải trải qua, cảm giác khó chịu rất nhanh sẽ qua đi, anh cúi đầu liếm láp đầu vú nhạy cảm để cô phân tâm, vừa tăng tốc động tác ra vào của ngón tay, tạo ra nhiều âm thanh như sóng nước.

“A! Không chịu nổi. . . em sẽ không chịu nổi. . .” Không chịu nổi cái gì? Cô cũng không biết, cái dị vật kia tiến vào cơ thể từ không thoải mái đã chuyển sang vô cùng thoải mái, hạ thân cô giống như có một cỗ căng thẳng không biết tên đang chờ vận sức.

Cô bị khoái cảm quá mạnh đến mất hồn, Thượng Quan Thác Dương cời quần dài xuống, cời luôn cả trời buộc dây lửa nóng, ngón tay càng càn rỡ đâm vào bối thịt.

Tất cả động tác tay của anh đều ở đây, chất mật tràn ra như sóng, Thượng Quan Phiền Phiền cong người như cung tên, không kiềm nén được khoái ý trong nháy mắt đổ ập tới.

Cô thét chói tai, rên rỉ, sau đó lại hữu khí vô lực, chỉ có thể lạng lạng chờ đợi hoa huyết dừng co rút.

Cô không rành suy nghĩ tất cả có dừng lại hay không, dĩ nhiên cũng không nghĩ tới bây giờ tất cả mới bắt đầu, vào lúc này Thượng Quan Thác Dương mới cầm lấy lửa nóng to lớn ở dưới hạ thân vừa được giải phóng lên, đem thấm ướt chất lỏng trong suốt chảy ra từ hoa huyết, tiếp đó lập tức xông vào phá tan màng mỏng ngăn trở trước mắt.

Thượng Quan Phiền Phiền ứng phó không kịp, cảm giác đau đớn tê liệt khiến cô không kiềm được nước mắt, vật to lớn cứng rắn nhét vào non nót của cô, đau đến mức cô không phát ra được âm thanh nào, cô không ngừng đá động hai chân muốn giãy giụa, ai ngờ đưa đẩy như vậy, đối với vật to lớn dừng lại trong hoa động của cô mà nói có bao nhiêu kích thích nhạy cảm.

Lối giữa cô chặt vô cùng khiến Thượng Quan Thác Dương căng lên khó chịu, lửa nóng của anh cứng rắn như sắt, rất khó lập tức hoàn toàn vùi vào trong đó, anh tốn một lượng hơi sức lớn để đè nén dục vọng muốn của động, từ từ để cho cô tạo thành thói quen có mặt sự hiện hữu của anh, anh mới để cho nhiệt thiết chậm rãi ra vào.

“Vẫn còn đau. . . không cần, em không cần!” Cô không nhịn được khóc khẽ.

Thượng Quan Thác Dương đau lòng hạ xuống những nụ hôn như mưa rơi, bàn tay đi xuống nơi hai người kết hợp khẽ vuốt hoa hạc, ngón cái dịu dàng cọ xát hai búi thịt.

Khi u mật hoa huyết bị tràn đầy không còn cảm giác khó chịu nữa, cơ thể căng thẳng của cô dần buông lỏng, bị tình dục kích thích thân thể bắt đầu mong đợi được trêu đùa nhiều hơn, cô chủ động đưa đôi môi đỏ mọng lên cùng anh dây dưa, rên rỉ thở dốc phác họa môi lưỡi lẫn nhau, một tia ngọc dịch trong suốt chảy xuống.

“Em thật ngọt. . . .” cô đáp lại khiến anh mừng như điên, anh trừ đánh giá thấp sự nhạy cảm của cô, còn hiểu rõ được nhìn cô.

Anh giơ hai chân của cô lên cao khoác trên vai anh, phân thân phái nam ở trong hoa tâm của cô thăm dò lúc sâu lúc nông, khát vọng cực hạn thần bí muốn xông vào rốt cuộc không thể chịu đựng thêm được nữa, anh tăng nhanh tốc độ ra vào, mỗi cái như muốn đem cô đắm chìm.

Cô ôm đầu anh vô lực thở gấp, bị ngọn lửa như sóng cuồng của anh ép cô sắp phát điên, chính là mãnh liệt đắm vào.

Nâng cao hai chân cô lên áp sang hai bên bả vai cô, nhiều nước thơm ngon, búi thịt cuộn cuộn ái dịch, ngay sau đó anh nhìn cô trước mắt không sót thứ gì, anh nhắm ngay hoa huyết hồng hồng đột nhiên đâm vào, lửa nóng to lớn liều lĩnh đụng vào hoa huyết cô.

“A. . . em không được!” bản năng thúc giục cô lắc lư thân hình mảnh mai, ái dịch phối hợp với di chuyển của anh từ từ nhả ra, trong lúc mơ hồ Thượng Quan Phiến Phiến cơ hồ cho rằng mình sẽ bị anh đụng đến hồng mắt, khi lên tới đỉnh cô không kiềm được kêu lên: “Em yêu anh! Em rất yêu, rất yêu anh!”.

Trong một giây Thượng Quan Thác Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc, anh vô cùng thích cô, nhưng nói yêu còn quá sớm, yêu là một lời hứa hẹn, anh rất ít khi bật thốt lên, cho dù vô cùng sớm nắng chiều mưa, anh cũng sẽ không tùy tiện bật ra khỏi miệng lời ngon tiếng ngọt, anh rất kinh ngạc cô không chút nào cất giữ nói yêu anh.

Cô nói yêu vô cùng chân thành, sức lực công phá trái tim anh vượt quá tưởng tượng của anh, anh thậm chí còn có ý nghĩ vĩnh viễn chiếm đoạt cô vì lời yêu này, khiến thời gian dừng lại vào giờ khắc này.

Truyền tới bên tai cô là tiếng rên rỉ thở gấp, một chất lỏng nóng bỏng giúp cô rửa nhiệt thiết của anh, anh có thể cảm giác được hoa huyết cô co rút mãnh liệt, cơ thể nhạy cảm của cô khiến anh say mê, anh nghĩ muốn theo cô buông thả đầu hàng, lại không bỏ được khoái cảm khi đặt mình trong đó.

Anh lặng lẽ đợi cao triều cô thoái lui, không kịp đợi cô khơi lên đợt sóng khát vọng khác, mãnh liệt yêu cầu đoạt lấy mỗi tác da tác thịt trên cơ thể cô.

Chuyện phát triển hoàn toàn bất ngờ, Thượng Quan Phiến Phiến không biết tại sao nó lại xảy ra như thế, nhưng mà không kịp rồi!

Không kịp dừng lại nữa, cô muốn xuống địa ngục, cô biết cô nhất định sẽ xuống địa ngục. . . .

Mèo chính là mèo, ngay cả tư thế ngủ nằm sấp cũng như một con mèo con biếng nhác cao quý!

Thật không thể không suy nghĩ, cô gái đáng yêu hồn nhiên trước mắt mình tập hợp đầy đủ các vẻ hấp dẫn thần bí này lại có bản lĩnh giãy vờ anh, anh yêu cô không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn chưa đủ, đã thật lâu anh không có điên cuồng khát khao mất đi lý trí như vậy, hơn nữa khi anh thỏa thích chạy nước rút trong cơ thể cô, cô cũng thật chặt bao bọc lấy anh, từng câu nói yêu làm anh xúc động, giống như phát ra mùi hương của cây anh túc trong nháy mắt làm anh nghiện.

Ngưng mắt nhìn mảnh lưng trần bóng loáng, Thượng Quan Thác Dương cảm thấy dưới háng anh lại khí thế bùng bùng ngóc đầu dậy, tâm lo lắng mèo con một môi, anh chỉ tỉ mỉ hạ xuống một nụ hôn nhẹ lên lưng cô.

Nếu là phụ nữ anh từng thừa nhận lui tới, anh sẽ dịu dàng săn sóc không cần hoài nghi, không phải là loại quan hệ bạn gái lui tới, từ trước tới giờ anh đều tùy tâm sở dục, quá mức săn sóc khi nào?

Bây giờ quan hệ giữa anh và cô là như thế nào đây? A! Chẳng bao lâu sau, loại vấn đề này sẽ đến Thượng Quan Thác Dương gây rối?

Anh luôn luôn coi trọng lời hứa, anh đã đáp ứng không miễn cưỡng cô tháo mặt nạ xuống, trải qua tối qua, anh phát hiện lực ảnh hưởng cô đối với anh đã vượt qua suy đoán của anh, anh không ngại bị nắng không giữ lời, hơn nữa mặt nạ này thật sự rất bất tiện, hại anh không thể tận tình hôn cô.

Cô luôn miệng nói tin anh, yêu anh, thậm chí nguyện đem thân thể giao cho anh, anh nên phụ sự tín nhiệm của cô sao? Nói cách khác, nếu như tâm ý của cô đối với anh không phải là giả, cũng sẽ không vì vậy mà tức giận, có thể tha thứ cho ý muốn nhìn trộm cô của anh.

Mèo con yêu ngủ trở mình, nằm nghiêng cánh xuân xinh đẹp đập vào tầm mắt anh, anh đưa tay ôm trọn đường cong của cô, mèo co sợ nhột co rúm thân thể, đứng lên kẹp

Một bàn tay đang vùi sâu trong đó, Thượng Quan Thác Dương ấn một nụ hôn dịu dàng xuống môi cô, một tay kia rốt cuộc không nhịn được tính tò mò

chạm rãi đưa về phía trên má cô.

Anh rất tò mò cũng rất khấn trương, trước thử dò xét mở cánh bướm ra, hiện ra da thịt ti mi trắng nõn đẹp để động lòng người, chẳng qua không hiểu tại sao lại có chút quen thuộc. . . .

Đại não trước tiên đem mắt môi cùng gò má lớn chùng bàn tay mê người tổ hợp lại, gương mặt búp bê phóng đại rõ ràng trong đầu anh, Thượng Quan Thác Dương thờ hốc vì kinh ngạc, không dám tin kéo mặt nạ hình bướm màu tím lên, lần nữa nhìn thấy khuôn mặt vô cùng quen thuộc, anh như bị điện giật cứng đờ ngay tại chỗ.

Thượng Quan Phiến Phiến khó có được mộng đẹp đang ngủ, buồn ngủ lại bị quấy nhiễu lần nữa, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, tròng mắt thủy linh vừa mở ra, nhìn thấy biểu tình kinh ngạc cực độ của Thượng Quan Thác Dương, bàn tay nhỏ bé theo phản xạ sờ lên gương mặt, ngón tay không chạm tới mặt nạ, cô giật mình không đứng, sợ tới mức buồn ngủ đều bay đi đâu mất.

Cô biết như vậy rất ngu ngốc, nhưng giờ phút này cô chỉ có thể kéo cao chăn bông bao bọc mình trong đó, hóa thân đả điều cầu nguyện anh không nhìn thấy cô!

“Thượng Quan Phiến Phiến?” mộng lớn mới tỉnh, anh không khỏi rùng rợn, gân xanh trên trán hiện lên rõ ràng.

Anh kéo chăn bông trên đỉnh đầu cô ra, lại thấy cô dùng bàn tay che đi gương mặt, chính là động tác bắt gian tại trận, anh suýt nữa té xỉu tại chỗ, bởi vì người toàn thân trần truồng cùng nằm trên giường với cô lại là anh, đây không thể nghi ngờ gì chính là trời đất rung chuyển!

Anh không còn lòng dạ nào hỏi chuyện gì đang xảy ra, tình huống bây giờ không phải là chuyện đùa, căn bản không thể dùng hai chữ “NGHIÊM TRỌNG” để hình dung, “Đáng chết! Trời đáng đánh chết!”

Thượng Quan Phiến Phiến có thể lý giải anh sẽ nổi trận lôi đình, nhưng nhìn bộ dáng biết vậy chẳng làm của anh, trong lòng vẫn không nhịn được cúi thấp đầu xuống.

“Tôi hôm qua anh không phải như vậy.” một câu than nhẹ bất giác bật thốt lên.

“Nói nhảm! Ngày hôm qua anh không biết là. . . .” Anh nhất thời nổi hỏa, trời ạ! Anh vẫn cho là cô em gái của anh rất thông minh, thì ra cô lại là người ngu ngốc kiêu trắng mắt. “Một cái Pandora tốt. . . .em một cái Pandora tốt, cái đầu óc tối dạ của em rốt cuộc đang chơi đùa cái gì?”

“Em vốn là. . . .”

“Mẹ kiếp! ngu ngốc là anh mới đúng, anh cư nhiên lại ngu xuẩn đến mức không nhận ra em!” Anh cắn răng gặm nhẹ ra một câu nói thô tục.

“Anh trước tỉnh táo lại một chút có được không?” Cô biết điều này là rất khó, nhưng mà anh kích động, bọn họ sẽ không thể nào nói chuyện dễ dàng, “Anh không cần phải quá tự trách, giống như anh nói, anh lại không biết là em, hơn nữa tối hôm qua chúng ta đã uống chút rượu, cho nên anh mới có thể. . . .”

Đúng! Đem trách nhiệm đổ cho say rượu mất lý trí là tốt nhất!

“Shit! Anh không biết em là ai, em cũng không biết anh là ai sao?” Huống chi tối hôm qua anh căn bản không có chút men say nào.

“Em. . . cũng có thể say đi!”

“Em cho là anh ngu ngốc à? Em làm như anh mới ngày đầu tiên quen biết em sao?” Đúng! Bọn họ không phải ngày đầu tiên quen nhau, bởi vì khi cô từ trong bụng mẹ sinh ra đã nhất định là em gái tốt của anh, bọn họ là anh em thân thiết sao! Hà. . . ! Ai tới bắn một phát súng giết chết anh?

“Anh có thể tỉnh táo một chút được không?” Cô đột nhiên cảm giác mình giống như cô bé lọ lem, lúc phép thuật được hóa giải, cô liền không thể không từ Pandora biến thành Thượng Quan Phiến Phiến trở lại, nếu như có thể, cô hy vọng mình không phải là Thượng Quan Phiến Phiến.

“Em bảo anh phải tỉnh táo thế nào?” anh lại gặm thét một lần nữa, không biết sao lại chọc ra một phiền phức lớn phải giải quyết thế nào mới tốt? “Em rốt cuộc đang đùa cái trò hề gì, trò này cũng không dễ chơi.”

“Giống như anh nói, trò này cũng không dễ chơi, từ đầu đến cuối không phải là em muốn chơi đùa, em là. . . yêu anh nha!” nói xong lời cuối cô hữu khí vô lực, biết rõ tình này sẽ khiến mình cực kỳ đau khổ.

“Anh cũng rất thích em, nhưng. . . .”

“Em biết rõ anh muốn nói gì, em yêu anh khác với anh yêu em, đã bắt đầu từ cách đây rất lâu rồi, em đối với anh chính là một người phụ nữ yêu một người đàn ông.”

Cô nói rồi, rốt cuộc nói! Chi là vẫn không trút được gánh nặng mà nhẹ nhõm, lòng vẫn chưa xót bất đắc dĩ như cũ.

Thượng Quan Thác Dương không ngờ tới cô đã ôm loại tâm tình này lâu như vậy, điều này càng khiến anh thêm nhức đầu. “Sao em lại ngốc như vậy? Vậy cũng chỉ có thể là một loại mê luyện, giống như tình cảm anh em trong nhà linh tinh. . . ,có một ngày em nhất định sẽ hối hận.”

“Em cũng vốn cho rằng chỉ là một loại mê luyến, em cố gắng muốn buông tay, chờ thời gian xóa nhòa đi phần tình cảm này, nhưng lại không làm được, hơn nữa ngày càng. . . .” cô ghen ngào lại nhìn đi nước mắt. không muốn làm ra vẻ mình đáng thương.

Thượng Quan Thác Dương tức cười rồi, anh có thể cảm giác cô đau khổ liều chết đè nén tình cảm, anh không đành lòng, lại không thể ngồi nhìn cô tiếp tục tình cảm không nên có không nở dứt.

Cô nói cô yêu không đơn thuần chỉ là mê luyến, trừ bản thân, người nào sẽ tin tưởng cô không phải là em gái nhất thời mẹ muội? Không, hoặc giả chính là người trong cuộc mơ hồ, cô vẫn vui thân trong vũng bùn không đi ra.

Cô nói thật lâu là bao lâu, nửa năm, một năm hay hai năm? Trong khoảng thời gian này cô tiêu hóa thứ tình cảm không thể mở miệng nói ra này như thế nào, thử nghĩ cô yên lặng lại ân hận, còn phải có tâm tình như không có chuyện gì xảy ra sống chung với anh, trong lòng cũng buồn buồn thật không dễ chịu, nhưng vốn là tình cảm không được phép xảy ra, mặc cho anh có bao nhiêu đồng tình cùng đau lòng thì thế nào, việc phải là đầu tiên bây giờ là dần dần cô thay đổi suy nghĩ về tình cảm, về chuyện xảy ra với anh. . . .

Đáng chết! anh còn phải suy nghĩ cho tốt một chút.

Ánh mắt anh lơ đãng quét về phía chần bông rơi xuống, cô lộ ra hơn phân nửa cơ thể tuyết trắng, cái đầu vết điên cuồng anh để lại vẫn còn in rõ ràng, anh rất quen thuộc cô trời sinh điềm đạm đáng yêu, không ngờ một giây này cô vô tội phát ra một loại mỹ thái không giả bộ, không ngờ lại đánh thức hạ thân vừa ngủ say cách đây không lâu của anh.

Anh cào rối mái tóc, không cho phép mình mang theo sắc nhãn nhìn cô, cho dù bọn họ đã. . . .Đáng chết! tàn cuộc này phải thu xếp thế nào mới phải?

Từ dưới giường mò quần áo lên, anh nhanh chóng mặc gọn gàng vào. “Anh ở phòng khách chờ em”

Tình trạng bọn họ hiện giờ không thích hợp để đối mặt, không ra thế thống gì cũng rất khó khăn tâm bình khí hòa nói chuyện, anh không ra ngoài, chỉ sợ sinh ra ý nghĩ không nên có.

Thượng Quan Phiến Phiến tro mắt nhìn cửa phòng mở ra rồi lại đóng vào, cuối cùng nước mắt cuộn cuộn không có tiền đồ liền rơi xuống.

Cô thừa nhận cô rất vô sỉ, bởi vì cô thật không hối hận, cô biết thiếu anh một cái gọi là công bằng, nhưng cô cũng không biết nên giải thích từ đâu.

Từ giai đoạn cô phát hiện có tình cảm cảm kích với anh? Hay là từ khi cô không cách nào tự kiềm chế? Nhưng giờ lòng cô rất chua, rất đau, cô không có hơi sức nói nhiều.

Cô có thể muốn anh không để trong lòng hay không, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Nhưng, yêu anh trai của mình, hơn nữa lại không cẩn thận tạo ra một sai lầm lớn, sau này bọn họ còn có thể tiếp tục làm anh em không?

Cả người Thượng Quan Thác Dương giống như hóa đá ở ngay trên ghế sa lon, vẫn còn cố gắng tiêu hóa sai lầm trí mạng này, tiện tay rót đầy một ly rượu mạnh để ổn định nhịp tim cuồng loạn.

Anh hy vọng anh thật say đến không phân biệt rõ trời nam đất bắc, mới có thể phạm phải một sai lầm lớn ngập trời như vậy, lại có tình không như mong muốn.

Loạn luân. . . .anh nghĩ cũng không dám nghĩ một ngày cái chuyện trời đất không tha này lại rơi xuống đầu anh, anh cứ nhiên cùng em gái lên giường?

Nghe nói chỉ cần che cặp mắt, siết chặt lỗ mũi, vị giác sẽ theo vậy mà bị ngăn trở, nhưng vấn đề không chỉ đơn giản là không rõ mùi vị như vậy, đến tốt cùng là con mắt nào của anh có vấn đề? Cô bắt quá là đối lại trang phục, mang mặt nạ, coi như cách thức nói chuyện không giống trước đây, nhưng tại sao anh lại không nhận ra?

Điều đầu tiên khiến anh không hiểu là xảy ra chuyện như vậy người tổn thất nhiều nhất là cô, nhưng ngược lại cô lại liều chết an ủi anh, cô gái ngu ngốc kia rốt cuộc có dây thần kinh nào bị lỗi?

Lâu như vậy mà người kia vẫn chưa xuống lầu, không phải trốn trong phòng khóc chứ?

Chờ đợi một lúc lâu đúng là khổ sở, thật vất vả mới nghe từ cầu thang truyền tới tiếng bước chân, anh căng thẳng thần kinh nín thở chờ đợi.

Thật ra thì anh vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý để đối mặt với em gái hơn hai mươi mấy năm, vừa thấy cô mặc áo gió lại còn đeo thêm mặt nạ, lông mày anh lập tức nhíu lại.

Anh đang muốn bước lên hỏi cô, chuông cửa lại trùng hợp vang lên, anh xoay người đi tới trước cửa, nhìn thấy người đang chờ ở cửa ra vào, trên mặt anh xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn. “Sao cậu lại tới đây?”

“Cậu ở nhà? Kia.. sao Phiến Phiến không gọi cậu chờ cô ấy đi?”

“Cô ấy muốn đi đâu?”

“Không biết, nói là chuyện công việc, nhưng lại không muốn tự mình lái xe!” Nụ cười sáng lạn, tiếu lộ như vàng ngọc, chính là Y Mạc Trạch.

“Đi làm việc?” chuyện còn chưa chịu nói rõ ràng đã muốn bỏ chạy, còn tìm cứu binh? Ánh mắt chất vấn của Thượng Quan Thác Dương liếc sang một bên.

Thượng Quan Phiền Phiền không nói gì tiếp, chỉ vòng qua ghế salon trực tiếp đi về phía cửa chính, trang bị tư thái ngẩng đầu đứng thẳng, giống như con chim công kiêu ngạo không thể xâm phạm.

“Phiền Phiền?” Y Mạc Trạch không dám xác định, người phụ nữ diêm dúa thần bí trước mắt lại là Thượng Quan Phiền Phiền tao nhã thoát tục mà anh vẫn quen.

“Trạch, thật ngại, làm phiền anh!” Cô cười áy náy một tiếng.

Nếu không phải vừa rồi trong điện thoại biết cô cảm mạo, Y Mạc Trạch không thể nhanh tin tưởng cô không phải là giả như vậy được. “Mọi người quen biết nhau lâu rồi, nói gì phiền toái, nhưng mà sức khỏe em như vậy vẫn có thể làm việc sao? Anh nghĩ trước tiên em nên đi khám bác sĩ đi!”.

“Không cần đâu! Em uống thuốc rồi.” Bây giờ nội tâm cô loạn như ma, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi, đợi cô chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với tất cả, cô không phải cố ý nguy trang cái gì, nhưng nếu bây giờ xuống lầu mà không mang theo mặt nạ, tạm thời làm Pandora, cô sẽ không có dũng khí để bước xuống lầu.

Thượng Quan Thác Dương không thích bị gạt sang một bên, mùi vị bị biến thành không khí thật không dễ chịu. “Các người coi tôi là người tàng hình sao?” Một ánh mắt giết người bắn về phía người đáng chết nhất, anh không cách nào chịu được việc cô không để anh trong mắt.

“Hai người lại cãi nhau?” hình thức hai anh em này chung đụng Y Mạc Trạch không thể trách. “Dương, cậu lại chọc chỗ nào để Phiền Phiền không vui?” Thượng Quan Phiền Phiền muốn cướp trả lời, trên mặt nạ cô che giấu hơn phân nửa hốt hoảng cũng không được tự nhiên. “Anh cũng biết em với anh ấy chính là vậy, không có gì.”

Là cái gì? Thượng Quan Thác Dương tức giận trừng mắt nhìn cô, người này bây giờ tính không tiếp tục trò chơi này sao?

Lâu rồi anh không có khó chịu như vậy, thực sự muốn bóp chết một người!

Anh em cãi nhau như vậy là chuyện bình thường, mặc dù hôm nay khí ép xung quanh hai người quả thực có thấp hơn chút xíu, nhưng Y Mạc Trạch cũng không phải là người thích làm việc tốt, cũng không có hứng thú bị ép thành tiến thoái lưỡng nan, anh nhún nhún vai, nhân nhát hướng về phía Thượng Quan Thác Dương nói gấp lại, rồi dẫn đầu đi về phía xe nổ máy.

Thượng Quan Phiền Phiền chần chờ một giây, ngay sau đó cũng chạy vội ngồi lên ghế phụ, cô không có dũng khí quay người lại, cô không quay đầu lại cũng tốt, nếu không cô nhất định sẽ bị hai quả cầu lửa thiêu đốt thành tro.

Cảm giác mình bị lừa dối rất không thoải mái, trong mắt Thượng Quan Thác Dương hừng hực lửa cháy đã đủ để chứng minh anh hoàn toàn bị làm phát bực rồi, anh nhất định phải cho cái người ngu ngốc chọc giận anh biết, anh sẽ không phải là người đàn ông nhân cơ hội trốn tránh, người cùng anh phóng hỏa cháy lan ra đồng cỏ, đừng mơ tưởng như vậy liền đứng lên phui mông chạy lấy người!

Tiếng nhạc du dương, kỹ thuật bước đi uyển chuyển của người mẫu, để cho thị giác và thính giác cùng hưởng thụ, Thượng Quan Thác Dương dưới đài lại không có tâm trí nào để thưởng thức sự tạo nhả.

Ngày hôm qua anh đã đợi trong nhà cả một ngày, anh muốn chờ người đêm không về, điện thoại cũng không gọi, cho tới giờ anh đều bị động, cho nên hôm nay quyết định trực tiếp tới đại sảnh khách sạn biểu diễn bắt người, vốn anh chỉ cho là thử vận khí một chút, không cho là người phụ nữ kia thật sự ngây ngốc chạy tới nơi này chờ anh bắt, bây giờ nhìn trên sân khấu nhiều người vây quanh Phiền Phiền, anh không biết nên khen sự chuyên nghiệp của cô hay mừng cô ngu ngốc!

Tại sao chẳng qua chỉ là trang phục cùng giọng nói khác đi, mực nước sông cùng nước biển lại chênh lệch với nhau nhiều như thế?

Anh không nghĩ tới cô sẽ có một mặt hấp dẫn cùng quyến rũ như vậy, hoặc có thể nói anh chưa bao giờ lấy thái độ dành cho phụ nữ đối với cô, anh biết em gái mình hiền lành lương thiện, khi cô hóa thân thành một người phụ nữ khác thì phần sẵn có cũng chỉ tình lại rõ ràng như vậy, cho anh một cảm giác không giống như xưa.

Bởi vì là cô, ở trước mặt anh không biểu hiện nhẹ nhõm tự tại; bởi vì cô, mới có thể đối với tính tình của anh rõ như lòng bàn tay; cũng bởi vì là cô, cho nên nhất định kiên trì sự thần bí. . . .

Nhưng đây không phải là trò chơi, anh cũng không cần thiết đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân vì sao mê muội cô, tất cả như một sai lầm xinh đẹp, một sai lầm rất đáng chết!

Càng đáng chết hơn chính là, người này biết rõ anh phản đối chuyện cô ăn mặc mát mẻ khoe khoang phong tình trên sân khấu, chuyện cô chém trước không tấu đã làm anh tức giận, nay xảy ra chuyện này rồi mà cô vẫn còn tiếp tục hoạt động, rốt cuộc có để anh vào trong mắt không?

Cô cho là hôm nay bao bọc nhiều như vậy là không cần gấp chút nào sao? Anh dùng đầu gối nghĩ cũng biết cô sợ chọc phải anh, nên nhất định che giấu dấu vết kích tình để lại. . . .

Đáng chết! Lại trở về vị trí ban đầu, anh hận đánh chết mình cũng không có cách nào thay đổi sự thật.

Âm nhạc dừng lại, đối với đoạn tiếp theo Thượng Quan Thác Dương không có hứng thú, lấy thân phận đặc thù của anh mà nói muốn xông thẳng ra phía sau đài biểu diễn căn bản không có ai dám chỉ trích, anh trò chuyện khách sáo cùng một vài thương nhân cùng chính khách*, nhìn thấy ở cách đó không xa người anh muốn tìm đang cùng một người đàn ông khác lời kéo, lòng mày lập tức nhả lại không vui.

*làm trong giới chính trị.

“Giám đốc Lã, lấy thân phận địa vị của ngài, làm khó một cô gái như vậy, truyền ra ngoài sẽ rất khó nghe.”

“Đúng vậy! công ty chúng tôi đã quy định nghiêm người mẫu không được tiếp khách với tư cách cá nhân trong tiệc rượu, để tránh truyền thông hiểu lầm.”

Bên trong bao gồm cả Vệ Lôi cùng mấy nhân viên đang làm việc đều nghĩ muốn giúp Thượng Quan Phiến Phiến giải vây, Lã Thắng chính là muốn mượn rượu giả điên, cố gắng phải đưa người đi.

“Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, sợ tôi thuận tiện đem cô ăn hết sao?”

“Tôi không muốn đi ăn cơm cùng ông.” Thượng Quan Phiến Phiến lại nói thẳng, không quan tâm người mình đắc tội có thân phận ông chủ lớn, từ trước đến giờ cô luôn không treo cao, đi đường tắt, đi lại trong này đã nhiều năm, cô đều dựa vào năng lực và tính chuyên nghiệp.

“Cô chớ giả bộ thận trọng, cách ăn mặc như vậy không phải là đang đợi một người đàn ông nào đó đem cô cời hết ra sao? Tôi đảm bảo với cô sau khi chúng ta cùng đi ăn xong bữa cơm này, sẽ có một đêm vô cùng thoải mái, sau đó túi cô cũng sẽ rất vui vẻ.”

Lời nói khinh bạc của Lã Thắng làm Thượng Quan Phiến Phiến ghê tởm muốn nôn, “Giám đốc Lã, mời tự trọng, tôi tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài cùng ông.” Cô thuộc công ty rất bảo vệ người mẫu dưới cờ của họ, lần đầu tiên cô tiếp xúc trực tiếp lời mời có dụng ý khác, thì ra sắc mặt như vậy đều là do ý vào quyền thế để làm mưa làm gió.

Thượng Quan Phiến Phiến khinh thường rõ ràng như vậy, nhưng Lã Thắng vẫn không hề tức giận, ngược lại cười đến đắc ý, “Càng là phụ nữ có cá tính, thì khoái cảm càng lên cao, rất tốt! Tôi thích.”

Lã Thắng chưa kịp đưa cái tay heo của mình chạm vào cánh tay bóng loáng của giai nhân, Thượng Quan Thác Dương đã tiến thêm một bước dài ngăn cách giữa hai người. “Ông thử chạm vào người cô ấy xem!”

Bất mãn vì chuyện tốt bị cắt đứt, Lã Thắng nhếch mày thật cao, hẳn biết tên Trình Giao Kim này, tên tiểu tử này xem vào chuyện không liên quan đến mình làm gì?

“Này! Cậu có hiểu đạo lý xếp thứ tự không vậy?”

“Ông cho rằng ai cũng vô liêm sỉ giống như ông sao?” Thượng Quan Thác Dương thuận tay cầm cái áo gió giắt một bên, cũng không quay đầu lại ném cho Thượng Quan Phiến Phiến còn đang ở một bên kinh ngạc.

“Người trẻ tuổi, đừng ý mình có chút danh tiếng, nói chuyện không khách khí như vậy, nếu bàn về thân phận địa vị, ta cũng không thua kém cậu đâu.” Từ xuất nhập cảnh cất liệu xây dựng đi lên, hẳn được xưng tụng xếp vào hàng ghế thứ nhất, cũng là nhân vật nổi tiếng trong giới kiến trúc sư, hẳn không thể chấp nhận được tên tiểu tử còn chưa trải đời này bất kính.

“Ông cho rằng ai cũng thích phô trương thân phận địa vị như ông sao?” cái tay heo này suýt chút nữa là đi vượt quá Lôi Trì*, còn không biết sống chết khiêu khách anh, anh vô cùng khó chịu!

*: tên sông cô ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy, Trung Quốc.

Thái độ Thượng Quan Thác Dương khinh miệt vô lễ khiến cho Lã Thắng giận đến mặt lúc thì xanh, lúc lại trắng, xung quanh còn có người xem vây quanh, nếu hắn để cho khí thế của một chàng trai trẻ tuổi lấn áp, ngày sau hắn làm sao còn có thể nói chuyện làm ăn với người trong giới kiến trúc? “Cậu có biết ta là ai không?”

“Lão Lã, tôi dĩ nhiên biết ông là ai, vậy ông có biết tôi là ai không?” Thượng Quan Thác Dương nâng khóe môi lên cười như không cười, cách nói chuyện nói thẳng thắn, anh không thể không bỏ cá tính của mình xuống phối hợp, để tránh đối phương không hiểu được phong cách nói chuyện của người bình thường. “Giờ này ngày này, trong giới thiết kế kiến trúc lời của Thượng Quan Thác Dương tôi nói chính là quy tắc, ai dám không tuân thủ kỷ luật, nguyên tắc của tôi?”

“Bất quá chỉ là một kiến trúc sư nho nhỏ, đừng có mà phát ngôn bừa bãi trước mặt ta, người khác nhường cậu ba phần, là do vận số cậu tốt.”

“Tôi không phải là người phô trương thanh thế, rất nhanh ông sẽ biết đáp án.” Anh ghét nhất là dùng quyền thế để giải quyết ân oán cá nhân, nhưng hôm nay là một ngoại lệ.

Anh lấy điện thoại ra nhanh chóng ấn một dãy số, sau khi điện thoại được kết nối, ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh bắn thẳng về phía con heo mập đom đóm.

“Dặn dò phái dưới, từ hôm nay trở đi chỉ cần liên quan đến công ty tư vấn kiến trúc Lã Thắng, tất cả sẽ bị cự tuyệt lui tới.”

Anh vừa nói ra lời này, toàn sảnh kinh ngạc nhìn nhau, Thượng Quan Phiến Phiến không nghĩ tới anh sẽ chơi lớn như vậy, gấp gáp muốn ngăn anh một

vừa hai phải, “Dù sao em cũng không có việc gì, anh đừng. . . .”

“Em câm miệng!” Người phụ nữ này còn thiếu anh một đồng lời giải thích, không có tư cách nói chuyện, anh cầm điện thoại di động lên, gõ một chuỗi tin nhắn gửi đến công ty tất cả danh sách.

“Làm gì lại dữ dội như vậy? Chẳng phải người ta cũng vì muốn tốt cho cô, sợ cô sau này không có gì ăn sao!” Lữ Thắng nhin không được thương hoa tiếc ngọc.

“Ông lo cho mình là tốt rồi.” Heo mập chết tiệt đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn dám mang bộ mặt sắc mị như vậy, không thức thời, hấn ngay cả mắt cũng sẽ bị moi người moi ra ném cho heo ăn!

“Cuồng vọng tự đại! Người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, đã gặp quen mặt còn chưa đủ, công ty ta buôn bán vận chuyển đa dạng có đến mười mấy thứ, sắp xếp ổn thỏa, cả hai tay hai chân ta đều không đếm được, những thứ kia đều là kí hợp đồng đấy! Cậu cho rằng bằng một câu nói của cậu có thể khiến khách hàng của ta rút hợp đồng? đừng trách ta làm tiền bởi không cảnh cáo cậu đây là tự tuyệt đường sống.”

Thượng Quan Thác Dương lười phải cùng hấn tranh cãi, dù bận rộn nhưng vẫn nửa ngồi lên bàn trang điểm, lặng lẽ đợi thắng bại phải đến.

Không đến nửa giờ đồng hồ, điện thoại Lữ Thắng vang lên, bộ dáng ông chủ không chút hoang mang bất máy, quá trình nghe điện thoại, sắc mặt bóng loáng của hấn từ từ căng ra rồi chuyển sang màu đỏ của gan heo, tiếp đó lại chuyển sang xanh mét sau đó lại trắng bệch.

“Tại sao có thể. . . .cậu xác định cậu đã nói cho bọn họ biết vi phạm hợp đồng sẽ phải chịu một khoản tiền không nhỏ? Gặp quý! Cái gì gọi là cần nhắc thiết hơn sau đó mới hủy bỏ buôn bán cùng chúng ta? Vậy chúng ta đã tiến hành được một nửa. . . .Khốn kiếp! ông chủ ta đang nói chuyện điện thoại, cậu nhỏ hết đồng dây điện thoại chết tiệt trong phòng làm việc kia ra hết cho tôi!”

Gặp phải tình huống xấu hổ như vậy heo sắc giận đến bệnh tim sắp tái phát, Thượng Quan Thác Dương không cần tốn nhiều công sức liền đánh ngã đối thủ, ngồi ở một bên vui mừng chơi ngón tay ngoan ngoãn chờ đợi Lữ Thắng nói chuyện điện thoại xong.

Lữ Thắng bật ra một câu nói thô tục thấp kém rồi kết thúc điện thoại, giận đến mức rơi vỡ điện thoại. “Cậu. . .Cậu có cần tuyệt tình đến mức độ đó không?”

“Nói cho tôi một lý do?” anh không chút suy nghĩ hỏi ngược lại, thái độ nhẹ nhàng không giống như là có ngọn lửa dù thế nào cũng phải đem công ty người ta phá đổ vậy.

“Chỉ là một người phụ nữ thôi, ngay cả tay tôi cũng chưa đụng tới!” Lữ Thắng kêu rên lên như heo bị chọc tiết, cơ nghiệp năm mươi năm như vậy mà bị hủy trong chốc lát, cho dù là có vài nét bút ghi tiền vi phạm hợp đồng là một cái giá trên trời cũng sẽ không có lỗi!

“Còn phải chờ ông chạm vào tay của cô ấy nữa sao? Tôi cảnh cáo ông nếu như dám xuất hiện trước mặt cô ấy lần nữa, tôi đảm bảo tôi tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là phá hủy công ty ông như vậy.”

“Anh đừng như vậy, để cho người ta một con đường sống đi!” Bởi vì cô mà khiến một công ty có nguy cơ phải đóng cửa, lương tâm của Thượng Quan Phiến Phiến cô sẽ rất khổ sở.

“Anh dám cam đoan đây không phải là lần đầu tiên cũng không phải là lần cuối cùng ông ta ý thế bức người, bỏ qua cho ông ta là cấp cho ông ta nhiều cơ hội bắt nạt những người khác sao?” Thượng Quan Thác Dương nói một câu nói, rất nhiều paparazzi trong đại sảnh nghe được, nhao nhao mà gât đầu đồng ý, chỉ kém không có giọng tay phụ họa.

“Nhưng là. . . .”

“Không có nhưng nhị gì hết, bây giờ em dọn dẹp rồi theo anh về nhà”.

“Đám phóng viên vừa nghe thấy hai từ khóa “Về nhà”, ánh mắt không khỏi sáng lên, đèn flash nhất thời nâng cao lên. “Thượng Quan Thác Dương, xin hỏi anh có quan hệ với người đứng trước mặt như thế nào?”

“Sun, đây là đối tượng mới kết giao của anh sao? Hai người quen nhau như thế nào?”

“Tiểu thư, có thể phiền cô tháo mặt nạ xuống để chúng tôi chụp vài tấm ảnh được không?”

“Rất xin lỗi, không thể trả lời.” Quan Khang thức trả lời, đầu Thượng Quan Thác Dương đã rất đau, không rảnh suy nghĩ xem vì sao không gọn gàng dứt khoát công bố hia người bọn họ là anh em, có lẽ là do chột dạ, chuyện bọn họ xảy ra quan hệ không thể kể cho ai biết, anh rất khó cây ngay không sợ chết đứng thừa nhận bọn họ chỉ là “anh em” mà thôi. . . .

-hết chương 5-

Chương 6

Editor: Đinh Thùy Vân

Cả quãng đường Thượng Quan Thác Dương đều an tĩnh không nói, Thượng Quan Phiền Phiền bị động mặc anh mang đi cũng an tĩnh không nói, cho đến khi bước vào phòng khách, Thượng Quan Thác Dương rốt cuộc đánh vỡ trần mặc.

“Ngồi xuống, còi mặt nạ xuống.”

“Có thể không cần còi mặt nạ ra không?” Cô ôm hy vọng hỏi.

“Bây giờ anh không muốn nói chuyện cùng Pandora, em cho là thế nào?” Cô tốt nhất nên thức thoir một chút trước khi anh mất hết kiên nhẫn.

Thấy anh cắn răng nghiền lợi, Thượng Quan Phiền Phiền ngoan ngoãn tháo mặt nạ xuống, không được mặt nạ che giấu, cô cảm giác như thiếu đi một tầng bảo vệ càng thêm thấp thòm. “Em . . .”

“Em biết rõ anh ghét nhất em mặc mặt nạ biểu diễn, em rốt cuộc đang chơi cái trò phản nghịch gì?” Mặc dù là xử lý chuyện nhỏ này trước, nhưng Thượng Quan Thác Dương đã khai triển toàn bộ hỏa lực đại bác âm âm.

“Em không phải là cố ý, là tình huống bất ngờ bạn tốt gặp phải, em tạm thời làm lính chữa cháy.”

“Nếu đã bị anh phát hiện, em còn dám tiếp tục biểu diễn, em chán sống sao?” Nhớ lại tình huống hỗn loạn vừa phát sinh phía sau sân khấu, nếu anh không ở đó, lấy thân phận địa vị của đối phương, cô cũng không thể thoát khỏi móng vuốt của sói nhanh như vậy.

“Trên hợp đồng ghi là không được tùy tiện thay đổi người mẫu, nếu không sẽ coi là vi phạm hợp đồng, đây là yêu cầu đặc biệt của anh.”

“Đáng chết! chuyện ngu xuẩn này anh vẫn còn nhớ, không cần em nhắc nhở, trọng điểm là anh đã biết là em, anh làm sao có thể truy cứu?”

“Em chỉ phụ trách công việc của em.” Cô không phải là gian dối, cô có kiên trì của mình.

Một câu nói của cô làm anh không phản bác được, anh cào loạn mái tóc, cường bách mình bình tĩnh để nói chuyện.

“Chuyện ngày hôm trước em định tính thế nào?”

“Coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi!” Nếu không còn có thể như thế nào?

Giọng nói lạnh nhạt của cô khiến Thượng Quan Thác Dương hơi nổi đóa, anh không phải là người đàn ông không chịu trách nhiệm, đối với Pandora anh không phải chỉ muốn chơi đùa một chút, đặc biệt là phía sau cô, anh làm sao có thể ích kỉ coi đó là một cảnh trong giấc mơ?

“Chẳng lẽ em thật cho rằng đây là chơi một trò chơi, không bài xích quan hệ với bất cứ người đàn ông nào em có cảm tình?”

“Vậy có phải anh cũng đem những người phụ nữ anh có cảm tình mang về nhà hay không, hoặc là không bài xích cùng đối phương ân ái một lần ở trên xe?”

“Em nói chuyện hoang đường gì vậy! Anh mới không phải là người đàn ông tùy tiện.” Đàn ông bình thường cũng sẽ có cảm giác với những người phụ nữ có điều kiện thật tốt, nhưng mà cảm giác cũng sẽ phản theo tầng lớp và phong cách, anh không phải là một cậu ấm ngây thơ, nhưng cũng không phải là tình trùng xông lên não, không có hành vi cuồng sắc dục.

“Vậy ở trong lòng anh em là người dâm đẳng vô sỉ, có thể tùy tiện xảy ra quan hệ sao?” cô cực kì đau lòng, anh có thể bởi vì thân phận của hai người mà không ủng hộ lòng cô, nhưng anh không thể nào hoài nghi nhân cách của cô.

“Thật xin lỗi, anh không có ác ý, anh chỉ là. . .” Anh thất bại gằm nhẹ. “Đáng chết! Lần này anh thật sự bị em đánh bại.”

“Em biết rõ em rất đáng chết, em cũng rất giận em đáng chết.” Giọng nói khàn khàn để lộ đau đớn sâu sắc, cô cố gắng đem nước mắt nuốt ngược trở lại, nhưng chỉ trong chớp mắt một giọt nước lớn đã rơi xuống từ mắt. “Thật lâu trước kia em phát hiện có cảm tình với anh, em thử trốn tránh, coi thường, thậm chí em muốn tìm một người nhét vào lòng mình, một cước đá văng vị trí vốn không nên thuộc về anh, nhưng là mỗi lần đều thất bại. . . không còn kịp rồi, tình cảm em dành cho anh đã sớm không còn kịp ngăn lại cũng không kịp thu hồi lại rồi.”

Cô lau lung tung nước mắt trên má, từng viên từng viên vẫn như cũ lại xuất hiện đầy trên hai má, “Em không phải cố ý, cho tới nay em đều rất cẩn thận, rất cẩn thận, không dám để cho bất kì một ai phát hiện ra em có tình cảm bệnh hoạn, nhất là anh, em rất sợ anh sẽ dùng ánh mắt như thế nào nhìn em, thật sự sợ anh sẽ xa lánh em. . . anh biết không? Em từng một lần muốn đi khám bác sĩ tâm lý, xem rốt cuộc có phải em mắc một căn bệnh thần kinh nào đó mới có thể không cách nào kiềm chế hay không. . .”

Cô khóc không thành tiếng, lòng Thượng Quan Thác Dương cảm thấy đau như vừa bị ai đó nhéo cho một cái, anh rất thích việc cùng cô đùa giỡn, từ trước kia anh đã không thích nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của cô, giờ phút này lại càng không rời bỏ cô vì tình yêu say đắm cảm kích mà yên lặng nếm thật nhiều đau khổ.

Anh đồng tình một người phụ nữ chấp nhất với tình yêu, anh đau lòng khôn khổ vì tình cảm của em gái, còn có một chút xấu cảm giác không thể gọi tên, rất trầm trọng, có chút đau, càng khiến trái tim anh thiếu đốt đến khó chịu.

“Em không nghĩ là một trò đùa dai, không muốn tạo ra một loại bối rối không nên có giữa hai chúng ta. . . .Ngày đó anh không nhận ra em, trong mắt anh hiện vẻ dịu dàng che chở em mà trước đây chưa hề có, em đã len lén hy vọng đó là cái nhìn của một người đàn ông dành cho người phụ nữ, sau đó cái căn bệnh thần kinh đã khỏi của em dường như lại phát tác, em bắt đầu nghĩ giả như là xuống địa ngục cũng không sao.” Con người hốt hoảng của cô tràn đầy nước mắt, từng hạt tiếp nhau rơi xuống, Thượng Quan Thác Dương xung động đem cô như sắp chết đuối kéo ôm vào trong ngực.

“Không cho phép em nói em bị bệnh thần kinh, anh tin không phải là em cố ý.” Lời trấn an không hiểu tự nhiên bật thốt lên, một giây đó anh cũng không xác định vì cái gì mà tin tưởng cô như vậy, một anh trai, còn là một người đàn ông bình thường. . . .

“Em không phải cố ý, nhưng không biết vì sao em luôn điên cuồng nhớ anh, yêu anh. . . .nhưng xin anh hãy tin tưởng em, em không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, thật sự không biết. . . .”

“Ngoan! đừng khóc”. Anh dịu dàng dỗ cô, anh biết mọi chuyện rất khó giải quyết nhưng bây giờ anh chỉ nghĩ làm sao để an ủi cô. “Thôi! Đem toàn bộ khóc hết đi!”

Dựa vào lồng ngực ấm áp, bên tai truyền đến trống ngực mạnh mẽ của anh, Thượng Quan Phiến Phiến trong nháy mắt như nắm được phao cứu sinh, kích động khóc lớn lên, sau một hồi lâu, cô khóc mệt, tâm tình tạm thời được phát tiết, cô vẫn còn tham luyến trống ngực như sấm của anh. “Nếu như. . . .em không phải là Thượng Quan Phiến Phiến, không phải là em gái anh, anh sẽ động tâm với em sao?”

Cái vấn đề này rất quen thuộc, sau đó chợt nhớ ra trước đây rất lâu tựa hồ cô đã hỏi một câu như vậy, chẳng lẽ bắt đầu từ khi đó cô liền. . . . “Anh không trả lời câu hỏi mang tính giả thiết”.

Vùi trong ngực anh, khoe miệng Thượng Quan Phiến Phiến nở ra một nụ cười khổ sở, cô sớm đã đoán được câu trả lời của anh, nhưng cô vẫn cố tình cố chấp. “Mới vừa rồi ở sau sân khấu, chỉ vì người kia có ý xấu với em, anh liền bộ phát tính khí lớn như vậy, không chừng lại lui không phải là tác phong của anh”.

Toàn thân Thượng Quan Thác Dương chấn động, đột nhiên cũng giật mình nhận ra anh nổi trận lôi đình như vậy cũng hơi quá, ngay cả nguyên nhân anh cũng không xác định được, cô suy đoán cái gì?

Anh cứ kì khó chịu có người muốn nhìn trộm em gái anh, giống như muốn động tay động chân với em gái, cô nói đúng, anh đối phó với kẻ địch không nương tay, nhưng cũng chưa từng đuổi tận giết cùng.

Anh biết rõ bảo vệ khách sạn kia bảo vệ mọi thứ rất tốt, vừa có tình huống xảy ra khách sạn sẽ rất nhanh phái người đến xử lý, anh thật sự không cần thiết phải tự mình ra tay, lý trí của anh chạy đi đâu rồi?

“Coi như em cầu xin anh, hãy nghiêm túc trả lời vấn đề của em từ nội tâm có được không?” Thượng Quan Phiến Phiến giọng nói buồn bực yêu cầu. “Nếu như chúng ta không phải là anh em, anh có thể yêu em không?”

Cổ họng Thượng Quan Thác Dương bỗng không lưu loát. “Anh chưa từng nghĩ tới vấn đề này.”

Cô khe khẽ thở dài, bất đắc dĩ tự giễu: “Em thật sự ngu ngốc, cứ nhiên vọng tưởng một ngày nào đó anh sẽ nổi điên cùng em! Ha ha!”

“Anh đã nói rồi không cho phép em tự mắng mình.” Anh giận tái mặt lần nữa nhắc nhở cô, chỉ là anh muốn suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này, nếu yên lặng mà nghĩ, anh có thể yêu một người con gái như cô không, đáp án có lẽ là sẽ yêu, anh không phải là trong lúc vô tình động tâm với cô mang mặt nạ. “Em xinh đẹp lại thông minh, gần đây anh lại phát hiện em cũng rất hấp dẫn (sexy), nếu như. . . .anh nghĩ có lẽ là anh sẽ yêu em, nhưng mà. . . .”

“Đủ rồi! Em biết rõ anh muốn nói gì tiếp theo”. Cô nhẹ nhàng rời khỏi cái ôm của anh, cứng rắn nói còn khó coi hơn so với khóc. “Chúng ta là anh em! Loại chuyện như vậy nói một chút là xong.”

“Em. . . .” Trong ngực thiếu đi hơi ấm của cô, anh nhất thời cảm thấy rất trống rỗng, đối mặt với cô gượng cười, anh chợt nhớ lại Pandora xấu hổ lại thẳng thắn cười dưới mặt nạ.

“Em nói thật, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” Cô hít sâu một cái, cố gắng nâng khoe miệng lên, sau đó đứng dậy lên lầu.

Bản lại đi xuống cũng là không có cách nào khác, nhưng mà lại tăng thêm phần phiền não cho anh và thêm đau lòng cho cô thôi, chấm dứt tại đây đi! Tất cả trở lại nguyên vị trí cũ, ngoài mặt cô vẫn sẽ gọi anh là anh trai, tình yêu vẫn cất giấu ở trong lòng như cũ, hơn nữa lại tiếp tục chôn sâu hơn.

Nếu như bọn họ không phải là anh em, anh sẽ yêu thương cô sao?

Đáp án nghiêng về khẳng định, bởi vì so với người khác anh càng rõ ràng hơn về vẻ đẹp của cô, cô tốt, chẳng qua là anh chưa bao giờ lấy góc độ của người đàn ông để nhìn cô.

Mèo con đáng yêu ngây thơ, Pandora xinh đẹp hấp dẫn, tổng hợp hấp dẫn dịu dàng, vứt bỏ tất cả mặt nạ, mới thật sự là bản chất của cô, nếu bỏ xuống thân phận của Thượng Quan Phiến Phiến nữa, người con gái thật sự có thể mê hoặc anh, khiến anh thần hồn điên đảo, muốn cất giấu vật quý giá này đi thật tốt.

Một người đàn ông tại sao không thể yêu một người phụ nữ? chỉ vì giữa bọn họ còn có cái gọi là “quan hệ anh em” ràng buộc?

Anh tôn trọng nhân tính, với một số thứ hướng về tình cảm đặc thù, anh cũng ủng hộ việc không cần quan tâm tới lễ giáo dư thừa, dù sao tình cảm có thể nào cũng tùy mình không chế, nhưng tình huống rơi vào người anh, anh liền không cách nào bình thần ung dung, cái trói buộc nghiêm trọng này đã buộc chặt anh, ngay cả tưởng tượng cũng cảm thấy đây là tội ác.

Anh không nên nghiêm túc suy nghĩ vấn đề người phụ nữ ấy ném ra, nếu như bọn họ không phải là anh em, anh có thể yêu cô không, được rồi! Bây giờ đáp án dĩ nhiên là có, anh đáng chết thêm phần lòng!

Thứ tình cảm này không được phép tồn tại, anh vẫn muốn hai người tiếp tục phát triển thì có tác dụng cái rắm gì, anh không thể nào luân hãm vào đó!

Đứng dậy tới trước cửa sổ, tỉnh hóng mát một chút, vừa mở cửa sổ sát đất ra, nhìn thấy bên bể bơi có một bóng dáng cũng đang nhìn anh không chớp mắt, lông mày anh nhăn lại, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Một khi bắt đầu nhìn cô bằng ánh mắt nhìn phụ nữ, dường như rất khó để quay trở lại ban đầu lần nữa, nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh trông cô đơn bất lực, tim của anh như bị ai nhéo.

Trời đang rất lạnh, cô cảm mạo không tốt nhưng nửa đêm vẫn chạy tới nói mát, chưa từng thấy qua cô còn yêu việc tự hành hạ mình!

Thượng Quan Thác Dương do dự có nên xuống lầu khuyên cô trở về phòng hay không, không để ý một chút, nghe phốc một tiếng, đảo mắt nhìn thấy hồ nước gọn sóng lớn một trận, bóng dáng bên hồ bơi đã đi đâu?

Cô gái kia sẽ không ngu xuẩn đến mức ngáy hồ bơi tự sát chứ?

Anh không chút nghĩ ngợi lao xuống lầu chạy tới bên hồ, hồ nước đã bình ổn trở lại, dưới bóng tối lờ mờ, anh không thấy rõ dưới mặt nước có người hay không, dưới tình thế cấp bách anh không hề suy nghĩ nhảy xuống nước, đang muốn lặn xuống đáy hồ, Thượng Quan Phiến Phiến chọt trồi lên trên mặt nước.

“Anh, anh nửa đêm canh ba sao anh lại chạy tới đây bơi lội?” Cô đem mình chìm xuống đáy hồ tìm lại sự tỉnh táo, mới trồi lên mặt nước lấy hơi liền nghe thấy âm thanh nhảy nước, hại cô sợ hết hồn.

Nét mặt cô kinh ngạc, khiến thượng quan thác dương giận đến thiếu chút nữa đem cô áp vào trong nước chết đuối cô. “Em hỏi anh hay thật, anh mới phải là người hỏi em không có việc gì sao lại nhảy xuống nước?”

“Anh lo lắng cho em?” Một dòng nước ấm áp chảy vào trái tim cô, phát hiện đáy lòng yên lặng lại bắt đầu dao động, cô dùng sức lắc đầu quên đi cảm giác nguy hiểm này.

“Anh đang muốn hỏi xem em bơi thế nào mà lại không đuối nước? Em muốn chết đuối hay là chết lạnh à?” Anh theo bản năng phản bác lại, nhìn thấy bộ dáng khả ái của mèo con đang vội vàng rời khỏi hồ nước, anh không nhịn được buồn cười, nhìn thấy cô ngay cả quần áo ngủ đều ướt đầm, chất liệu vải bông mềm mại dính chặt vào trên da thịt như ẩn như hiện của cô, hồ nước lạnh như băng trong nháy mắt trở nên ấm áp.

Ánh mắt anh bỗng chốc nóng rực, Thượng Quan Phiến Phiến theo ánh mắt của anh cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện mình mới chỉ mặc áo ngủ, hơn nữa bình thường sau khi tắm rửa cô không có thói quen mặc nội y ngủ. . .

Cô xấu hổ xoay người lại, anh cũng đột nhiên hồi thần, quay đầu sang chỗ khác bắt buộc mình không chú ý tới đường cong liễu trên lưng. “Không có gì thì về nghỉ ngơi sớm một chút, anh về phòng trước”.

Nghe anh muốn đi, Thượng Quan Phiến Phiến không biết bị cái gì kích thích, xoay người lại ôm anh từ phía sau. “Làm ơn, ở đây giúp em một chút, em chỉ muốn ôm anh một cái. . . một cái là được rồi.”

Cơ thể Thượng Quan Thác Dương cứng đờ, lý trí nói anh không thể đồng ý, lại không đành lòng vứt bỏ cô, anh biết cô đang chịu đựng khó khăn, anh muốn quay đầu lại an ủi cô, cô lại lo lắng anh muốn cự tuyệt, cho nên vội vàng nói: “Em không muốn là Thượng Quan Phiến Phiến, anh không nên nhìn em, tạm thời coi em là Pandora, không cần đẩy em ra có được không?”

“Em cần gì phải làm khổ mình như vậy chứ?” Cô gần như không để ý đến tôn nghiêm, van xin làm anh đau lòng, cô khi nào thì không có cốt khí như vậy? Anh, là vì anh. . .” một đoạn tình cảm chắc chắn sẽ không có kết quả, hèn mọn như vậy có đáng giá không?”

“Em cho rằng đáng giá là được”. Cô vẫn muốn xóa đi tội ác, làm lạnh nội tâm, không nghĩ tới cô vẫn không kiên quyết dừng lại như vậy, “Anh biết không? Em lại có những suy nghĩ rất tà ác, dù sao cũng hư hỏng, em không sợ sẽ tiếp tục rơi xuống. . . chỉ cần có thể ở lại bên anh, cả đời không thể lìa ra ngoài ánh sáng, trọn đời không thể siêu sinh thì có làm sao. . . anh nhất định sẽ nghĩ là em rất đáng sợ đi!”

Cô tỏ tình không chùn bước khiến Thượng Quan Thác Dương rung động thật sâu, Anh không biết đáp lại như thế nào, cô thân bị vùi lấp vào bụi gai lại dùng cảm đánh thật nặng vào nội tâm anh, anh biết rõ cô là một cô gái tốt đáng được quý trọng, anh có tài đức gì mà có thể khiến cô yêu say đắm như một con thiêu thân lao vào lửa. . . .

Đáng chết! Anh đang nghĩ cái gífn cô không phải phụ nữ, mà là em gái của anh. . . .anh nhạy cảm nhận ra cô đang phát run, là nước quá lạnh hay là cô quá cô đơn bất lực?

Anh bắt đầu cảm thấy anh cần lấy lại dáng vẻ tươi cười cho cô, khiến cô vui vẻ cười to, phản ý nghĩ này đã vượt quá trách nhiệm của một người anh trai, giống như không chỉ riêng cảm giác tội ác vì gây ra một sai lầm lớn, không chỉ là đoạt đi trong sạch của cô rồi muốn phụ trách, không chỉ là đồng tình với cô gái ngu ngốc... . . .

Không chỉ là. . . còn có cái gì? Anh có dự cảm, nếu như để mặc nhiều hơn nữa, tiếp tục vĩnh viễn không dừng lại

Linh hồn Pandora không cần thận ẩn thân trong thể xác Thượng Quan Phiến Phiến, dường như cô nói câu kia không còn kịp nữa, anh đã động tâm, chính xác đã động tâm với cô, dùng sức nghĩ muốn quay đầu lại giằng co lại hành hạ làm đau khổ lẫn nhau, cô không muốn, anh làm sao lại chịu?

Anh thở dài, cầm lấy cánh tay nhỏ bé đang ôm lấy anh cố định rồi xoay người cô lại, Thượng Quan Phiến Phiến hốt hoảng rút tay về che kín mặt, giống như cô thật xấu xí không phải là người.

“Cầu xin anh...có thể đừng an ủi em ngay lập tức không? Coi như là thương hại em, đồng tình với em, một phút này hãy để cho em lần cuối cùng làm Pandora, em chỉ muốn lặng lẽ ôm anh...” Cô không nhận được nức nở nghẹn ngào.

Lần đầu tiên Thượng Quan Thác Dương phát hiện cô đau lòng lại là lực sát thương nghiêm trọng đánh vào lòng anh, bàn tay anh dán lên mềm mại cô lại liều chết che giấu đi, mạnh mẽ ôm trọn vào lòng bàn tay anh, bộ mặt đầy nước mắt tràn lên kinh ngạc.

Cô không thể tin được.....anh thế nhưng lại hôn cô?

Nụ hôn của anh rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như một làn gió xuân ấm áp lên môi cô, anh buông bàn tay đang nắm lấy tay cô ra, chuyển sang giữ thật chặt eo cô, mạnh mẽ mà có lực, làm cho cô như bị mất phương hướng chìm ngập trong hồ nước nhẹ lay động, cô không cách nào không chìm đắm trong đó, sau đó hôn lại anh thật dịu dàng, để cho anh hiểu cô cảm động.

Đây là mơ sao? Cô hy vọng vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Vừa mới dừng hôn, Thượng Quan Thác Dương nhẹ nhàng chống đỡ trán cô, vẫn không buông xiềng xích ra khỏi tay cô, “Không phải đồng tình, không phải thương hại, chỉ là anh muốn hôn em.” Suy nghĩ phát ra từ nội tâm, cho nên anh không nhận được tùy tâm sở dục.

“Anh...đồng ý tạm thời coi em là Pandora?” cô không khỏi vui mừng.

Bộ dáng cô như nhận được đại ân điển của trời đất nhảy căng lên hôn anh, “Mặc dù anh không xác định được có phải là anh điên rồi không, nhưng anh biết rõ em là ai.”

Dứt lời, anh không kịp đợi tiếp tục thưởng thức ngọt ngào của cô, lần này đòi hỏi của anh chuyển sang mãnh liệt, dây dưa với đầu lưỡi của cô cứ như là không có ngày mai.

Thượng Quan Phiến Phiến rất rõ bọn họ đang làm cái chuyện khiến trời đất không thể dung tha, nhưng giờ phút này cô lại cảm động muốn khóc, coi như bị cả thế giới này phi nhổ thì làm sao, ngay từ đầu cô đã xác định yêu anh sâu sắc, yêu như vậy.

“Nếu như đây là con đường xuống địa ngục...” Anh nặng nề thờ dốc, chống lại đôi con ngươi sáng trong đang ý loạn tình mê, “Chúc mừng em, em thành công...như em mong muốn, chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!” Ông trời! Anh trầm luân...hoàn toàn cảm nhận được cái cô gọi là không thể tự kiểm chế, cô không sợ lây nhiễm anh, không sợ làm trái với đạo đức cuốn các dây gai xung quanh toàn bộ linh hồn anh.

Từ một giây bắt đầu Thượng Quan Thác Dương như là bị ma ám, không còn cách nào suy nghĩ chuẩn mực đạo đức, anh hoàn toàn đầu hàng, từ khi cô giả trang Pandora đã vô tình bắt đầu cảm kích, tựa hồ nhất định bọn họ không thể quay đầu trở lại.

Là bị động đi theo cũng tốt, là cam tâm tình nguyện chìm đắm cũng được, lần này cuộc hành trình đến với địa ngục vạn kiếp bất phục nếu thật như hoàn toàn không có hồi kết, ít nhất bọn họ vẫn có thể làm bạn đồng hành của lẫn nhau, anh thừa nhận anh cùng cô điên rồi...để cho anh và cô cùng nhau xuống địa ngục đi

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Buổi chiều nhàn nhã, Thượng Quan Phiến Phiến tâm huyết dâng trào đề nghị tự mình xuống bếp làm bữa tối, cô hào hứng đề ra một thực đơn đầy món.

Ngưng mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, đôi con ngươi đen như mực tràn đầy cung chiều, anh chưa bao giờ nghĩ cô sẽ yêu thương anh, cũng

chưa bao giờ nghĩ anh sẽ dùng ánh mắt này nhìn cô.

Người anh thích rốt cuộc là Pandora hay là Thượng Quan Phiến Phiến? Mấy ngày nay anh vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Pandora có khí chất đặc biệt lại vô tình lộ ra tình cảm chân thực, lúc đầu cô vô tâm dẫn dụ anh, anh bị động đi theo cảm giác chỉ điểm dẫn đến phạm sai lầm

Nếu như không có Pandora, không có quý thần xui khiến, anh có lẽ sẽ không bao giờ dùng ánh mắt này nhìn cô.

Có Thượng Quan Phiến Phiến mới có Pandora, không có phần tình yêu say đắm kia ràng buộc, cũng sẽ không mơ hồ lộ ra khiến cho anh tò mò muốn đuổi theo làm rõ, trông mắt kia trong suốt như nước, khó che giấu mâu thuẫn bất đắc dĩ nên cũng chấp nhất khiến anh cảm động.

Cô hỏi anh, nếu cô không phải là Thượng Quan Phiến Phiến, anh có yêu thương cô không? Hoặc giả hỏi ngược lại, nếu anh không phải là Thượng Quan Thác Dương, anh có thể yêu cô không?

Cô xinh đẹp thiện lương, nhưng nguyên tắc rõ ràng, không phải là bình hoa không có não, nhưng nếu khen cô cực kì thông minh, cô yêu đơn phương lại là một chuyện hết sức ngu dốt, làm cho người ta mắng cô dốt, lại không khỏi thương cô si tình.

Cô hiền hòa không tùy tiện, không sinh khí lớn, chưa từng đặc biệt thích thứ gì, kì quái là, cô cố tình rõ ràng tình cảm của mình, tùy hứng kiên trì chỉ thích không cho phép mình yêu người đàn ông đó.

Nhưng nếu anh là người ngoài cuộc, anh sẽ rất hâm mộ người đàn ông được cô yêu, nếu anh là người đàn ông may mắn đó, anh sẽ vui mừng vì kiếp trước mình đã thấp hương tốt.

Anh không cần phí tâm phỏng đoán đến tốt cùng người nào đã khiến anh động lòng, cũng không cần phải hoài nghi lý do cô yêu, bây giờ anh chỉ do dự bọn họ có nên tiếp tục loại tình cảm không được phép xảy ra này không? Mặc dù bọn họ không quan tâm đến việc không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng tình cảm cảm kích này sẽ ở trong bóng tối được bao lâu?

“Caesar salad, rượu nho, canh trăm năm thập cẩm . . .”

“Chờ một chút, anh hỏi hôm nay chúng ta ăn chay sao?”

“Đâu có! Trong Caesar salad có chân giò hun khói, ở đây còn có nghêu sò nhỏ hấp với cá tuyết hấp.” Tay cô chỉ vào từng thứ một trong thực đơn giải thích, cự tuyệt Thượng Quan Thác Dương không chút lưu tình bắn súng.

“Không phải rau thì lại là hấp, một chút xíu thịt để nhét kẽ răng sao?”

“Bởi vì nhiệt lượng hấp tương đối thấp, nhiệt lượng hải sản cũng không cao cho nên. . .”

“Cho nên em muốn anh bồi em cùng ăn bữa giảm cân?” Anh rốt cuộc nghe ra mấu chốt, cô gái này mở thực đơn ra là lúc nào cũng suy nghĩ đến vóc người đầu tiên.

Thượng Quan Phiến Phiến nghe vậy, cầm thực đơn lên xem một lần, bỗng nhiên phát hiện mình đui mù, rống! cô thuận tay thế nào liền viết những món ăn thường ngày dùng để duy trì vóc người a?

“Vậy làm sao bây giờ? Em chỉ biết nấu những món ăn nhẹ này?”

“Không sao, dù sao ăn bên ngoài hay gọi bên ngoài đưa đồ ăn đến cũng rất thuận tiện.” Rõ ràng là anh vô duyên với việc thưởng thức những món cô tự nấu, làm sao trông cô còn thất vọng hơn cả anh?

“Nhưng mà em muốn tự tay nấu cho anh ăn.” Tựa như cuộc sống của đôi vợ chồng nhỏ, cô ở trông lòng len len nói thêm một câu.

Hy vọng cô muốn gì được đó, tâm ý muốn cố gắng hết sức đem hạnh phúc lại cho cô một khi xuất hiện thì dường như không gì là không làm được, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là thất vọng, Thượng Quan Thác Dương bất đắc dĩ thở dài.

“Anh cũng không nói là không ăn, thỉnh thoảng ăn chút đồ ăn nhẹ cũng không sao, dưỡng sinh a!” Nhận lấy thực đơn trên tay cô, anh làm bộ nghiêm túc suy nghĩ: “Mấy món ăn này có thể làm cho ngon cũng không dễ dàng, anh sẽ đánh giá tay nghề em thật tốt.”

“Anh xác định?” Cô không hy vọng anh miễn cưỡng đón nhận, dù sao thức ăn ít dầu, ít muối, ít gia vị, không phải ai cũng có thể ăn được.

“Em nói nhầm rất nhiều! Anh nói ăn thì chính là muốn ăn, trề môi nữa cẩn thận anh cắn em!” Anh làm bộ hást mặt.

Thượng Quan Phiến Phiến làm sao chưa quen cách thức săn sóc trước sau như một đó của anh, cô cảm thấy rất ưất ức, không hề lo lắng anh tức giận, cô cố ý tiếp tục mím miệng nhỏ, kèm theo nhủ mảy, cố ý khiêu khích không đem lời đe dọa của anh để trong mắt.

Mèo con không biết sống chết thích đùa bỡn bộ râu khóe miệng sư tử, lớn mật khiêu chiến với uy tín vua vạn thú, anh rất bội phục dũng khí dám trèo lên đầu anh của cô, đôi môi mỏng dăng lên một nụ cười nhạt.

“Em không tin anh sẽ cắn nát miệng em?” A! Khoa trương! Cô mới không sợ lời nói đùa đấy! “Đã vậy nhân tiện em bắt luôn mặt anh!” Cô không chịu yếu thế đáp lại.

Cảm mạo đã khỏi hẳn, giọng nói mềm mại không mang theo một chút lực sát thương nào, tiếng mèo kêu uy hiếp khó có thể khiến người ta tin phục, lần đầu tiên Thượng Quan Thác Dương phát hiện cái vãi với cô rất thú vị.

Trong con người thoáng qua tinh quang không dễ phát hiện, anh nửa tựa trên ghế sa lon lười biếng đáp lại, “Mèo con em không chỉ móng vuốt sắc nhọn, mà miệng lưỡi cũng rất bén nhọn, cắn nhau với anh lâu như vậy vẫn chưa thấy xuất hiện phản kháng.”

“Hà hà...! Biết vậy là tốt rồi.” Anh nhận thua trước, cô không nhìn được dương dương đắc ý, nhưng cũng chỉ kiêu ngạo được ba giây đồng hồ, bởi vì đến giây thứ tư anh bỗng bật dậy khỏi ghế salon tung người về phía cô.

Cô mở to đôi mắt, giật mình, Thượng Quan Thác Dương từ trên cao nhìn xuống cô, “Nhưng mà em cũng biết anh không phải là người dễ dàng chịu thua, anh cho rằng...vẫn phải so ra mới biết kết quả.”

“So, so cái gì?”

“Chúng ta đều là động vật họ mèo, để anh tới xem chút xem em là mèo con răng sắc nhọn hay là miệng cọp anh lợi hại hơn.” Đôi môi tà nịnh khắc ra những lời thủ thi, giọng nói vô cùng từ tình cùng sức quyến rũ.

(*): lợi ở răng đó mọi người.

“Anh đã nói anh là cọp còn em là mèo, em làm sao có thể thắng. . .” Cô tin anh không thể nào cắn cô thật, nhưng cặp mắt anh híp lại nhìn cô chăm chăm, không giận mà uy hiếp người, khiến cho cô như bị điểm huyết trụ trong nháy mắt không thể động đậy.

“Mèo ngốc, không có tự tin đương nhiên sẽ không chiến mà bại, ngoan! Hãy mạnh dạn lấy thực lực của em ra liều mạng so cao thấp với anh.” Anh dụ dỗ, anh biết cô cuồng dã hấp dẫn, ngang bướng khác biệt hoàn toàn so với vẻ ngoài, luôn làm anh vui mừng.

Thượng Quan Phiến Phiến cắn cắn môi dưới lộ vẻ khó xử, cô thật sự không hiểu liều mạng so cao thấp với anh như thế nào, thật ra là muốn cô cô há mồm cắn anh? “Em sẽ không!”

Rõ ràng có khả năng tiềm tàng là ép điên bất cứ người đàn ông nào, lại chần chừ không biết vận dụng như thế nào, mèo con vừa kiêu mị lại ngây thơ này đúng là cực phẩm nha! Thượng Quan Thác Dương bất giác cười khê, cúi người khê liếm đôi môi đỏ mọng mềm non ngon miệng, ác ý dẫn dụ cô mở ra khát vọng.

Đầu lưỡi anh phác họa tí mỉ bờ môi cô, chọc cô ngứa ngáy khó nhịn, ngọn lửa khát vọng thân thiết làm chuyện xấu tìm kiếm thỏa mãn, cái miệng nhỏ nhắn giống như đường hẻ mở, không tiếng động mời anh dò hỏi, nhưng anh vẫn kiên trì ở lại trên môi tròn bóng của cô cố ý gãi gãi.

Anh là người rất giỏi trong việc nhẫn nhịn cảm xúc chính mình, đợi đến khi cô rút cuộc kim lòng không đậu, đưa cái lưỡi thom tho ra muốn cùng anh dây dưa, anh lại chỉ nhẹ nhàng chơi đùa với mềm mại của cô, ngay sau đó lại dời đi mục tiêu đi xuống.

Thượng Quan Phiến Phiến như kháng nghị um một tiếng, khi đôi môi nóng bỏng của anh dán lên cổ cô, hô hấp nóng rực phun tí mỉ lên da thịt cô, cô không khỏi nhẹ nhàng phát ra ngâm nga.

Anh thuận thế để cô nằm lên ghế sa lon, bàn tay nhân cơ hội chạy vào áo sơ mi rộng lớn, chậm chạp chạy dọc theo thắt lưng cô rồi hướng lên trên, không nhìn được mong đợi, vòng eo mảnh mai theo bản năng đung đưa, thúc giục anh nổi lên ý xấu trên đùa.

Bàn tay chậm chạp di chuyển tới tuyết phong phía dưới chợt dừng lại, anh từ từ ngồi dậy thương thức cô vừa hưởng thụ vừa mang vẻ mặt trống không.

Đến giữa ranh giới ý loạn tình mê, đôi mắt đẹp sương mù vô tội, “Anh bắt nạt em. . .”

“Anh nào có?” Cô đáng thương tố cáo khiến anh nở nụ cười vui vẻ, không biết anh hành động như vậy có bị coi là ngược đãi mèo? “Thật sao! Nếu em không thích, vậy anh liền dừng lại.” Anh nói được làm được, bàn tay lập tức rút ra khỏi áo cô.

“Anh cố ý!” Đôi môi đỏ mọng của cô không thuận theo nũng nịu.

“Em lúc thì nói anh bắt nạt em, lúc thì nói anh cố ý, em cũng không nghĩ tới hôm nay ai là người bắt đầu? Nếu không phải em trêu chọc mầm tai họa trước, anh cũng sẽ không như bị nghiền không cách nào tự kiềm chế.” Anh cúi đầu cọ xát chóp mũi xinh xắn của cô, “Anh càng ngày càng tà ác tất cả đều do em làm hại!”

Lời lên án này giống như rót mật vào trong lòng Thượng Quan Phiến Phiến, hương vị nồng nàn không hòa tan khiến cô say mê, cong cong khóe miệng cười ngọt ngào.

Bọn họ rõ ràng đang trầm luân trong vực sâu tội ác, cô lại cảm giác mình hạnh phúc như đang ở trên thiên đường.

“Làm sao bây giờ! Cô dường như ngay cả chút đạo đức cuối cùng cũng không giữ lại được rồi, cô không cứu, cô hoàn toàn không tự cứu vớt mình. . .”

Nâng bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương ôm lấy toàn bộ đầu vai anh, cô chủ động đưa môi thom lên, trút xuống tất cả nhiệt tình, không quan tâm

một giây kế tiếp có thể hoàn toàn vạn kiếp bất phục, cô lôi kéo bàn tay anh lần nữa dò vào vạt áo cô, một giây cũng không uống phí trực tiếp leo lên đỉnh núi mềm mại.

Nhìn như câu dẫn đơn giản nhưng cũng đã tiêu hết một lượng dũng khí lớn của cô, khuôn mặt cô đỏ bừng, lúc này không biết làm thế nào cho phải, cugn may Thượng Quan Thác Dương vui mừng phát hiện mèo con to gan của anh cư nhiên lại không mặc áo lót, anh không thể chờ đợi thêm được nữa lập tức giành lại thể chủ động.

Anh kéo chiếc áo cản trở của cô lên, lòng bàn tay to lớn không chút khách khí đè ép hai vú mềm mại, tham lam ngắm nhìn không thể tưởng tượng được lại co dãn mềm mại như vậy. “Em thật đẹp. . .”

Tay cô vô lực đặt trên đầu vai anh, cô xấu hổ không dám mở mắt, “Không nên nhìn em như vậy. . .”

“Em cũng không nhìn anh, sao biết anh đang nhìn em?” Giọng nói khàn khàn vô cùng hấp dẫn, mị hoặc giống như là quý sa tăng tuyên bố sẽ tới. chương 7.2 Giống 45 như ma quỷ 3 nguyên rủa 0 lại giống 1 như giọng 6 nói ra lệnh, Guy lực không a thể tưởng b tượng nổi, 7 cô không cetur heur angoan ngổn 15 mở hai mắt 6 ra, chống d lại con người 95 muốn dọa 88 khiếp lòng 79 người. Bất aedược một 08 giây này, fđục vọng 56 tràn ngập bhai trong mắt f cang trở b5 nên cuồng ffvong hơn b1 nhìn chăm 2 chú, đôi 0 khát không 7 chút nào 19 che giấu 6 khiến cả bđngười cô 5 nóng lên, 9 theo bản đnăng cô đưa bcái lưỡi 9 trắng mịn c6 ra làm dịu 8 đi đôi dmôi khô khốc, 90 ngon lửa cfrong mắt b8 anh tựa 61 hồ tùy lúc 1 đều có 84 thể đem ecô đốt 3 cháy. Động bbtác nhỏ 8vô tâm của 6bcô lại là e8 cái cơ cho b7 quý sa tăng 76 gây ra sóng 1 to gió lớn, 4 anh chiếm dầy cánh 30 môi mềm 13 mại của 6fcô điển 29 cuốn bú 43 liếm, tràn 8 đầy sức 9e lực phảng 9 phát như 49 muốn cướp fđầy toàn 24 bộ hồ hấp dcủa cô. Ngon 7 lửa muốn 93 quấy rối alinh hồn 2cô điển dcuồng tàn dsát, đôi 68 môi cô yêu 9 kiểu thờ 65 dộc, huyết 0 dmạch ở 9cổ nhảy elên, chứa bbđưng bờ 98 ngực mênh ffinanz. . . 1 © DiendanLeQuyDon.com. tất cả fánh đều 05 không bỏ 9esót. Cô 3 cảm giác 7 fminh sắp eetan chảy, cfkhi đầu 5lưỡi anh 9cbắt đầu 6đưa bờn 8btên đầu cfvú cô, cô 0 không kịp ddrút rē, e8 quên mình 5rên ri 30 vui vē. Đầu 97lưỡi anh a0càng thêm emãnh liệt, 9 giống như angrười khách edang rất 44đôi rớt 2dcuộc có 4được một dbco hội aãn no nē, 7 miệng không ngừng thường 2thức nhự 1 hương trầm 1d(Vũ), anh 4dẩy một 9cái tay gạt edi chiếc eqũn dài 0bcủa cô, bngón cái e6cách một a1lớp lace 3thật mỏng 77vuốt ve ehọa hạc, c1ngón giữa 91òn có lúc 7vô ý đưa eadây ép b9chất lỏng c6chảy ra 5tử bối 45thịt dưới dchiếc quần flace. Kéo fchiếc quần ałot máu 0đen dính 0chất lỏng 6emàu sáng fltrong ra, 8ngón tay f7dài di theo 8urốt át a0chen vào ehọa động anhò hẹp 57của cô, c4cô khẽ 1kêu một 65tiếng, nhự fthậm còn b9cuốn cuộn a6chảy ra ddmặt hoa, 25khoái ý fcyer đại a0cơ hồ nhảy 06lên đến 3đỉnh. “Mèo dcòn nhảy 1fcảm!” c2Anh miem cười, d5mē luyến athật sâu e9nhảy cảm 54của cô, 6anh tăng bfnhanh tốc cfdộ ngón c9tay móc lấy, b7thờ gáp bgáp như e9có như không athờ ra, 0fải dịch 21chiêm chiếp, aâm thanh bđỏ mặt dtrong cả 7căn phòng 0khiến người 90say mê. Khi 3anh đang dchuẩn bị bgãi phóng dnhiệt thiết 3bgữa hai 91chân thi gadiện thoại 3vang lên 61phá hồng 82không khí, 9không có f9ý định ddē ý tới 8chuông cửa 1phá hoại e8việc tốt 15của người 1khác. “Có b6người tới. f© DiendanLeQuyDon.com. . .” Tiếng f8chuông cửa 7vang không cngừng, Thượng 5Quan Phiến 05Phiến không 3cách nào ffinất điếc 28tai ngơ. “Bất 7kē ai, làm bcnhư không 6có ai ở 0nhà.” Anh 55cúi đầu 0bôn cô, dcô lại ekhông cách 6dnào chuyên etâm. “Đừng dnư vậy, dđi xem là 45ai trước fđã được 0không?” 0Cô cũng 53muốn tiếp aetục làm dtiếp, nhưng aetiếng chuông 8cửa vang lên rất e6mau. Thượng 57Quan Thác 7Dương nổi 6giận cặp 00mắt như 6emuồn tõe 1lửa quét 24về phía 5điện thoại 1cạnh cửa, 8anh cúi người 4dnặng nề 9bôn cô một 7cái, mới 1finanz bộ edang anh 81cả không eetình nguyện 8edi về phía e6điện thoại. “Là 98Hi cùng Tiểu a0Yên.” Đôi 63vợ chồng fnhảy ăn no 6quá sinh 7tránh rồi, f6không có 2việc gì 2chạy tới 20nhà họ aâm gi? Thượng 2Quan Phiến 3Phiến hít 2mọt hơi, 24cảm lấy 8fqũn lót a9chạy về 8dphía cầu 16thang. “Anh 2dcư mớ 56cửa trước, cmột lát 2bnữa em xuống.” Thượng fbQuan Thác 0Dương nhìn 41bóng lưng 9bcô vợ cvang bỏ 9fchạy, bắt 7giác bắt 3đắc dĩ 32thờ dài, 98bạn họ 6càng lúc 7càng giống 80tình cảm 37vụng trộm f2rồi. Mở b7cửa, nhìn d9thấy vē d2mặt cười chỉ hi của 73Duật Đát 5Yên, lửa 8nóng trong flòng anh 0dại tăng 9elên. Anh fcẩn rắng cngheĩn lợi 85nhìn chăm 7chăm cô, 3“Em lành d5nghe dùng d2ngón tay 1nhấn chuông cửa nhà fánh sao?” “Anh 3hôm nay ăn anhằm phải e5thuốc nō 8à?” Tâm 4tình tốt 8edẹp của eDuật Đát eYên cũng bkhông vì f4vậy mà 3bị ảnh 07hương, acô bước f8nhẹ nhàng dvào phòng 2khách, sau dcó Viên 78Dập Hi cũng 93bước vào 8ccửa với 4gương mặt cưng chiều. “Hôm f4nay là chủ enhật, là 22ngày sum 4vầy, sao b4không mang b9cô bé nhà 9họ Viêm 69các cậu f7đi chơi a6tiết Thanh bminh.” Dù a5sao người e3tới là e5khách, Thượng 0Quan Thác bDương cũng fbđē xuống cừa nóng 82trong lòng 72bên ngoài 94cười nhưng 4trong không 20cười hàn 83huyền. Nhắc etới con agái bảo ebói, Duật bĐát Yên 3ctự nhiên 11phát ra tình 09thương của cngười mẹ 5chói sáng, e“Mẹ em 37mang con bé 6etới buổi 7đầu giá 7tử thiện.” “Oh! 6Các người 5rớt cuộc f9cũng quyết 64định đem f0bán đầu 9giả tiểu 8eác ma đó 8rời à?” 37Anh nừa ftrêu ghẹo 4nói: “Tiểu 0gia hòa 2kia chỉ 0cần không 70nói lời bnào, bằng cvē ngoài 13ngọt ngào e5động lòng 0người của 3con bé, có 78thē hồ 6giá rất 4cao.” “Anh adây còn ecô điều 24chưa biết, 33tôi sợ 8fcon bé quá 07đáng yêu 4sē tạo c4nên xung c3đốt giữa b0nhiều người, 5cho nên tôi 83quyết định 7trực tiếp ecbán con bé 8cho nhà anh, 8Phiến Phiến 91rất thích đũa trē, 6ccô ấy nhất 20định sẽ 5hứng thú 0ra một giá btiền xinh f5xắn.” 50Nói đến 2mồm mēp 0lém lỉnh, 58cô luôn 55được xưng e4tụng là 2echuyên nghiệp. “Cô c0ngay cả 26chuyện bán 27con gái cầu 04vinh cũng dlàm ra được 03sao?” Thượng bQuan Thác 34Dương có 8ý oa oa kêu 0loạn, “Hi, 2còn không 6mau mang bà 0dxá cậu 1cvē dài 1đó lại?” “Tớ 38sao nỡ ra btay chứ, a9trước kia 3không được, 0bây giờ 5càng không 6thể nào, 3Tiểu Yên 6có ấy. 6 © DiendanLeQuyDon.com. . .” Viên d1Dập Hi cười 35nhẹ nhàng, 9Duật Đát 93Yên phán 4ưng nhữn 32chống ngẫn 35cán ông 8xã nói tiếp. “Chờ e8một chút, 2Phiến Phiến 0đâu?” 6Thượng 1Quan Thác bDương lé cfinất liếc efrộm cầu 69thang yên 4tĩnh, “Cô eây đang 61ngủ trưa, ccô tìm cô 9áyl làm 83gi?” “Đương canhiên là ccó chuyện 74quan trọng, cđvậy tôi e0đi lên gọi 9cô áy!” “Không adược!” 44Anh cuống dquýt đứng 70chấn trước 52mặt cô, 3dnhận lấy 11ánh mắt ecngheĩn ngơ bcủa vợ echồng Viêm 6đgia, “Thật ccra thi cô e2ây đã c1bị tiếng 1chuông cửa b2vừa rồi 1dánh thức, 67cho nên cô fyẽ sẽ 0lập tức 70xuống đây.” “Vây 3sao?” Duật ceĐát Yên c0về mặt 0dhoài nghi, a7mọi ngời d2lên ghé 0sa lon, một 15cái quần b7dài màu dxám nhậ a5lập tức đgay sự 03chú ý với 7cô, “Đây 9là quần 2ô của Phiến dPhiến? Sao 3lại tùy 7tiện vurt cở phòng ckhách?” Thượng 07Quan Thác 5eDương trong 85bụng cả 7kinh, thăm d7mắng mèo ccon hốt f8hoảng chạy 8trón quá f3không cần bthận, anh 47đoạt lấy 9cái quần a5trước khi 40Duật Đát 05Yên phát 9hiện mộtfinanz quần dthấm ướt 2không bình 0thường, dsái bước 04lón chạy 24về phía 2toilet, tiện aetay ném quần b6vào bên 0trong giỏ 4bđưng quần áo, rồi 07lại như 0không có 6cchuyện gì 6xảy ra trở 3về phòng 9khách. Động 03tác cứng dcngắc của 3anh ngược 3lại khiến 9người khác 5hoài nghi, b0Duật Đát bYên không 4khỏi nhũ 0bại lỏng fnày, không enhịn được dchất vắn, 1“Đương, 6anh có vắn 5đē đó!” Âm bcuội cô 1kéo thật 88dài, Thượng f5Quan Thác bDương có 85gắng trán 6fđịnh giả 2cười rất 6không tự c1nhiên, “Cô 1mới có bvấn đē!” “Anh 0rờ rắng. 93 © DiendanLeQuyDon.com. . .” “Sao 26hôm nay hai dngười lại 10rảnh rồi 3tới đây?” caThượng 8Quan Phiến 1Phiến hít dmột hơi 3cthật sâu aở giữa 9acầu thang 38mới chậm 2erãi bước d9xuống lầu. 89 © DiendanLeQuyDon.com!Thật là e6hủ chết 3ccô! Mới 8vừa rồi 00trở vē 3nhìn thấy f7minh trong 5gương, đầu 0ctóc xộc e0xệch cùng 82gò má tôn 2flên đôi bnmoi sung 5adô, tất 8cả đều cầ dẩu 98vết của d5trò chơi 06nhiệt tình 28vừa rồi fđē lại, bcùng may 78cô trốn anhanh, nếu 0không có 28thật không 03biết giảif 8thích bộ 4dáng của adminh với dhọ như a7thē nào. Duật eĐát Yên dvừa nhìn d4thấy cô, 94liền tranh 17thủ kéo 3cô ngồi aại gần 61minh, vē 56mặt không 3che giấu 4edược mừng bđrờ: “vừa btrời tớ 83và Hi nghe 97được một 48tin tức e3tốt, không 2ckịp đợi dmuốn chia 0sē cùng acác cậu.” “Thē 0bnào? Các 31cậu lại 1muốn kết 2hôn lần 80nữa sao?” d9Khóe mắt bliếc qua bliếc lại f9nhìn thấy cfcái miệng 2đã bót edỏ hồng, 65nhớ tới 03chuyện tốt 80bị cắt bbdứt, tâm atình Thượng 2Quan Thác bDương trở 9nên tồi 9tē. “Mới 66không phải!” 72Duật Đát dYên lười 7phải so 9đo với 3anh, không facó ngăn ccản. “Phải. f6 ©

DiendanLeQuyDon.com .. “Cô 27kéo tay Thượng 5Quan Phiến b6Phiến dán 3alên bụng 22bằng phẳng 2ccủa mình. Thượng fQuan Phiến 42Phiến yên 4lặng mấy 14giây sau 9mới có 2phản ứng. 0“Chẳng dễ cậu 0alại. . . c © DiendanLeQuyDon.com” “Bingo! 1Trong bụng 0vừa tở c8bây giờ lại có 9một cô 3bé Viêm 8thoặc là 08một tiểu 9soái Viêm, 4enhung mà b8bác sĩ nói a9cũng có 21thể là c2sinh đôi 1côđó!” “Nhà 7anh có gen 9csinh đôi, anghì ngờ 2eTiểu Yên 6sinh đôi 1cũng có b8tỷ lệ 1rất cao, 6nhưng bây a1giờ là a5thời kì 6bđầu của 5athai kỳ, 3phải đợi 9hai, ba tháng 0sau mới a7có thể xác định.” 5Viêm Dập 2Hi bổ sung, anụ cười 33khỏe mặt 7canh nói rõ 30anh cao hứng 01bao nhiêu 1nghehnh đón 8sinh mệnh 8mới này. “Ôi fbtroi oi! 74Chúc mừng 9cậu!” d8Thượng 2Quan Phiến 15Phiến có bffhể cảm nhận được 18lầm mẹ edem lại 4fcho bạn c3tốt bao 0nhiều kích c2động vui 9bsướng, acô rất eevinh hạnh c1có thể 2chia sẻ 0phần cảm 99động này 7avới bạn cctốt. “A! 2Có phải 0bcậu nghien 24sinh con không?” 61Thượng e7Quan Thác 50Dương vẫn 4thói quen 8aba hoa, nhưng 1fira cũng d9có thể fihận ra 60họ rất a6hạnh phúc. “Cùng 8ngươi mình 1yêu tạo anên một 6sinh mệnh 4fmới là 5một chuyện 8rất hạnh ephúc, có 1thể sinh 8tở sẽ atận lực f0sinh, có 3thể tổ 7echức được 84một đội ebong chày dầ tốt 4nhất.” “Đội 73bóng chày? 74Cô cận 3cthận vớ 1người biển 5dạng, biển 5thành một facon heo mập!” bMơ ước 0cua người 74phụ này 7không khỏi 73quá khoa 6atrương. “Chi 7cân Hi không 1ghét bỏ 6tở liền 48tốt.” c7Duật Đất 1Yên thích 4athứ, không 7thêm đề 38ý Thượng bQuan Thác 8Dương đội 86một gáo dbnước lạnh, c“Phiến 9Phiến, chúng d4ta trước ekia đã nói e5trương lai cphải giúp b6ông xã sinh 6amột đồng acon, đôi d6bóng chày c5cua tở 78cậu cũng b0có phần edấy!” “Đó 3là khi còn 3bé nói đùa, 0tở không bfcó dừng bakhi lớn 3như cậu.” “Chờ cddến lúc b3cậu gặp 6cđược người 23đàn ông ecậu yêu 93cậu sẽ fkhông nói c2như vậy 0nữa.” efCô từ nhỏ 7đã quyết 57chỉ thể gả cho Viêm d1Duật Hi, bthay anh sinh 41một đồng 95con, bởi 77vì yêu, a1cho nên thực 7hiện không 97một chút 19khó khăn. f© DiendanLeQuyDon.com“Thật 84là! Bây f5giờ cậu b6rót cuộc ffcó đôi 9trượng không, 6acậu nên 68bắt kịp 96bước chân 2cua tở c0nhanh một 7chút, nói ekhông chừng 0chúng ta acòn có thể 3thay bảo 6dbảo định 3hôn ước.” Duật 6fĐất Yên d9ào tường 30về bức 5tranh hòa c7thuận hạnh aphúc, đàn 0cười đến 3toe toét, 8nếu nói cThượng eQuan Phiến dePhiến không 4âm mộ 86loại hạnh 0phúc đó 96là gạt 69ngươi, 7nhưng cô e8rất biết 6đủ, có 27thể len 46lén duy trì 56tình yêu esay đắm ctrước mắt 1cũng đã 52lầm cô hài 8lòng, không edám mong 20đội quá 8nhiều, tránh acho quá tham b1lam sẽ bị 7sét đánh 9chết. Nhìn 6khôn mặt 8nhỏ nhún 3bồi cười 92nhọt nhạt, 5trong lòng 55Thượng beQuan Thác 75Dương đủ 3cngũ vị etap trần, d9anh cả đời 9cũng không 0thể cho bcô loại chạnh phúc 8như của f7Duật Đất 8Yên, chứ bđừng nói addên là dakết hôn basinh con, 27đoạn tình 26cảm không dathể cho 4ai biết 58cũng không fbiết có 89thể duy f2trì được 3bao lâu, 9đột nhiên. ee © DiendanLeQuyDon.com. . anh bỗng xuất hiện 3ay nghĩ buông atay cô. Anh 7akhông xác 64định được 4cô phải 7tất cả 6phụ nữ 6đều khát c7vọng cùng 1người đàn công mình cyêu tạo enên một csinh mệnh 6dmới hay 2không, nhum 7anh biết 4cô nhất edịnh cũng 2bcô mong ước 6đó, cô 0thích trẻ 40con, cũng 70đá từng 4cùng chị bbem tốt áo b9trương về ehạnh phúc, afcô đã dựm 30nên một 06kế hoạch 6fhoàn hảo 5cho cuộc 7sống tương 5lại nhưng b4lại bởi 6tở đối 63trương là 1anh mà thiếu 22số. Bởi 1vi anh cũng đã 4evào vòng 5xoay tình fbyêu cảm 2kì, liền 92đất cô 4cùng làm engười già c0đui, nguy 0btrạng vớ 95như không 4nhìn thấy fthực tế 8tàn khốc, 6anh như vậy ccó phải 68ích kỉ 0quá không? Thực 46tế xiềng 3xích bọn fhọ sẽ a1không vì 2bọn họ d4có ý coi b3thường eliên biến 6emát, anh 9nên đề 86mặc cho cdoạn tình 04cảm này 07tiếp tục, betước đoạt eánh sáng 1lực rờ 48trên người 4dcô? Nhưng 7nếu anh 8quyết định 3không còn ctiếp tục bcùng cô, fcó lẽ cô fcũng sẽ ekhông vì 8vậy mà 48từ bỏ 7ý định, f2trở lại 83quý đạo 69thường 6bngày của 0cuộc sống, 6chờ đợi fmột ngày cnao đó 72quên được 5eva bắt d2đầu một e2doạn tình 80cảm mới. 1d © DiendanLeQuyDon.com. . Chương 7.3 “Anh 71ở đây 8suy nghĩ 2cái gì?” 3Thấy anh 2ethật lâu 7bkhông nói 2dlời nào, 0Duật Đất 0Yên đưa etay tở trước amặt anh 20giờ gio, fbcô nhận 5thấy tâm ffinh anh nằm deở tờ giấy atrên bàn, 41cô tò mò aacầm lên csuy nghĩ, 2d“Đây là 9dthức đơn 78sao? Nhà các 8cậu hôm d8nay ăn chay?” Thượng 8Quan Thác 3aDương hỏi b5phục tinh 2athần lại dnghe ý nghĩ d0cua cô, 6cười trộm 9ha ha, Thượng 0Quan Phiến 5Phiến vừa 64xấu hổ 8trừng mắt 2nhìn anh một acái, mới 18lấy lại 4cthực đơn bừ trong 9tay Duật 0Đất Yên. “Vây d9cá tuyết 85hấp, thịt 2fchân giò 5hun khôit trong 6aCaesar salad b5có được 25coi là một edloại thịt fkhông?” Duật baĐất Yên b3mím cái 43miệng nhỏ 9nhấn hiên 92nhiên không 9gắt bừa, 2“Cậu và a9Hi đúng 09là cùng 1fmột dạng, 90đều là 1động vật 5thích ăn 3ccô.” “Ha 41ha! Nói rất 44hay!” Thượng 3eQuan Thác 29Dương khó 6có khi nhận 86được đồng 4ý kiến cừu cô. “Hôm cnay nhà các 8cậu mở 5tiệc, tở 35và Hi có 94thể ở 5lại cùng 21ăn không?” dHôm nay tâm cetình cả 9cô rất 2ctốt, rất 1emuốn ngồi a0bên cạnh 5ngươi quan 8trọng vớ 17mình cùng 90nhau cạ 9bchén nước 8angot. “Cũng 9không phải ffinó party, cnào nhiệt e6có gì tốt?” ebThượng a6Quan Thác 9Dương không 30chút suy b9nghĩ liền ecự tuyệt ahai người 6lầm kì đã 5cần mũi b8này tham 84gia. “Không 04khí nào 1nhiệt, đồ bần thơm d4ngon, tở 6ctán thành.” 9Lời nói 37cua Thượng 5Quan Phiến cPhiến rờ cràng đối 0nghịch vớ 18anh, ai bảo 1hắn ghét b4bỏ thực 59đơn của 0cô. “Tốt! 8Vây tở atrước đi xem tủ lạnh ffcó những 0thứ gì, atở cũng 37sẽ giúp 2dmột tay.” Duật 7fĐất Yên 7evừa nói 47vừa đi 5về phía 82phòng bếp, e9muốn tránh akhỏi ánh 0mắt như fmuốn giết aengười của f8Thượng ddQuan Thác e0Dương. Thượng 8Quan Phiến 2Phiến cười 6ctrộm đi 6csau cô vào d8phòng bếp, 9phòng khách 7lớn như 2vây bỗng 40dư lại 56còn hai người fđần ông, 4Thượng a2Quan Thác 5cDương rồ 3cuộc phát 3dhiện ánh 98nắng quan 9sát của 8Viêm Dập 8Hi. “Sao 0lại nhìn fớ như d0vậy?” “Hôm 8anay cậu 1egióng như 42là không 96hoan nghehnh 32bạn tở?” 9Viêm Dập 5Hi không 8acó không 3vui, chẳng 1qua là cảm ddthấy kì 40quái, người cnay nhất 8định thích c7náo nhiệt. “Nào 4dcó? Là cậu 2nghĩ nhiều fquá.” Anh c5lúng túng, 8dlấy một 42quyển tạp 4chỉ dưới cbàn lên d9lầm bộ 3nghehnh túc bxem. “Tạp 9chỉ cảm dngược.” bViêm Dập a3Hi hào tâm 61nhắc nhở. Thượng 4Quan Thác bDương nghe 15vây liền 13lắt ngược lại cuốn 17tạp chí, 7đổi mả 8ngước lên 1dmới phát 3hiện lần fñay mới 1là cảm fngược. 3anh thuận 1tay ném tạp 8chỉ sang 88một bên. 89 © DiendanLeQuyDon.com“Sao lại 9trêu chọc 6tở?” “Trong 22lòng cậu fkhông có 2gì thì làm sao tở có 73thể đùa e2bỡn?” 58Viêm Dập 12Hi bình tĩnh đũa dựa 7ghế salon, aaThượng 2Quan Thác f9Dương muốn 76phản bác, d8trong phòng 52bếp truyền 1đem một 57tiếng thét d9lớn, theo casau đó là b3tiếng nôi 5broi xuống 1vang lên, blầm cả ahai người edđan ông 7giật nảy 3mình. Hai c9ngươi vớ 98chạy tới f2phòng bếp, 9nhìn thấy 9bvề mặt efDuật Đất 2Yên hoảng bởp khua ckhua con dao c4thái thịt, aThượng e6Quan Phiến aPhiến co 0rúm lại 99trên mặt ddắt hai btay ỏm đầu, 3arất sợ 21hải con dao 7kia đâm d0thọt cho amột cái, ehại người 2fđan ông bhai mặt danhìn nhau. Thượng fQuan Thác eDương tiến 9alên che chở ffinè con còn 9chưa hoàn 4hồn, Viêm 8bDập Hi lại cmạo hiểm f2tính mạng a9đoạt lấy e1con dao thái 8thịt từ 2bà xã. “Có 34con gián, 15có con gián, bcó con gián!” 8cDuật Đất dYên cơ hồ 7ethét lên 71chối tai, 2cô thật fcsự bị bdọa sợ! 8“Phiến 8Phiến cầm bầy cái fly ném nó, 77em dùng nôi bdập nó, bnó liền 0ebắt đầu ctán loạn, 0hơn nữa anó còn có fc thể bay. e7 © DiendanLeQuyDon.com. .” Viêm 03Dập Hi đem 48dao thái fdthịt trên c2tay để 3csang một b9bên, nhìn 0bộ dạng 7bcô như bị 30dọa đến fanóng này 43mới tính 3dùng dao 87chém chết 10con gián fkia, anh thờ 77phào nhẹ cnhôm, ỏm ccô vào lòng 17trần an, ac“Chỉ là 2một con 2gián thôi c2mà, đừng 5csợ!” Lơ 3đăng nhìn 85thấy trên 4mu tay mềo 3acon chày 95ra máu đỏ 9tươi, Thượng 1dQuan Thác 6Dương lập 06tức nhủ 57mày, “Em ebị thương.” Sau fkhi nghe anh 43nói, lúc c7này Thượng f2Quan Phiến f2Phiến mới 5cảm thấy 6đau, “Hình 6như là bị 37vụn thủy ctinh rạch 0vào.” “Con 49gián kia bthi không 6lầm sao, a0em lại bị 7dlàm cho chảy 1dmáu, em là 2đồ ngốc 31sao?” Anh 23kéo cô vào cngôi trong a6phòng khách, flầy hòm fthuốc tới acần thận 45kiểm tra 9vết thương f1cua cô. “Cũng e0không phải balà em cở 92ý, em bị 6con gián 41dọa lại 94còn bị 75anh mắng, a7em thật cser xui xẻo 5mà!” Cô 5cô ý làm cbộ uất 4ức hút 7hút lỗ 4dmũi, khiến 36cô còn đề 52ý là con 40gián thôi 27đó còn d7nấp trong cdbóng tối. “Mình ekhông cần 0thận, không cần giả a5bộ đáng 2thương vớ fanh.” Giọng 7nói Thượng eQuan Thác cdDương thật 1ckhông tốt, 8nhưng động d8tác bởi 3thuốc lại bbvô cùng 6địu dàng. f“Anh mà 4nhìn thấy 0con gián 67đó, nhất cadịnh anh 8dsẽ khiến 0nó chết 0rất khó fcoi!” “Tốt 6rồi! Bây 2dgiờ em không 8sao rồi, enhung mà 7bây giờ fphòng bếp 5loạn thành 5đoàn, bừa 6tới phải 7làm sao bây agiờ?” “Còn fàcó thể 5làm gì? 47Gọi đồ 0ăn bên ngoài ffhay là ngoài 7ăn đều bđược.” “Hừ! 87Bây giờ bthi đúng như 6ý anh rồi.” 11mắt cơ a2hội thể 8hiện, cô 9fcó vẻ bất 5mãn, không 5phải là f4cô khoe khoang, 4thức ăn anhe cô anấu chưa dbao giờ bbị đồ 5thừa! “Nói bvới em là c4muốn ăn 5bthì chính 9là muốn dđăn, em cũng 50không nghe 5lời anh 0nói!” Ngón 6tay trở 0cua anh 9không khách 95khí đâm e1đâm vào 9ađầu cô. b5 © DiendanLeQuyDon.com“Chờ tay a2em khỏi, 5anh sẽ ngày 1ngày kêu 26em xuống dbếp, nấu e8đến khi e9em khốc, 3nấu đến 94lúc em không 5dmuốn

nấu 7nữa.” Hai 99người không a7coi ai ra fàgi bạn b3rộn cãi 8vã, nghiêm 8nhiên quên 96mắt trong e7nhà còn 1có người d2khác, lòng 4mày Viêm 6Dập Hi nhúu 0elại nhìn 5ckhông khí 5giữa hai abọn họ, 5ngay cả fĐuật Đất 32Yên cũng 7cảm thấy c2khác thường. “Hello! 9Các người 44không còn 19nhớ rõ 2asự tồn 0tại của 38bọn tớ 6sao?” Duật 0cĐất Yên advừa mở a1miệng, hai 2người như bfbị điện egật kéo 8giãn khoảng ccách ra, dccô tuân 5thể ngồi 4vào giữa 4hai người, catùy ý quan 79sát hai anh 04em này hôm 33nay rất 3ki quái. “Tình 7cảm giữa 2hai người 9khi nào thì btốt vậy?” “Tình 44cảm giữa 2chúng tôi 33vốn rất 80tốt, cô femuốn khích cbác ly gián 5sao?” Bời 6vi chột 4đá, Thượng 9Quan Thác ddương cố aý hung dọa. “Tôi edcũng không cphải hoài enghì tình 0cảm thắm acthiết giữa ehai người, atôi chỉ 5cảm thấy 16thái độ 1dcùng động 4tác rất cbki quái.” “Cậu 9esuy nghĩ 1nhiều quá, 3cậu cùng 61nghe thấy 4tớ vừa 7hừ anh ấy, 43anh còn nằng 47tớ ngu ngốc ede dọa 80tớ, không 5phải giống 5như bình athường 44sao?” Thượng fQuan Phiên 35Phiên vội a9vàng giúp 5một tay. “Nhưng 54mà. . .” 0Cổ chỗ 0nào đó 5không đúng e0lắm, cô 8ecũng không 0phải nói 9cquá lên, 5d’Hi, anh f7hiều ý 44em không?” “Ừ!” dbViêm Dập 3bHi nhàn nhạt 93đáp một 9tiếng, “Chuyện 3như vậy edkhông thể ftiêu tiện 6elảy ra đũa cgiòn.” Một 4câu nói aalàm thức 5đtình người 69trong mộng, 19Đuật Đất 5Yên cuối 4cùng cũng 5cđi đúng cevào vấn 2đề: “Đúng c0rồi! Đáng 7đvề vừa 55rời của 2hai người, adngười không 5fbiết chắc 6chắn sẽ 85nghĩ hai 3người là 96một đôi 0tình nhân.” Lời 62này vừa 7anói ra, hai 6người trong ecuộc đứng 7ngây tại 7chỗ, Thượng 7Quan Thác 9Dương là 81người đầu 14tiên lấy đại 1tinh b1thần, không 2bkhỏi bội 83phục tài 0quan sát 1của đôi aevợ chồng afhạy cảm. “Cổ 3cảm thấy 5tôi và Phiên dPhiên có 9thế sao?” 3Anh ổn định 2cẩn thận 57đáp lại, 3tránh cho 75nói nhiều 0fai nhiều, 11anh đem vấn d9đề trả 2lại cho 3cô. “Tôi b4nói ở đây 88là người ckhác, tôi 7đương nhiên 1abiết là 3không thể 9nào.” Nếu 1bnhư có hai f2anh em nào 2đó ban đầu 1không cần f4thận không a1đi theo lộ 5tuyến của 57anh em tốt, bđiều này 1cô cũng 4không dám 6adam bảo, 2nhưng đôi danh em này 8phải là btrăm phần b5trăm, “Tôi b8tin tưởng 3coi như Phiên 4Phiên yêu 9anh, anh cũng cfsẽ không 69nhìn cô 3ấy bằng 47ánh mắt 46nhìn phụ 30nữ.” Người 8phụ nữ 0anày rất 5cuộc là 7thiên tài fahay ngu ngốc? 0Thượng 31Quan Thác ddương âm 66thầm chắc 8lưỡi hít 1ahà: “này 3không thể 6kết quả, 4dkhông cần dccô nói nhảm 8nhiều như 0vậy!” Duật c3Đất Yên chậm hực b4tự tìm cnắt mặt, 8suy nghĩ 94một chút 4vẫn cảm bthấy không c5đúng, “Phiên ddPhiên, tớ đvẫn nên ebnhắc nhở 1cậu một echút, Dương 53người này 9mặc dù 7miệng lưỡi c3ti tiện, 4tớ cũng 8phải thừa 6nhận cả e5người anh dta đều 77là hàng atốt nhất, 26chỉ kém 2bHi một chút 31xú, bên 2cngoài hai 3người nên 6agiữ khoảng d2cách một 0dchút, đừng 46đề cho 7những người 2bđàn ông ekhác vì đánh sáng 7trên người 3aanh trai cậu 84mà không edám đến 5gần cậu, 49nếu không ecậu hãy b4chuẩn bị 23cả đôi fkhông ai athèm lấy f0đi!” “Không 3ai thêm lấy 4coi như xong, dnếu như 06không phải 9cga cho người 63đàn ông 9trong lòng, 00tớ cả 9đôi cũng 92không đến 6được với adhạnh phúc.” 29Phát ra từ 11nội tâm, 6Thượng dcQuan Phiên f5Phiên nói 7bởi đây ean ý. “Chúng 69ta ra ngoài flần đi! Tôi 8adi lấy xe 3trước.” e0Thượng 6Quan Thác eDương nghe fra được 3cổ ý tai 0bngồn ngoai, d5nhưng anh dkhông có 0acách nào 95lắm về eethan nhiên f4như cô. Anh 2không xác a9định cô bcư cổ bsống cô achết đoạn 11tinh cảm 15không thể bnói cho ai ebiết này 42sẽ có hạnh 1phúc, đừng fdnói là mặc cváy cưới, 9lắm mẹ, 88ngay cả 4quan tâm 2chăm sóc abọn họ ebđều phải 6acẩn thận, fbị thương 6chảy máu 55cũng không 43thể quang 0bminh chính 8đại nhờ e2bà vai anh a4lắm nữa 40ăn vạ, bmột khi 9chân tình c0lộ ra thì 8phải tìm 4bmột đồng 5lý do giải 9thích nửa 76ngày. . . 89 © DiendanLeQuyDon.com.Đáng chết! 52Anh không cmuốn cô cuất ức 2cả đời 3dnhư vậy. Có 4fle đối 8mặt với 1adam người 3dtừng gây f7từng phút dnhắc nhở eanh về quan 5hệ máu 3mủ, bọn 2bhọ luôn 8phải đối 6mặt với 58thế giới 2ehiện thực, ethay vì đội fdến cái edngay không ebáo trước bsẽ tới 7đó, phải 04chăng nhin dđau rồi 8biến tất 4cả quay dbtrở lại 7fquy đạo aban đầu 8sẽ tốt 1hơn?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Thượng Quan Thác Dương thành thực đánh tay lái chạy thẳng nhanh trên đường núi đã mấy ngày không thấy, hèn hạ đùa bỡn mắt tích mấy ngày nay, anh biết mèo con đột nhiên bị bỏ mặc kia nhất định sẽ không dễ chịu, nhưng anh vẫn muốn quyết tâm làm cái chuyện anh cho là nên sớm làm.

Để cho cô chết tâm, chỉ có chết tâm đối với anh, vị trí trong lòng cô mới có thể dung nạp thêm người đàn ông khác, đến chừng ấy cô sẽ thật sự lấy được hạnh phúc.

Về phần anh, bắt đầu từ ngày anh quyết định hăm sâu đó, anh đã chuẩn bị tốt tâm lý nhận lại báo ứng, bất kể sai lầm này nhận lại được bao nhiêu báo ứng, anh cũng nguyện ý gánh lấy luôn cả phần của cô.

Có lẽ ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi, quyết định thừa dịp lương tâm anh trở dậy mới giúp anh một chút, khi anh không nhận được đau lòng, thiếu chút nữa chạy như bay đi tìm cô, một cuộc điện thoại đúng lúc đã làm lạnh xúc động của anh.

Đoạn tình cảm cảm kị này, người anh cần phải xin lỗi nhất chính là ba mẹ khổ cực sinh dưỡng bọn họ, khi anh đến sân bay vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc, anh xấu hổ đến mức sắp không ngóc đầu lên được.

Nếu để mẹ biết biết rằng con gái kiều ngạo của bà lại dẫn đầu làm ra cái chuyện loạn luân này, bà có thể chịu được đá kích này sao??

“Đọc đường đi con ngay cả cái rắm cũng không để lại, là giận mẹ muốn con đến đón, cắt đứt chuyện hẹn hò lãng mạn của con sao?” Y Vĩnh Tinh chỉ trích con trai, đã gần năm mươi nhưng trên gương mặt bà vẫn chưa nhìn ra dấu vết của năm tháng để lại.

“Là con sợ mẹ vẫn còn chênh lệch múi giờ, cho nên không dám âm ỉ mẹ.” Ba mẹ vẫn luôn rất tiến bộ, chung sống với con cái như bạn bè, nhưng cho dù cha mẹ có cởi mở như thế nào cũng sẽ rất khó chấp nhận con cái mình có tình cảm loạn luân!

“Ít nói đi, con đọc đường đi không yên lòng, có phải đã làm chuyện xấu gì sợ mẹ biết?”

Thượng Quan Thác Dương chấn động toàn thân, tay vừa trượt thiếu chút nữa là đổi hướng đâm vào sạp hàng ven đường, tựa hồ tất cả mọi người trên thế giới này đều đoán ra được anh đã làm chuyện xấu nhĩ??

Anh không dám tiếp lời, đành phải giả bộ như không nghe thấy, Y Vĩnh Tinh cũng không để ý phản ứng của anh, đứa con trai này của bà từ nhỏ đã da về da (cái này ta không hiểu nên để nguyên bản cv), cũng biết tự chịu trách nhiệm về hành vi của mình, rất ít khi cần bà quan tâm, ngược lại còn một đứa con nhìn thì điềm đạm khéo léo dịu dàng lại khiến bà hơi không an tâm.

“Đúng rồi, Phiên Phiên ở nhà sao?”

“Con nào biết? Mẹ lại không trả tiền việc con để ý cô ấy.” Đúng nha! Anh cố ý tránh mặt không gặp, nếu như mèo con ngu ngốc canh giữ trong nhà không đi bất cứ đâu, có thể đến ăn cũng quên không?

“Không biết gần đây nó có hay gặp ác mộng không?” Y Vĩnh Tinh trái lại tự mình thăm thì, không chú ý chân mày con trai ngày càng hằn sâu.

“Con cũng không ngủ cùng cô ấy, làm sao biết gần đây cô ấy có gặp ác mộng hay không?” Thượng Quan Thác Dương có chút chột dạ, cho nên thẹn quá hóa giận.

“Cái thằng con trai xấu xa này, lớn tiếng như vậy để hù dọa ai? Mẹ cũng không bắt buộc con phải chăm sóc thật tốt em gái, nó lớn như vậy rồi, cũng nên tự biết đường chăm sóc mình mới đúng.” Lâm cha mẹ dù lo lắng thế nào nhưng cũng sẽ phải học buông tay, bà không thể suốt đời thay Phiên Phiên lo lắng, “Nhưng mà lần trước gặp nó, mẹ cảm thấy nó gầy quá, không cần vì công việc mà cố ý giảm cân, nếu nó ngủ không ngon lại ăn ít, mẹ nghĩ nó sớm muộn cũng trở thành một cây gậy trúc mất. . .”

Một con mèo mất đi chủ nhân, bộ dáng thoi thóp nằm trên đất, cứ quanh đi quẩn lại trong đầu Thượng Quan Thác Dương, anh bỗng chốc đập mạnh cửa ga. Y Vĩnh Tinh không sợ ngồi xe tốc hành, nhưng vẫn bị anh dọa sợ, “Thượng Quan Thác Dương, không có việc gì con chạy nhanh như vậy?”

Thượng Quan Thác Dương không rảnh nhìn về phía mẹ xin lỗi, anh chỉ muốn nhanh chóng xác nhận cái con mèo ngu ngốc hiếm thấy trên đời kia, không có bởi vì anh đột nhiên lòng không chào mà đi, liền mất đi bản năng sinh tồn.

Thượng Quan Thác Dương lòng như lửa đốt chạy tới nhà, nghe tiếng động cơ quen thuộc, mèo con canh giữ trong nhà mừng rỡ chạy ra cửa nghênh đón, vừa đứng lúc nhìn thấy Y Vĩnh Tinh xuống xe.

Thượng Quan Phiên Phiên lặng yên tại chỗ, thật lâu sau mới tìm về giọng nói của mình, “Mẹ, trở về sao không báo cho con một tiếng?”

“Công ty được tại Đức vừa nghiên cứu phát triển một lượng lớn thuốc mới, ba con không đi được, tạm thời quyết định để mẹ trở về Đài Bắc thay ông cắt băng khánh thành công ty được.” Lần này về Đài Loan cũng chỉ có thể ở được tối đa là vài ngày, cuộc sống an nhàn quá lâu rồi, bà rất lười phải bay tới bay lui như vậy, tất cả cũng chỉ vì ông xã thân yêu.

Bị động đi theo sau Y Vĩnh Tinh vào cửa nhà, Thượng Quan Phiên Phiên thỉnh thoảng quay đầu nhìn trộm phía sau, cô rất chờ mong nhìn thấy một ánh mắt dịu dàng, hy vọng thật sâu lại bị chối từ.

Trong một chốc nhìn thấy anh vừa rồi, cô nhìn ra được không phải anh lo lắng bị lộ mới thay đổi thái độ, ánh mắt anh rõ ràng là né tránh cô.

Không hiểu vì sao. . . sau cái đêm quyết định ra ngoài dùng cơm đó, anh cũng không hề hỏi ý kiến của cô liên tục mình làm chủ, nhờ hi và Tiểu Yên đưa cô về nhà, mấy ngày tiếp đó cũng không hề thấy bóng dáng anh, không nhận điện thoại cũng không nhắn tin.

Có lẽ anh đang bận bịu công việc, cũng có thể đúng dịp tâm tình anh không tốt, hoặc là có chuyện quan trọng hơn việc gặp cô cần anh xử lý. . . . .Mấy ngày nay, cô đều thay anh tìm các loại lý do.

Cô lo lắng thiếu chút nữa là báo cảnh sát, thử gọi tới công ty anh, biết được anh vẫn liên lạc với công ty thì cô có thể xác định anh đang cố ý tránh cô.

Nhưng sao đột nhiên lại như vậy? Cô làm sai gì à?

Chăm nhỏ trong mắt bỗng trở nên âm trầm, khuôn mặt nhỏ nhắn khó nén cô don, thật ra tất cả đều được Thượng Quan Thác Dương thu vào hết trong đáy mắt, vừa rồi khi cô chạy tới thía độ chuyển từ hưng phấn đến kinh ngạc sau đó là thất vọng, anh rất muốn ôm cô vào trong ngực mà an ủi thật tốt, nhưng anh không thể làm như vậy, nếu anh không nhìn được đau lòng nhất thời, anh sẽ phá hủy nửa đời sau của cô.

Mới mấy ngày không thấy, cô lấy bản lĩnh ở đâu ra mà khiến mình tiều tụy như vậy? Nhưng mà đây chỉ là thống khổ cần phải trải qua khi thất tình, có lẽ nỗi đau của cô sẽ đau đớn hơn người khác nhiều, nhưng sau khi trải qua đau khổ và nhớ lại ngày hôm nay, cô sẽ cảm thấy may mắn vì đã mất đi phần tình cảm chệch đường ray để trở về với quỹ đạo thường ngày, mấy ngày nay anh luôn tự thôi miên bản thân mình như vậy.

“Thật là, tất cả đồ ăn trên máy bay đều không hợp khẩu vị của mẹ, trong nhà có đồ ăn gì ngon không?” Y Vĩnh Tinh ôm hy vọng đi vào trong bếp, trong tủ lạnh chỉ có hai quả trứng gà lạnh lùng nói lời xin lỗi với bà, bà quay trở lại phòng khách, vô lực ngồi phịch xuống ghế salon.

“Mẹ, chẳng phải trước kia người thích gian phòng trong nhà hàng Cảng Thức sao? Con nghĩ nhất định Phiên Phiên cũng chưa ăn cơm, coi như là giúp mẹ đón gió.” Thượng Quan Thác Dương tức giận trừng mắt nhìn mèo con chưa có đôi chét kia, anh biết cô gái này nhất định không có ăn cơm đủ bữa.

“Mẹ đương nhiên đồng ý.” Y Vĩnh Tinh quay đầu lại hỏi ý kiến Thượng Quan Phiên Phiên, Thượng Quan Phiên Phiên không có lý do gì từ chối, khi cô nhìn thấy cặp mắt mơ hồ lộ ra hóa khí kia, trái tim yên tĩnh của cô cũng dâng lên một tia tức giận.

Anh đang giận cô không có chăm sóc mình thật tốt sao? Anh vẫn còn quan tâm cô, hơn nữa đây tuyệt đối không phải đang lấy thân phận của một người

anh trai, cô vốn còn đang không dám tin tưởng trong một đêm anh nói thay đổi liên thay đổi, xem ra là cô suy nghĩ nhiều quá!

Dọc đường đến nhà hàng Càng Thức, Thượng Quan Thác Dương nhận được một cuộc điện thoại, sau khi cúp máy, Y Vịnh Tinh lập tức không nhận được tò mò, “Nữ?”

Anh không phủ nhận, “Hai người không ngại nhiều người cùng dùng cơm chứ?”

“Con cũng đã đồng ý với người ta, hỏi ý kiến chúng ta để làm gì?” Chẳng lẽ đứa trẻ chết tiết này coi bọn họ là người điếc cả sao? “Con còn chưa nói cho mẹ biết là ai muốn tới?”

Thượng Quan Thác Dương chân chừ một lúc, mới cố ý thoải mái nói, “Cô ấy có thể là con dâu tương lai của mẹ, mẹ đừng hù người ta.”

“Có thật không? Phiên Phiên, con đã từng nghe anh trai con nhắc tới. . . .” Y Vịnh Tinh quay lưng lại, nhìn thấy Thượng Quan Phiên Phiên chẳng biết đã thiếp đi từ lúc nào, “Mấy ngày nay khẳng định là không ngủ ngon.” Bà không kịp đợi chính miệng con trai thừa nhận cô gái đó là thần thánh phương nào, vội vàng đau lòng cho con gái gầy đi thấy rõ.

Thượng Quan Thác Dương từ gương nhìn thấy hình người già vờ ngủ say sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, anh biết anh rất tàn nhẫn, không cho cô thời gian chuẩn bị tâm lý đã muốn cô chết tâm, nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn, vì muốn nhanh chóng buông tha nhau, anh quyết định phải giải quyết dứt khoát

Nếu như có thể, Thượng Quan Phiên Phiên hi vọng có thể giả bộ ngủ đến chết, hoặc lúc mờ mắt ra vui mừng phát hiện tất cả chỉ là một cơn ác mộng, đáng tiếc không như mong muốn, xe bọn họ vừa dừng liền nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc hợp thời đang đứng đợi trước cửa nhà hàng.

Người phụ nữ này vừa nhìn thấy bọn họ lập tức đi lên phía trước, không đợi cô gái ấy mở miệng trước, Thượng Quan Thác Dương lập tức bước lên phía trước kéo lấy tay cô, “Cô ấy tên là Cát Thu Ninh, hai người có thể gọi cô ấy là Tiểu Ninh! Tiểu Ninh, đây là mẹ và em gái anh.”

Anh giới thiệu sơ lược cmar giác cũng không ổn, Cát Thu Ninh chần chờ một lúc rồi mới kéo ra nụ cười, “mọi, mọi người khỏe.”

“Thả lỏng một chút, chúng ta rất thân thiện.” Y Vịnh Tinh nghĩ là cô khản trương, vội vàng dẫn cô vào phòng đã đặt trước tán gẫu tiếp.

Cát Thu Ninh nở nụ cười lễ phép, nghiêng người để mẹ con Y Vịnh Tinh vào phòng trước, ngay sau đó mặt liền biến sắc, kéo Thượng Quan Thác Dương đi vào một góc.

“Anh đang giờ cái trò quỷ gì vậy?” Cô nhìn chăm chăm tay anh nắm chặt tay cô, ““Vợ bạn không thể đùa giỡn” câu này chưa từng nghe qua sao?”

“Em cảm thấy anh thất đức như vậy sao?” nghiêng mắt nhìn căn phòng cách đó không xa, anh trước hơi buông tay cô ra.

Cát Thu Ninh cũng là người thông minh, nhìn anh liền có thể đoán ra đại khái, “Muốn em diễn trò thì nên nói sớm đi!”

“Em muốn anh bản thiết kế của anh, thì làm ơn tận lực phối hợp giúp anh một chút, anh thiếu em một lần.”

“Em không có kém, coi như anh thay em cùng Joseph thiết kế tân phòng để báo đáp, nhưng anh cũng sợ bị lộ sao?” Mặc dù giao tình giữa bọn họ rất tốt, nhưng muốn diễn cảnh hai người tình cảm cũng cần phải có sự ẩn ý đặc biệt!

“Hàng năm hai người đều sống tại Ôn Hoa Ca, ở Đài Loan cũng không quen biết nhiều bạn bè, nếu như bị lộ thì cũng là do anh quá xui xẻo.” lúc nhận được điện thoại anh cũng mới nghĩ ra cách này, nghĩ đến ngày trước bạn bè cùng trường phối hợp diễn xuất, anh không quản được quá nhiều, nếu muốn kết thúc thì hãy thương tổn một lần thống khoái, tốt hơn việc chậm chạp làm đau khổ lẫn nhau.

“Xem bộ dạng chó cùng giứt giậu của anh, có phải mẹ anh đang thúc giục anh làm đám cưới hay không? Nhưng mà giá trên thị trường của anh chạm tay cũng gây bóng, cần thiết cực khổ tìm người diễn trò sao?”

“Một lời khó nói hết, dù sao chỉ cần em phối hợp với anh là tốt rồi.” Anh cũng không muốn miễn cưỡng chính mình làm chuyện mình không thích, chỉ là vạn bất đắc dĩ mới nghĩ ra hạ sách này, anh không muốn làm tổn thương mèo con ngu ngốc kia, thật không muốn. . . .

Kéo tay Cát Thu Ninh, cùng mười ngón tay cô đan vào nhau, sải bước tiến vào phòng, anh không thể buông xuống lần nữa, vì khó bảo đảm anh sẽ không nhận được mà hối hận. Mắt lạnh nhìn đôi trai tài gái sắc đi tới, Thượng Quan Phiên Phiên cảm thấy dịch dạ dày mình lật khuấy khó chịu, cô có thể hiểu được anh muốn kết thúc mối quan hệ giữa hai người nên mới cố ý tổn thương cô, cô cũng biết cuối cùng bọn họ cũng đã kết thúc.

Cô biết bọn họ đã thật sự kết thúc, thật sự kết thúc! Tại sao anh ngay cả một chút thời gian để chuẩn bị tâm lý cũng không cho cô?

Cô vẫn cho là lá gan của cô rất lớn, dám khiêu chiến tình cảm cảm kị, cũng là do trái tim cô rất dũng cảm, ngay cả rơi xuống địa ngục đều không sợ. . . . bây giờ cô mới phát hiện thì ra cô không dùng cảm như vẫn nghĩ, nếu như chuyện bất ngờ này là báo ứng của cô, cô thật không thể chịu đựng nổi.

Cát Thu Ninh tự nhiên thoải mái, dựa vào việc hiểu rất rõ bạn tốt, trong bữa cơm luôn tán gẫu với Thượng Quan Thác Dương, bọn họ thoải mái ứng đối, nói tới nói lui quá trình yêu nhau, cô không chút hoang mang nhớ lại tình cảm ngọt ngào với Joseph, phối hợp với sự che chở của thượng quan thác dương, một đáp một xướng khiến cho Y Vịnh Tinh càng xem càng vừa mắt nằng dậu này.

“Phiên Phiên, con xem chị dâu con cũng không tệ lắm đúng không?” Y Vịnh Tinh thừa dịp lúc con trai mãi gấp đồ ăn cho bạn gái mà không chú ý, len

lén kề tai nói nhỏ với con gái.

Thượng Quan Phiến Phiến không biết nên dùng lập trường nào để bình luận, không lâu trước đây cô cũng vẫn còn có những hành động thân mật như vậy với người đàn ông đó, mặc dù không có người hiểu được, thật sự cô đã trải qua hạnh phúc.

Cô từng là người phụ nữ của anh, nhưng cô cũng vẫn là em gái anh, một sự thật vĩnh viễn cũng không thể thay đổi, cô không thể không yên lặng dâng hạnh phúc trên tay nhường cho người ta, cô không có quyền phản đối, cũng không có tư cách oán giận, cô chỉ có thể yên lặng không đưa ra bình luận!!!!

“Con đi rửa tay.” Vốn định giả vờ kiêu ngạo, cất giữ một tia tôn nghiêm cuối cùng, nhưng thực ra cô vẫn cực kì tức từ lựa chọn làm đà điều nhắm mắt làm ngơ, có thể trốn được một giây liền trốn một giây.

“Con cũng đi toilet.” Còn chưa kịp chờ đợi nào gửi thông tin tới anh đã bật thốt lên, chờ đến khi Thượng Quan Thác Dương hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện anh đang đứng trước cửa Toilet cạnh đường cô đi.

Đáng chết! Anh ra ngoài làm gì? Anh thăm mắng mình ngu xuẩn, nhìn thấy đôi mắt đang cố gắng ngăn cản nước mắt rơi xuống, tim anh như bị ai đó nhéo thật mạnh một cái.

“Em đang khóc?”

“Không được sao?” Cô ghen ngào, lại quật cường hất cằm lên.

“Đừng như vậy”. Anh cố đè nén ý nghĩ muốn an ủi cô đang sục sôi trong lòng lại, không dám nhiều lời.

“Anh cho em cơ hội cầu xin anh đừng như vậy sao?” Cô vô ý trách móc anh tàn nhẫn, lòng đau như cắt vốn là trừng phạt thích đáng.

“Khi đã phát hiện sai lầm thì anh không thể mắc lỗi thêm lần nào nữa, là anh hại em thương tâm, em trách anh, anh anh cũng không sao, anh hy vọng em biết, kết thúc. . . . đối với hai chúng ta đều tốt.” Anh không dám nói rằng tất cả chỉ là vì suy nghĩ cho cô, nếu vậy sợ rằng cô sẽ càng khó dứt bỏ hơn.
“Anh thật tâm hy vọng em tìm được hạnh phúc.”

“Anh không cần phải ôm hết lỗi lầm về mình, tất cả đều là lỗi của em, anh đã ngăn cản em, là em lại câu dẫn anh lần nữa, thương tâm khổ sở là em đáng đời không oán được ai.”

“Phiến Phiến. . . .”

“Xin anh hãy thành thật nói cho em biết, thật ra anh rất thích em, nếu anh và em không có quan hệ máu mủ, anh nhất định sẽ mở vòng tay đón em đứng không?” Cô nguyện ý tiếp nhận sự thực, chỉ muốn nhận được một câu nói để an ủi cuộc đời này.

Tay Thượng Quan Thác Dương nắm chặt thành nắm đấm, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, đã đi đến bước này, nói thật chỉ có thể khiến lòng càng thêm chua xót.

“Tôi tận bây giờ, anh đã nhất thời đem đồng tình biến thành tình yêu, ngày đó nhìn thấy đáng vẻ ngọt ngào của Hi cùng Tiểu Yên, anh bỗng hiểu ra tình cảm anh dành cho em, coi như em không phải là em gái của anh, anh cũng sẽ không yêu em.” Gạt người! Anh đang gạt người, sau khi nói ra một đồng từ ngữ trái lương tâm, anh càng xác định rõ ràng hơn rằng vô luận quan hệ giữa họ là như thế nào, anh cũng đã yêu cô đến tận cùng!

Cô cười, cực kì khổ, cực kì chất, nước mắt cuối cùng cũng không nghe theo sai bảo, “Anh cũng đừng trực tiếp quá như vậy!”

“Thật xin lỗi! anh. . . .”

“Nên nói xin lỗi là em, là em đã quấy nhiễu anh rất nhiều, không trách anh sẽ dùng cách kịch liệt trả ngược lại em, đến một chút tâm tư chuẩn bị cũng không cho em. . . .” Cô quay lưng lại, không muốn anh nhìn thấy cô đau khổ, “Không có chuyện gì. . . .Anh trở về trước đi! Tránh cho chị dâu tương lai sinh nghi, cho em một chút thời gian để sắp xếp lại tâm tư của chính mình, em sẽ không có chuyện gì.”

Xảy ra đột ngột, kết thúc không báo trước, không có gì là không bình thường. . . .anh là anh trai, cô là em gái, như vậy mới đúng.

Đã từng, mối quan hệ không thể cho ai biết, không thể công khai ngọt ngào, cuối cùng thương tâm cũng thể để bị phát hiện, sau khi tình yêu khắc sâu, cô nên cảm ơn anh đã thành thực nói ra cảm giác của mình, Thượng Quan Phiến Phiến cắn môi dưới, không để mình khóc thành tiếng.

Tro mắt nhìn cô bước vào bên trong cái cửa kia, Thượng Quan Thác Dương biết mèo con bị thương đang muốn lảng lạng trốn một mình để liếm láp vết thương, cần rằng, anh dùng toàn bộ sức lực của cơ thể mình xoay người trở về phòng ăn, mấy phút sau cô cũng quay trở vào, bọn họ cũng chỉ được biết là một đôi anh em bình thường.

Nhưng mối quan hệ không thể tiếp tục phát triển nói kết thúc liền kết thúc, trái tim đau thương rét thấu xương không thể nói dùng liền dùng, mặc cho nước mắt tuôn trào phát tiết một hồi lâu, may mà vẫn còn chưa có ai xông vào toilet để kiểm tra xem cô có rơi xuống bồn cầu hay không, Thượng Quan Phiến Phiến liền quay về phòng ăn.

Cô rất không muốn người khác nghi ngờ, đáng tiếc cô lại không có phép thuật, không có bản lĩnh trong khoảng thời gian ngắn che dấu đi dấu vết thương tâm, cô còn chưa ngồi vào chỗ của mình, Y Vĩnh Tinh đã phát hiện ánh mắt cô sưng đỏ.

“Con vừa mới khóc?”

Nếu như cô nói nói mắt đột nhiên bị nhiễm trùng có người tin tưởng sao? “Con không sao!” Cứng rắn nặn ra một nụ cười, giọng mũi nồng đậm đã tiết lộ tất cả.

“Còn nói không có sao, con rõ ràng vừa mới khóc, không thoải mái ở đâu hay có người bắt nạt con?” Y Vịnh Tinh gấp gấp kiểm tra cô có bị thương nơi nào không lại đụng phải ánh mắt bị thương, con trai nhà bà mặc dù hiểu thuận, nhưng từ trước đến giờ vẫn không đi theo con đường tri kỉ, con gái bình thường hay khiến bà bị uất ức, bà vẫn rất quý trọng món quà ông trời đặc biệt ban tặng này.

“Con thức sự không có chuyện gì.” Đối mặt với sự quan tâm của Y Vịnh Tinh, Thượng Quan Phiến Phiến càng không nhận được mũi chua chua, nếu như mẹ biết con gái bà điên cuồng yêu say đắm anh trai không để ý biến thái, bà nhất định sẽ rất đau lòng.

“Đang tốt đẹp đi toilet xong liền khóc đến sưng mắt?” Y Vịnh Tinh rõ ràng không tin, Cát Thu Ninh hiển nhiên cũng rất hoài nghi, chỉ có vẻ mặt của Thượng Quan Thác Dương vẫn không có gì thay đổi.

Cát Thu Ninh nhảy cảm nhận thấy Thượng Quan Phiến Phiến vô tình hay cố ý không muốn nhìn cô, cô chợt lóe linh quang, “Em không phải là sợ chị sẽ cướp đi anh trai em, về sau sẽ không thương em nữa chứ?”

Suy đoán vô tâm đụng trúng chỗ đau của Thượng Quan Phiến Phiến, thoáng chốc khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Y Vịnh Tinh thấy thế, ôm bà vai cô không thôi, “Đứa nhỏ ngốc, anh trai cả đời là anh trai, mẹ cũng vậy sẽ vĩnh viễn là mẹ của con. . . .mẹ đang nói nhầm cái gì vậy, ý của mẹ là, người một nhà vĩnh viễn là người một nhà.”

Đúng nha! Người một nhà vĩnh viễn là người một nhà, lồng ngực Thượng Quan Thác Dương cũng trở nên bị thương, “Mẹ nói không sai, em đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Thượng Quan Thác Dương cố ý không giúp, lại như đang vẩy thêm muối vào vết thương của Thượng Quan Phiến Phiến, cô níu chặt lấy làn váy, cố gắng nâng khoe miệng lên, “Lời này là của mọi người nói hùm! Nếu như. . . .con gả ra ngoài, mọi người cũng vĩnh viễn là hậu thuẫn lớn nhất cho con!”

Một câu nói điên cuồng khiến mọi người sửng sò, cô cười ngọt ngào, cố ý làm như đang đùa.

“Thật ra thì không phải ai khi dễ con, con chỉ vui mừng mà khóc! Mới vừa rồi bạn trai con gọi điện thoại đến hỏi con, có muốn lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết để kết giao hay không, mặc dù bị dọa sợ hết hồn, nhưng con cũng rất cảm động.”

“Này! Hai người các con đều có đối tượng lui tới thì đâu gì cũng phải thông báo với mẹ một tiếng, các con cùng hẹn nhau cho mẹ một bất ngờ sao?” Mặc dù kháng nghị con gái yêu đương bí mật, nhưng nghe các con nói đều đã có tình cảm ổn định, làm mẹ cũng cảm thấy hết sức vui mừng.

Là vui mừng hay là kinh sợ? Thượng Quan Thác Dương cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như muốn nổ tung, bọn họ vài phút trước vừa mới xác định kết thúc, cô gái này liền biến ra một bạn trai tốt, cô tốt nhất không phải vì giận anh, cố ý muốn cho biết tay, nếu không anh chắc chắn sẽ làm thịt cô!

“Em kiếm đâu ra đối tượng lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để lui tới?”

“Anh có thể có bạn gái mà không cần xin phép, em sao có thể khiêm tốn mãi?” Cho dù hiện tại trong lòng đang chảy máu, Thượng Quan Phiến Phiến vẫn cố giả bộ dí dỏm hướng anh le lưỡi.

Y Vịnh Tinh thích nhất là xem hai con cãi vã, trước kia bà cãi nhau cùng anh trai cũng rất khi thua cuộc, Phiến Phiến phải cố gắng hết sức thừa hưởng chân truyền từ bà!

“Tốt lắm, nếu không thừa dịp hôm nay có cơ hội, hẹn bạn trai em ra ngoài mọi người cùng gặp mặt đi.” Thượng Quan Thác Dương không tin cô thật có thể biến ra một người đàn ông!

“Hôm nào đi! Hôm nay bất ngờ quá, anh ấy còn đang làm việc, anh ấy rất có trách nhiệm. . . .”

“Nếu vậy, anh càng muốn giúp em giám định người đó có phải là người đàn ông tốt hay không, mẹ cũng khó có dịp trở lại Đài Loan, anh ta hẳn phải bỏ hết công việc trên tay xuống, không ảnh hưởng đến chúng ta chấm điểm ý thức trách nhiệm.” Anh nhìn đau kết thúc là hy vọng cô có thể đi tìm một hạnh phúc tốt hơn, cugn phải muốn cô tùy tiện tìm một người đem mình bán ra bên ngoài, coi như cô cố ý tìm một diễn viên tạm thời, cũng phải xem có thể bước qua cửa ải của anh hay không!

Mất thấy hai anh em này, tựa hồ bộ dáng hết sức căng thẳng, Y Vịnh Tinh lại mang bộ dáng không liên quan tới mình, Cát Thu Ninh lúng túng, “Dương, người ta thật sự có công việc bên người, anh cũng đừng làm khó người ta.”

Liếc thấy gương mặt vô tội của Cát Thu Ninh, Thượng Quan Thác Dương cố đè xuống lửa giận trong người, “Chờ một chút anh đưa em về nhà, về phần em. . . .” Anh chuyển sang nhìn mèo con kiêu ngạo, “Bữa tối cũng là thời gian bạn trai em nên tan việc chứ! Em hãy chuyển lời tới anh ta, người nhà em rất thành tâm muốn mời anh ta tới nhà ăn bữa tối.”

Thượng Quan Phiến Phiến mím chặt môi không nói gì, cô tin tưởng hơn ai hết anh luôn hy vọng cô tìm được hạnh phúc của mình, cô cũng muốn bình tĩnh để anh an tâm, anh có thể không suy nghĩ đến cảm thụ của cô vội vàng muốn kết thúc tất cả, cô cũng có thể không hỏi bạn gái anh bay từ phương trời nào tới, bây giờ anh không thể tốt bụng một chút đừng phá hỏng không được sao?

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, người đàn ông này vẫn chưa hiểu rõ mức độ cố chấp của cô sao? Tốt! Nếu anh không nên xác định cô thật sự chết tâm, cô đảm bảo biết nên làm thế nào để anh hài lòng

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Là mất ngủ nên khó chịu, hay vẫn là do con ác mộng kéo tới?

Ngâm trong nước nóng, uống ly sữa nóng, đếm ngàn vạn con dê, Thượng Quan Phiên Phiên vẫn không có chút buồn ngủ như cũ.

Phạm vi công việc của cô cũng coi như là nửa giới văn nghệ sĩ, muốn tìm một người để làm diễn viên đóng thế tạm thời cũng không hề khó khăn, diễn trong một chốc, hôm nay miễn cưỡng lừa dối qua đi, nhưng mà ngày sau nên làm cái gì bây giờ?

Cốc cốc tiếng gõ cửa đột nhiên đập vào lòng cô, kéo đi suy nghĩ rối rắm ở nơi này.

Là anh sao?

Cô nín thở, chần chờ một hồi lâu, cuối cùng cô vẫn quyết định mở cửa, không ngờ người đứng ngoài cửa lại không phải là người cô vừa nghĩ.

“Đã ngủ chưa?” Y Vệnh Tĩnh lắc lắc chai rượu màu đỏ thắm cùng ly rượu, hiển nhiên bà tối nay cũng bị mất ngủ.

Thượng Quan Phiên Phiên cảm giác được rằng bà có điều muốn nói, nghiêng mình để bà bước vào giữa phòng, cô trở tay đóng cửa phòng lại, chủ động giúp Y Vệnh Tĩnh rót đầy ly rượu, “Mẹ, mẹ muốn trò chuyện với con về chuyện gì?”

“Ha ha! Thường nghe cha con cùng nhau thưởng thức rượu, nhưng lại có rất ít mẹ con cùng nhau thưởng thức nó, nhà chúng ta đúng là rất khác biệt.”

“Đúng vậy! Cho nên tình cảm giữa chúng ta mới đặc biệt tốt.” Mặc dù cô uống không say, đêm nay, rượu đỏ vẫn lại là Bugey sữa khiến cô cảm nhận được niềm vui.

Y Vệnh Tĩnh mỉm cười, yên lặng uống nửa ly đồ tươi, vẻ mặt bắt đầu như có điều cần suy nghĩ, an tĩnh khác thường làm Thượng Quan Phiên Phiên không dám suy nghĩ đến nguyên nhân, cũng không khỏi chột dạ.

“Mẹ. . . có tâm sự?” Rất ít khi nhìn thấy mẹ mang vẻ ngưng trọng, chẳng lẽ bà đã biết điều gì?

Khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của con gái, trong mắt y vệnh tình lộ ra vẻ vui mừng, “Mới chỉ chớp mắt, con đã lớn như vậy rồi, nghĩ đến một ngày con ra đời kia, tựa như chỉ là chuyện của ngày hôm qua. . . Thật sự rất nhanh, con cũng đã đến tuổi lập gia đình.”

Là vì chuyện tối nay đã chạm vào tâm tình người mẹ có con gái chuẩn bị lấy chồng rồi sao? Thượng Quan Phiên Phiên dựa vào vai bà, muốn trở về thời con gái nhỏ đáng yêu làm nũng.

“Con không nhất định phải gả.” Thật ra thì. . . .Cô đã nghĩ cả đời sẽ không lấy chồng.

“Nhưng một ngày nào đó con cũng sẽ trở thành một người khác nha!” A! Xem ra, hình như bà đang giống như một bà mẹ thích chơi xấu.

“Mẹ yên tâm, giống như mẹ cùng anh trai nói, chúng ta vĩnh viễn là người một nhà, bất kể con có gả ra ngoài hay không, con vĩnh viễn là Phiên Phiên của mẹ.” Cô thừa nhận là một cô gái hư hỏng yêu anh trai, có suy nghĩ biến thái muốn câu dẫn anh trai của mình, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương bất kì ai, nhất là người nhà của mình.

Y Vệnh Tĩnh đặt ly rượu xuống, nắm chặt bàn tay cô, “Con thành thật nói cho mẹ biết, con thật sự thích làm Thượng Quan Phiên Phiên sao?”

Một quả bom dữ dội ném thẳng vào đại não cô, trống ngực Thượng Quan Phiên Phiên trở nên rối loạn, “Sao mẹ lại hỏi cái vấn đề kì quái này?”

Y Vệnh Tĩnh lại trầm mặc, không khí tựa hồ cũng vì vậy mà cứng lại, “Con. . . có một chuyện mẹ đã đấu tranh rất lâu, không biết có nên nói cho con biết hay không, mới vừa rồi mẹ và cha con trong điện thoại đã bàn bạc với nhau rồi, chúng ta cho rằng đây là thời điểm để cho con lựa chọn.”

“Chuyện gì mà nghiêm túc như vậy?” Toàn bộ các dây thần kinh không khỏi trở nên căng thẳng, giác quan thứ sáu của Thượng Quan Phiên Phiên nói cho cô biết, đây là một tin tức làm chấn động cả cuộc đời cô.

“Thật ra thì là con đã sớm biết, chỉ là con đã cố ý quên đi, ngay sau đó chuyện này đã trở thành ác mộng của con, chúng ta cũng không dám tùy tiện nhắc tới.”

Bà dừng lại một lát, sau đó chậm rãi nói, “Năm đó lão đại hắc đạo tiếng tăm lừng lẫy ở Hongkong, bên cạnh có một tình nhân xinh đẹp đối với ông ta tình thâm ý trọng, ngay trong hắc đạo lại có người đã tâm bưng bưng muốn oán vị, người trung thành và tận tâm nhất chính là tình nhân kia là người đầu tiên gặp nạn, đứa bé trong bụng cô ấy bị bôi đen trong lời nói của vị phó thủ lĩnh trở thành chứng cứ vụng trộm, vì để trốn thoát khỏi lệnh truy sát của lão đại, cô ấy đã trốn tới nước Pháp.” Y Vịnh Tinh đem màu đỏ trong ly rượu một hơi uống cạn, làm dịu cổ họng khô khốc, cũng là muốn lấy thêm thật nhiều dũng khí để công khai bí mật.

“Mẹ ngoài ý muốn nghe được chuyện này, phát hiện cô gái đó lại là bạn học của mẹ thời đại học, cô ấy tốt bụng dũng cảm, lại từng mạo hiểm cứu mẹ một mạng khi đang làm nhiệm vụ nguy hiểm, chuyện của cô ấy mẹ dĩ nhiên không thể ngồi yên nhìn như không thấy, thời điểm mẹ tìm thấy cô ấy, cô ấy đang bị trọng thương lại chuẩn bị lâm bồn, ngay sau đó mẹ vội vàng giúp cô ấy sinh hạ đứa bé, cô ấy chỉ còn một hơi thở cuối cùng cầu xin mẹ chăm sóc con của cô ấy, sau đó cô ấy không bao giờ mở mắt ra được nữa.”

Lặng lặng nghe bà nói, Thượng Quan Phiền Phiền cũng không muốn làm gián đoạn bà nhớ lại, trên thực tế cô cũng đã mơ hồ đoán ra điều gì, lại không có dũng khí mở miệng.

“mẹ tuân thủ lời hứa đem đứa bé trở về Đài Loan chăm sóc như con đẻ của mình, mà đường khẩu Hongkong mấy năm trải qua hỗn loạn, ngày đó âm mưu oán vị bị vạch trần, lão đại đã sớm có tên chẳng có quyền, ông ta rốt cuộc biết được chân tướng, huy động mọi người tìm lại đứa nhỏ trở về, một mặt cũng đem người lòng dạ độc ác đó đuổi cùng giết tuyệt, ngày đứa nhỏ đó tốt nghiệp tiểu học, hai phe đồng thời tìm tới cửa, mẹ không có thời gian chờ viện binh, liền đơn thương độc mã chạy tới hiện trường, nhìn thấy hình ảnh tranh giành đẫm máu làm đứa nhỏ hoảng sợ. . . .”

“Sinh mệnh của được đỡ đẻ trong tay Y Vịnh Tinh ta, coi như là Diêm La vương cũng đừng nên có hành động thiếu suy nghĩ, vết sẹo trên bắp chân mẹ chính là do chiến tích lưu lại, Tiếc nuôi nhất chính là lão đại kia vẫn bắt hạnh mất mạng,” Bà khẽ vuốt dấu vết trên đùi, trận chiến ác liệt năm đó cơ hồ muốn lấy đi mạng nhỏ của bà, “Cũng may mẹ cũng không thường xuyên mặc váy, vết sẹo này cũng không có ảnh hưởng gì.”

Thượng Quan Phiền Phiền nghĩ ngay cả thiên thần cũng không có khả năng chữa lành thương tổn có bao nhiêu đau đớn đó, tay che cái miệng nhỏ nhắn nước mắt cô tuôn như mưa, người mẹ liều mạng bảo vệ đứa con, dù chết cũng muốn bảo vệ đứa con. . . .

Cô không ngừng khóc sùi sụt, Y Vịnh Tinh vạn phần đau lòng, “Mẹ bị thương thật không thấm vào đâu, mẹ lo lắng nhất là trong lòng đứa nhỏ đứa nhỏ đáng thương đó sẽ lưu lại ám ảnh, kỳ quái là, sau khi về nhà tình duyên đứa bé đó cư nhiên lại không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra, trừ thường xuyên gặp ác mộng ra, cuộc sống và nghỉ ngơi vẫn hoàn toàn như bình thường, nghe nói đây là sau khi bị thương thường bị mất một đoạn trí nhớ ngắn, vốn mẹ muốn mượn phương pháp thôi miên, trừ tận gốc tất cả các điều không vui trong tâm hồn đứa bé kia, đồng thời lại lo lắng thôi miên không cẩn thận sẽ khiến mất đi khả năng của đứa bé, sợ rằng sẽ càng khiến đứa trẻ khó chấp nhận. . . .trải qua thương lượng, chúng ta quyết định đưa đứa bé ra nước ngoài, thay đổi hoàn cảnh sống không biết có thể khiến đứa bé xóa tan ác mộng, chúng ta thuận đường còn có thể chuyên tâm xử lý sạch sẽ cái sự kiện đó.”

Y Vịnh Tinh nói được một đoạn, Thượng Quan Phiền Phiền đã khóc ròng thất thanh, “Cho nên mọi người đều biết con không phải là. . . .”

“Chỉ có các bề trên biết, ngày gặp chuyện không may đó vừa đúng lúc Thác Dương tham gia trại hè, sau đó đều giống con cho rằng mẹ hành động bất tiện là do tai nạn xe cộ.” Thượng Quan Phiền Phiền im lặng không nói, Y Vịnh Tinh cũng không nhen được ngọn lửa.

“Không biết bây giờ nói chuyện này có phải quá sớm hay không, thật ra thì con vốn họ Hàn, nếu như. . . .nếu như con có kế hoạch muốn kết hôn sinh con, con có thể suy tính khôi phục lại họ thật của mình, không cần quá lo lắng về chúng ta, mẹ nói là. . . .con vĩnh viễn đều là đứa con gái mẹ kiều ngạo nhất, bất kể thế nào cũng không thể thay đổi được.” Có phải tuổi càng lớn, con người liền thay đổi càng trở nên yếu ớt, bà nhớ trước kia bà không có thích khóc như vậy.

Giống như mẹ ruột thương yêu vô hạn, trong lòng Thượng Quan Phiền Phiền như có từng trận từng trận sóng nhấp nhô, đã từng, cô hy vọng mình không phải là Thượng Quan Phiền Phiền, nhưng cô may mắn biết bao khi được cha mẹ vô cùng yêu thương, nếu như không có gia đình Thượng Quan, bây giờ cô sẽ lưu lạc phương nào? Hoặc có thể cô sẽ không có cái duyên đi tới thế giới này.

Cô cùng người đàn ông đó có quan hệ máu mủ hay không đã không còn quan trọng, dù sao bất kể cô có là em gái, hay là một người phụ nữ bình thường, anh cũng sẽ không yêu cô.

Cô thiếu chút nữa rơi xuống địa ngục, giờ khắc này lại bỗng nhiên được cứu vớt trở lại, không phải là trong lòng cô biến thái, cô không phải là ác ma, cô không tạo nghiệp chướng. . . .

Cô rất cảm tạ trời xanh rồi, có cơ hội sống lại, cô tại sao có thể phụ lòng ân đức được phép sống lại lần nữa? Cô không thể tàn nhẫn xóa đi hình tượng con gái hoàn mỹ trong lòng cha mẹ.

“Mẹ, con vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ là đứa con gái khiến Thượng Quan gia kiều ngạo nhất...”

Nếu như, cô sớm biết bọn họ thật ra không có quan hệ máu mủ, có lẽ cô vẫn sẽ có dũng khí cố chấp tiếp tục bước xuống nữa, nhưng mà, khi chính miệng anh nói rằng bất kể họ có là anh em hay không, anh cũng sẽ không có tình cảm nam nữ đối với cô, thì cô đã không thể ra sức miễn cưỡng anh cho nhau thêm một cơ hội để nếm thử vị tình yêu. . . .

Quyết định của cô không cần hoài nghi, từ nay về sau cô sẽ xứng chức sắc vai nhân vật của mình thật tốt, kể từ đó, đáy lòng hoang vắng củngx sẽ không tìm được lý do để tro tàn lại cháy. . . .

Cả đêm chưa chợp mắt, tâm tình lại bình tĩnh không ngờ, hôm qua đi thì xem như hôm qua đã chết, đây là quyết định mới tăng thêm lời răn của Thượng Quan Phiền Phiền từ tối hôm qua. Rửa mặt xong, luyện tập trước gương thật lâu, cô gắng tìm lại nụ cười ngọt ngào ngày trước.

Khỏe miệng chua xót, nhìn thế nào cũng cảm thấy tạm được, cô chỉ an ủi mình thật tốt, dùng sức nâng khỏe miệng lên đã thật không đơn giản.

Hít sâu một cái, cô chuẩn bị nghênh đón một ngày mới, mở cửa phòng, nhìn thấy người đàn ông mà cô gọi là anh trai, nụ cười trên mặt cô trong nháy mắt trở nên cứng ngắc lại.

“Hi, sớm an!” Mặc dù cứng ngắc, ban đầu cũng nở một nụ cười.

Thượng Quan Thác Dương đứng tựa bên tường, có một suy nghĩ xúc động muốn lên xé nát nụ cười của cô, anh phiền não đến mất ngủ, lại đứng ở đây gần hai giờ đồng hồ, không phải là vì chờ đợi một nụ cười giả tạo.

“Em không thể nói những lời khác sao?”

“Em muốn xuống lầu ăn sáng.” Lừa gạt lên cao trong đôi mắt trước mặt như ánh mắt sắc bén của chim ưng, cô không khỏi kinh hoàng, giả vờ như không nhìn thấy, tính lướt qua anh đi thẳng xuống lầu, lại bất ngờ bị hai cánh tay sắt giam giữ ở trong, “Đừng như vậy, mẹ nhìn thấy thì sao?”

“Em sáng sớm đã đi ra khỏi cửa, đây là không thể chờ đợi được đi tìm những chú dì kia, chia sẻ những tin tức tốt để tìm được đức lang quân như ý đi!” Vị khói tiêu nồng đậm pha lẫn với một tia ghen tuông.

“VẬY ANH . . .”

“Anh nhìn thấy tên kia ôm em.” Thanh âm lạnh lùng như vừa được truyền từ địa ngục tới, hình ảnh tối hôm qua kia khiến anh rất không thoải mái cho đến bây giờ.

Thì ra anh nhìn thấy cái lễ phép kia gọi là ôm? Nhưng điều này không phải là cái anh muốn sao? Cô không muốn giải thích nhiều, lông mày hơi nhíu lại nhưng vẫn không lên tiếng.

Sự trầm mặc của cô như chất dẫ cháy khiến anh dâng lên một tầng hỏa khí, “Rốt cuộc người kia có quan hệ như thế nào với em?”

“Anh hy vọng em cùng anh ta có quan hệ như thế nào, thì bọn em chính là quan hệ như thế.”

“Em đang khiêu khích anh?” Anh tiến tới gần cô, cắn răng nghiền lợi nhím chăm chăm cô.

Cô thờ dài yếu ớt, cô nhớ người đàn ông này mới hôm qua còn khuyên cô buông tha, hiện tại lại mang bộ dáng như muốn ăn thịt người, đến tột cùng thì anh muốn làm như thế nào?

“Em chỉ làm như anh mong muốn.” Khi trong nhận thức của anh biết bọn họ còn là anh em, cô chỉ muốn để cho anh dễ chịu nhất thì có gì sai sao?

“Đáng chết!” một quyền nặng nề của anh rơi vào vách tường phía sau lưng cô, cô sợ tới mức nhắm chặt mắt, “Anh hy vọng em tìm được hạnh phúc, nhưng điều kiện tiên quyết là em phải bỏ xuống được tất cả giữa hai chúng ta.”

“Làm sao anh biết em không bỏ được?”

“Anh rõ ràng nhìn thấy trong mắt em không muốn xa rời anh, làm sao anh có thể trơ mắt nhìn em mang theo tình cảm với anh miễn cưỡng lao vào bờ ngực của người đàn ông khác?”

“VẬY ANH CÓ THỂ LÀM BỘ NHƯ KHÔNG THẤY, MẤY NĂM TRƯỚC ANH KHÔNG BIẾT TÂM Ý CỦA EM, KHÔNG PHẢI TRÔI QUA RẤT TỐT SÀO?”

“Vấn đề chính là anh luôn nhìn thấy, anh không muốn làm bộ như không thấy.”

“Anh có ý tìm phiền phức sao?” Cô cũng cá giận! Cô đã hết sức phối hợp, thế nhưng anh lại được voi đòi tiên, anh không biết chết tâm cũng cần phải có thời gian sao?

“Anh không muốn em hành động theo cảm tính, xúc động đưa ra lựa chọn sai lầm.”

“ĐỪNG! Nói nghe rất dễ dàng, vậy tại sao anh không nghĩ xem một chút là ai ép em xúc động?” Cô tức giận đến độ muốn khóc, hít một hơi thật sâu, cô cố gắng tỉnh táo, “Em đáp ứng anh sẽ buông tha, sẽ thật lòng yêu người khác. . . .Anh trai, cầu xin anh để cho bản thân em cố gắng được không?”

Thượng Quan Thác Dương chấn động toàn thân, cái cách xưng hô này quan hệ anh cất lực văn hồi, nhưng giữ lại như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào lòng anh, trong mắt kia trở lại ẩn núp, né tránh khiến anh đau lòng.

“Anh trai, dù là đồng tình hay là bỏ thí, coi như anh nhất thời bị mê hoặc, em đều rất cảm ơn anh đã hết sức thử yêu em, sau nghĩ suy nghĩ thấu đáo, em cũng cho rằng có thể làm em gái anh cả đời là phúc khí của em. . . .anh trai, anh yên tâm, em thật lòng nghĩ như vậy, không phải chỉ có riêng anh hy vọng em được hạnh phúc, làm em gái, em cũng hy vọng anh có thể tìm được chân mệnh thiên nữ, cho nên anh. . . .”

“Câm miệng!”. Anh nặng nề hôn lên môi cô, ngăn cản cô liều chết nói ra những lời trái lương tâm khiến hai người khó chịu.

Nụ hôn mang mùi phần xâm lược, có chút bá đạo, có chút thô bạo, bởi vì khó bỏ cho nên có chút khó khăn, cánh tay vững vàng khóa chặt thắt lưng Thượng Quan Phiến Phiến, mơ hồ tiết lộ không có cách nào cam tâm tình nguyện buông tay.

Nụ hôn của anh như lửa nóng mãnh liệt, khiến toàn bộ cơ thể cô hư mềm suốt chút nữa không thể đứng vững, có một phút cô còn tưởng rằng đến cả linh hồn mình cũng sẽ bị thiêu đốt đến không còn.

Nụ hôn lửa nóng khiến cả hai người cơ hồ không thở nổi, lúc nghỉ lấy hơi, đôi môi nóng bỏng còn lưu luyến không rời dán chặt mềm mại ngon miệng.

Không phân biệt được rõ ràng rằng ai đang thờ dốc, trước khi trở nên hoa mắt chóng mặt Thượng Quan Phiền Phiền tự ép mình thanh tỉnh trở lại, “Là anh nói mặc kệ chúng ta có quan hệ máu mủ hay không, anh cũng sẽ không yêu em. . .”

“Cho nên?” Anh cũng thông hận anh mâu thuẫn, vô lực trả lời cũng không muốn trả lời, dứt khoát đem vấn đề ném lại cho cô.

“Anh đã muốn chỉ coi em như em gái, thì không nên làm như vậy.”

Anh không muốn chỉ xem cô như em gái, nhưng cô lại cứ chính là em gái của anh, không biết cô có thể nếm được mùi vị khổ sở từ bờ môi anh, “Anh cảm thấy anh sẽ rất nhanh nổi điên. . . .”

Thái độ của anh lúc lạnh lúc nóng mới khiến cô nhanh chóng trở nên điên khùng ý! “Đủ rồi! Chúng ta không nên dựa gần nhau như vậy nữa.”

Thừa dịp anh không chú ý Thượng Quan Phiền Phiền liền dùng sức đẩy anh ra, cô không hiểu tại sao anh nói buông tay, lại không chịu bỏ qua cho cô, nhưng cô rõ ràng biết cô có trăm ngàn cái cớ cần chạy trốn lý do đó.

Anh không chút nghĩ ngợi kéo cô quay trở lại ôm trong ngực trịnh trọng tuyên bố, “Anh quyết định! Trừ phi xác định em chỉ coi anh như một người anh trai, nếu không anh sẽ không tùy tiện để em đi.”

Cô ngạc nhiên, không khỏi hoài nghi hay là anh muốn báo thù cô làm hại cuộc sống yên tĩnh của anh trở nên gọn sóng, mới cố ý gây khó khăn cho cô như thế.

“Kia. . .cầu xin anh một chuyện, không cần nói thêm về chuyện em rất khó coi anh như một người anh trai bình thường nữa được không?”

“Anh sẽ cố gắng.” Hồi cuối chưa dứt, ngay sau đó anh đã làm trái với cam kết, cúi đầu liếm má cô hại lòng anh đau.

Nước mắt cô rơi xuống càng nhiều, bàn tay nhỏ bé vô lực chống đỡ trên ngực anh để kéo dài ra khoảng cách, “Mẹ có thể sẽ về bất cứ lúc nào, anh buông em ra có được không?” Vốn là kiên trì chia tay, cô nhất định phải tự nhắc nhở bản thân mình.

Thượng Quan Thác Dương bình tĩnh buông tay ra, lại đột nhiên ôm cô vào trong ngực, cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã một cước đá văng cánh cửa phòng đang đóng, kéo cô vào trong phòng, sau đó trở tay khóa cửa lại.

Anh điên cuồng hôn xuống môi cô, bàn tay vội vàng thăm dò vào vạt áo, không cần tốn nhiều hơi sức tìm được nơi mềm mại, liền kéo xuống cái cản trở anh.

Nhiệt tình bất ngờ kéo đến khiến cô vô lực chống đỡ, lửa mạnh từ môi quét ngang qua gáy mềm mịn của cô, cơ hồ cả toàn thân cô trở nên hư mềm.

“Tại sao lại muốn như vậy. . . .” Cô không nhận được ôm một tia hy vọng, anh nói không thương thực ra chỉ là miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo.

Anh không trả lời, chỉ khẩn cấp hôn cô, anh biết anh rất ghê tởm, rất mâu thuẫn, nhưng chính anh cũng không tự chủ được.

Từ lúc Pandora bắt đầu xông vào cuộc sống của anh, năng lực phán đoán thị pi của anh đều bị tan rã, nguyên tắc của anh, nhân cách, đạo đức toàn bộ đều bị lật nhào, chính anh cũng tự cảm thấy quá điên cuồng!

Ôm lấy thất lưng cô, đặt nhẹ nhàng lên giường, anh vẫn không ngừng hôn cô, “Giận anh sao?”

Trong ấn tượng anh đã từng hỏi cô vấn đề này, nhưng mà lần này anh không có gọi cô là mèo, Thượng Quan Phiền Phiền rất hy vọng mình có thêm nhiều dũng khí hơn nữa để gạt đầu, anh bao phủ tai cô lời lẽ lại quá dịu dàng. Khiến cô ngay cả hơi sức để mạnh miệng cũng không có.

Cô chợt ý thức được anh vẫn không ngừng truy đuổi, có thể chỉ là bản năng săn thú của một người đàn ông ham muốn cho phép, suy đoán này làm cô cảm thấy rất uất ức, lòng chua xót. Cô che khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nghĩ muốn giấu đi sự yếu ớt, nhưng nước mắt lại tràn ra khỏi kẽ tay.

Thượng Quan Thác Dương kéo cái tay giấu đầu hờ đuôi của cô xuống, đáp án của cô trong lòng anh rất rõ ràng, nếu nói cô có một chút tức giận nào đó, thì cũng chỉ là vì quá yêu.

Anh chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn để nước thấm ướt, cố gắng bỏ qua một tia chua xót, làm cho đôi môi cô trở nên mềm mại dịu dàng như trước.

Cô giống như một lọ đường có độc, bên trong những viên kẹo đường hình ngôi bảy sắc tực rỡ mang hương vị ngọt ngào cực độ, rốt cuộc có phải vô hại hay không vẫn cần phải ném lại thêm lần nữa mới có thể xác định. . . sợ nhất là chưa cần thận xem trước đã bị nghiện, mặc cho ngôi sao sắc bén xuyên hẳn qua giới hạn, chảy máu nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng như cũ.

Anh biết kết quả của việc bị nhiễm độc, lại không biết đã bắt giắc luân hồi. . .

“Hôm nay, chúng tôi mời tới đây một ngôi sao sáng nhất trên bầu trời kiến trúc, người vừa nhận được giải thưởng quốc tế về kiến trúc Thượng Quan Thác Dương!” Thật vất vả mới mời được vị khách đặc biệt, tất cả các nhân viên trong phim trường đã mở trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Sun, công trình Đặc Triển ở Trung Quốc, anh đại diện cho châu Á đã đạt được thành tích vô cùng đáng ngưỡng mộ, được mọi quốc gia nhất trí khen ngợi, thậm chí còn được vinh danh là vị Kiến trúc sư ma pháp, anh có thể chia sẻ cùng chúng tôi về quan niệm sáng tác của anh một chút không?”

“Thật ra bản vẽ phác thảo của tác phẩm lần này đã được hoàn thành từ rất sớm, linh cảm tạo nên công trình này, đến từ một vị kiến trúc sư người Anh tôi rất hâm mộ, những nét vẽ sáng tạo luôn biến hóa của anh ấy làm cho tôi rất kính nể.” Nếu không phải phối hợp tuyên truyền công trình Đặc Triển, anh căn bản không thích nói chuyện với ông kính.

“Vậy khi anh xây dựng ‘Hộp báu Pandora’, thì anh có chủ định truyền vào trong đó chút ý tứ nào không?”

Đôi mắt đen như mực giắt mình, anh đột nhiên không lên tiếng, không khí chương trình truyền hình trực tiếp bỗng trở nên khô nóng, có người vội vàng đánh mắt ra hiệu, người dẫn chương trình nhận được ý bảo chuyển sang đề tài khác, Thượng Quan Thác Dương lại không chút hoang mang mở miệng.

“Nhìn thì màu sắc rực rỡ, tự mình đi vào mới biết thực ra trang trí đơn giản, cho rằng hơi hợt thì lại phát hiện chói mắt khác sâu. . . không chính mắt đi vào ‘hộp báu Pandora’ nhìn xem và cảm thụ, ai biết Pandora mỹ lệ là ác ý hay tội?”

“Được, được nghe ra giống như quan niệm nghệ thuật vậy!”

Đôi mắt ung không để lại dấu vết đảo qua, anh không cần nghĩ cũng biết người này không có trí thông minh, “Tòa nhà nhìn như không có sinh mạng, lại có thể tỏa ra sức quyến rũ đến từng sinh mệnh, giống như Pandora nhìn như một hộp báu bình thường, rơi vào trong mắt hữu tâm nhân sẽ có một lực hấp dẫn huyền bí, mở nhiệm vụ trong hộp báu kia ra liền nhận được một hộp báu vô cùng quý giá, vinh quang cao quý hay ngọn nguồn đau khổ mỗi người một ý.”

Vẫn là không hiểu, “Thật là kỳ diệu!”

Cho nên nói anh chán ghét kiểu nói chuyện mang tính chương trình, lẽ ra anh nên chọn trước người dẫn chương trình, thôi! Anh vốn không dám mong đợi sẽ có người cùng cảnh ngộ với mình.

"Khi tôi xây dựng hộp báu Pandora đã cố ý dùng cốt thép làm chất liệu, đường cong mềm mại mà lại cứng cáp, những hạt đá đính xung quanh là từ ngọc lưu ly khắc ra, sa tanh buộc quanh phát phơ, trên nóc có lá chắn màu đen ánh lên làm người ta tưởng ánh sáng trong đêm tối, đi vào trong hộp báu Pandora thì mỗi người nhất định sẽ có những thể nghiệm khác nhau."

“Tôi nghĩ rằng chưa thấy quan tài chưa. . . . Ách. . . ý của tôi là, trăm nghe không bằng một thấy, tôi nghĩ chỉ cần tự mình đến thăm quan cung điện huyền bí này thì mới có thể thông suốt.”

Ai! Thôi! Đàn gảy tai trâu quá mệt mỏi, “Ừ! Lần này mở triển lãm, hoan nghênh các vị có hứng thú cùng tham gia các hoạt động.”

“Đừng vậy, Nghe nói mỗi ngày mười vị khách đầu tiên đến sẽ nhận được một tấm phích này do anh tự mình thiết kế làm kỉ niệm đúng không?” Cảm lên một bản mẫu có sẵn trên bàn từ trước đó, người dẫn chương trình rất muốn đòi đi sự chú ý, “Mặt trên ở đỉnh còn có hình bướm trên mặt nạ mèo, chẳng lẽ là tượng trưng cho sứ giả Pandora? Các vị khán giả yêu thích nghệ thuật có thể đứng xem đừng ngại. . . .”

Hừm? Chợt thông suốt! Tư chất người này cũng không được gọi là quá kém, tư thái thái điệp (*) ngự trị trên mặt nạ, chính là sứ giả Pandora hiện thân thu hút lòng người.”

(*)bướm

Hà. . .! Thật là đánh bậy đánh bạ nha! Người dẫn chương trình thăm dò mồ hôi lạnh, lại liếc thấy nhân viên nhắc nhở: thời gian thăm hỏi quá ngắn. . . . chú ý tình cảm. . . . .

Má ơi! Không nhìn ra anh ta đang rất tận lực sao? Ô. . . .đều do thói quen trước giờ của anh ta tự do dẫn chương trình không chịu đọc trước bản thảo, lần này thực sự là đá trúng sắt rồi!

“Đúng rồi, Sun, tình cảm của anh vẫn là tiêu điểm đáng quan của toàn thế giới, không biết việc thiết kế hộp báu Pandora này có tiết lộ anh gần đây đang động lòng hay không?”

Nhắm mắt hỏi, trả lời lại là một hồi trầm mặc, ngay cả câu không thể trả lời cũng không nói, lần đầu gặp phải vị khách khó phòng vấn đến thế, mặc cho người dẫn chương trình thân kinh bách chiến cũng khóc không ra nước mắt.

“Thần bí, tùy ý, phóng khoáng, tinh tế, muốn từng bước tìm hiểu bậc thầy nghệ thuật đương đại, thì hãy tự mình tìm ra trong tác phẩm mới nhất của anh ấy - ‘hộp báu Pandora’ đi! Rất vui mừng vì mặc dù bận rộn nhưng Sun vẫn đồng ý tham gia chương trình của chúng tôi. . . .” Bên trong phim trường người dẫn chương trình vội vàng kết thúc qua loa, bên ngoài phim trường một đôi mắt xinh đẹp sáng ngời lộ vẻ vui mừng, khoe môi thoáng hiện một ý cười cười sâu xa.

Vệ Lôi ăn mặc một thân trắng thớm mang mũ lưỡi trai, từ phía bên cạnh phim trường nhô đầu ra nhìn chung quanh, thấy một khuôn mặt tinh xảo đứng ở bên ngoài rạp chiếu phim nhìn về phía đài truyền hình cấp ngăn người, cô không ngừng liên tục kêu, “Phiên, uống xong chưa? Vào rạp chụp hình nào!”

“Được, tới ngay.” Giọng nói mềm mại vang lên. “Ngẩng đầu nhìn lại một chút, nụ cười trên môi càng rạng rỡ.”

Thiếu hcuts nữa là bị anh lừa gạt. . . .Tên vô lại ghê tởm, cô thiếu chút nữa để cho anh lừa gạt!

Là cô cho rằng như vậy sao? Máy ngày trái tim luyện tập mất cảm giác trong nháy mắt bỗng đập rộn ràng trở lại, áp chế lại sự sôi trong lòng, cô vẫn không dám hy vọng bàn về việc nối lại, cô phải cẩn thận xác định lại mới an tâm.

Nộp cho công ty một đơn xin nghỉ dài hạn, muốn đến thăm quan hộp báu Pandora một chuyến, chân tướng sự thật thế nào, Thượng Quan Phiên Phiên cần phải tìm hiểu.

Cái tên vô lại ghê tởm đó, hại cô lãng phí một chai nước mắt vô ích, dù là cô có tốt tính đến như thế nào, cũng không nhận được căn răng cắn giận.

Nếu như người đàn ông kia đối với cô vô tình, cô tất nhiên sẽ không cưỡng cầu, làm loạn cả gia đình Thượng Quan ân trọng như núi đối với cô, nhưng mà. . . .

Cô thật sự tin tưởng không phải anh cố ý tàn nhẫn, nhưng mà anh làm tổn thương cô lại là sự thật, coi như anh ép cô chết tâm, lại chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn, mặc dù không khó đoán ra anh có tham muốn giữ lấy vô cùng mãnh liệt, khiến cô có một phần ngọt ngào nho nhỏ, nhưng lại dùng thủ đoạn dẫm xuống cái đuôi mèo con này! Cô sẽ cắn ngược lại anh một miếng, quyết định phải mau chóng nói cho anh bí mật lớn về cô.

Nhớ tới tâm phích có mùi hương thanh nhã, con mèo tư thái cao quý, ánh mắt vô tội, giống như mỉm cười nhàn nhạt, không thể nghi ngờ mang lại cho Thượng Quan Phiên Phiên dũng khí to lớn.

Tốt cho cái cho dù không phải là em gái cũng không yêu cô! Không thêm quản mấy cái lời khi gió này của anh xuất phát từ cái gì, dám có can đảm lừa gạt cô như vậy, anh tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý để trả cái giá thật đắt.

Chiếm giữ một vị trí trong bãi đỗ xe bên ngoài biệt thự là một chiếc xe thể thao không xa lạ gì, gọn gàng quẹo cua, Thượng Quan Phiên Phiên lượn một vòng thật đẹp đem xe dừng ngay bên cạnh, cầm một hộp quà tinh xảo xuống xe, giờ phút trái tim cô đập tăng tốc tưởng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vô cùng khẩn trương lại mong đợi nhấn chuông cửa, không ngoài ý muốn của cô vợ yêu của Viêm Dập Hi sốt ruột tới mở cửa, đi vào phòng khách, tất cả các món quà lớn nhỏ đều được sắp xếp chỉnh tề, nghĩ đến hôm qua là ngày đầy tháng của bảo bảo, chắc là mấy vị trưởng bối thân thích đặc biệt đến chúc mừng!

“Tiểu Yên, chúc mừng cậu!” Hưng phấn tặng cô bạn một cái ôm thật nồng nhiệt, thuận tiện đưa cho Duật Đất Yên món quà cô đã tỉ mỉ lựa chọn.

“Cám ơn!” Lần thứ hai làm mẹ, tâm tình Duật Đất Yên vẫn kích động như cũ, nhưng mà đã có vết xe đổ, lần này sau khi đầy tháng việc đầu tiên cô làm chính là đi gội đầu, tắm rửa một trận thật sạch sẽ, tránh cho lúc gặp khách một đầu bóng nhẫy chật vật xấu hổ, còn nhớ lần trước Phiên Phiên suýt chút nữa bị cái đầu đầy dầu của cô dọa cho bất tỉnh.

“Tớ vẫn chưa nhìn thấy Viêm Tiểu Soái, nó đi đâu rồi?” con người đen hy vọng nhìn chung quanh, cô chỉ nhìn thấy xe em bé trống rỗng.

“Muốn nhìn Viêm Tiểu Soái chắc cậu phải xếp hàng rồi, hôm qua tớ mới đầy tháng, Bà nội cùng bà ngoại Tiểu Soái đã phân chia thời gian trông nom nó, ngay cả người làm ba mẹ như chúng tớ cũng phải hẹn trước mới được, mà cô nàng Viêm yêu em trai, cũng mang theo bọc quần áo chạy theo em trai rồi, tớ và Hi bây giờ là hai người cô đơn không ai muốn.”

“Hai người có thời gian riêng tư để chung đụng, đừng nói là không có chút vui vẻ nào.”

“Hừ! Cậu biết tớ là được rồi, có cần phải nói rõ ràng ra như vậy không? Người không biết còn tưởng tớ là bà mẹ hừ trong sắc khinh con!” Duật Đất Yên cố ý dí dõm cười một tiếng, sau đó nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, “Tớ đã sinh đến hai đứa rồi, lúc nào thì mới đến cậu?”

“Được, tớ sẽ cố gắng tăng nhanh sức ngựa!” Nhận lấy chén trà lại Duật Đất Yên vừa mới pha, cô dùng ánh mắt tỏ vẻ cảm ơn.

Thượng Quan Thác Dương giống như không có chuyện gì xảy ra nghe mọi người nói chuyện phiếm, thật ra thì đáy lòng mang một trận buồn bực, cô gái kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Từ lúc vào cửa đến giờ vẫn chưa từng ngó đến anh một cái, nhưng mà cũng bởi cô vô ý hay cố ý coi thường sự tồn tại của anh, anh mới có thể không cần kiêng nể nhìn cô không rời, cũng không phải là anh cố ý nhìn chăm chú, nhưng chính là ánh mắt anh không thể rời khỏi cô.

Vài ngày không thấy nhưng trông cô có vẻ không tệ lắm! Một chút cảm giác đau khổ cũng không có, không giống anh cả ngày phải nhiều lần tự nhắc nhở không được nghĩ tới cô.

Chẳng lẽ cô đã thật sự chết tâm với anh? Một đôi mắt to linh hoạt tình linh chống lại anh, anh bỗng cảm thấy chột dạ.

“Hôm nay anh thật yên tĩnh đó!” Thượng Quan Phiên Phiên cố làm ra vẻ lơ đãng hỏi, nhưng trên thực tế cô từ lúc vào cửa đã chú ý tới anh, dĩ nhiên cũng biết anh đang nhìn lên cô.

Hừm! Anh còn tưởng rằng cô thật sự coi anh như người tàng hình sao? “Có sao?”

Cô nghiêm túc gật đầu, “Anh tâm tình không tốt hay là ngã bệnh?”

“Không có!” Cô gái này dường như có chỗ nào đó không đúng lắm? Kỳ quái! “Mấy ngày nay em làm gì vậy?” Anh làm bộ thuận miệng hỏi một chút. Về mặt cô trong suốt sao tự dưng lại làm cho anh cảm thấy sợ hãi?

“Còn không phải là công việc.” Cô trả lời hàm súc, không thể thành thật nhận tội tâm tình cô đang biến chuyển, cugnfv với suy nghĩ vội vàng muốn triển khai phản kích cái tên mạnh miệng vô lại.

“Đó! Không đúng! Coi như là đã hoàn toàn chết tâm với anh, cũng không thể là loại thái độ này, cô quá tự nhiên đến độ quá mất tự nhiên, chẳng lẽ bị thương quá sâu dẫn đến thần trí bị ảnh hưởng?”

Bối rối trong mắt anh khiến cô vui mừng, từ trước đến giờ cô đều bị anh trêu đùa, chuyển đi đến “hộp báu Pandora” lần này quả nhiên không tệ, đại não rối rắm là cơ sở để nghĩ thông suốt.

Vì sao anh phải che đậy ngược trở lại, một phía đem trái tim cô đẩy ra ngoài, một mặt lại nắm chặt trong lòng bàn tay không chịu buông, thì anh và cô cùng giống nhau không tự chủ được bối rối không thôi, không phải chỉ có anh tác động tới cô, hại cô không biết nên suy nghĩ thế nào cho phải, mà thật ra anh cũng đã sớm bị Pandora đầu độc rơi ngã thật sâu.

Nguyên nhân là bởi vì cô là em gái ruột của anh đi! Cô là một đứa ngốc không hơn không kém trong tình yêu, nhưng cô cũng không hẳn là một tên đàn độn, cô có thể hiểu anh thống khổ của anh, nhưng cô vẫn còn giận anh hành hạ cô, nếu không phải anh nói dối tổn thương cô, thì ngay từ đầu cô đã nói với anh rằng giữa họ không hề có quan hệ cảm kị.

Nhưng nếu không phải là đã kích quá lớn nhất thời chấn động làm đầu óc u mê, cô sao lại không thấy được anh rõ ràng mâu thuẫn giữa giữa, dễ dàng để anh lừa gạt, kéo theo nhiều đau khổ như vậy?

Satan ghê tởm! Anh biết rõ Pandora bề ngoài yếu đuối nhưng bên trong lại có dũng khí kiên cường cố chấp, lại vẫn dám lớn mật khiêu khích? Nếu không phải cô chính mắt thấy tòa cung điện hộp báu Pandora kia, sợ rằng cũng đã bị anh hù dọa, lừa gạt cả đời!

Pandora là ngọn nguồn tai họa hay lại là vinh quang? Tốt! Cô cũng muốn xem người đàn ông này có thể mạnh miệng đến khi nào?

Trong lúc nói chuyện, thả đá xuống giếng cô mềm mại gọi, “Anh trai.”

Thật trách! Dự cảm xấu ngày càng mãnh liệt, “Cái gì?”

“Sao lại không nói chuyện?” Đánh chiêu bài nụ cười nụ cười vô tội, hàm răng nhẹ nhàng cắn đôi môi màu hồng, “Đầu lưỡi anh bị mèo cắn rơi sao?”

Chỉ có một giây, mờ ám chợt lóe lên, Thượng Quan Thác Dương khẳng định anh nhìn thấy, trong nháy mắt hô hấp anh ngưng lại.

Em gái anh. . . . bộ dáng thanh lịch xuất trần một cách tinh quái, đầu mỡ mồm thật sự không thua anh.

Pandora. . . . thần bí dưới mặt nạ mềm mại như nước lại ngàn vạn hấp dẫn, khiến người khác không khỏi muốn giữ lấy.

Mèo. . . .thỉnh thoảng ưu nhã, thỉnh thoảng ngu dần, trong lúc vô tình anh phát hiện ra một vài điều kì diệu nhỏ nhỏ.

Ba người này chưa bao giờ xung đột chính diện, tài tình phối hợp có khả năng làm anh không thể kháng cự, là anh nhìn lầm rồi sao?

Trong chớp mắt, anh tựa hồ nhìn thấy một cái gọi là linh hồn Pandora, kêu lên mèo Thượng Quan Phiến Phiến. . . .

Quả nhiên không sai, vợ chồng Viêm giachim cá tình thâm cùng nhau xuống lầu chuẩn bị bữa tối thì dự cảm bất an mơ hồ của Thượng Quan Thác Dương đã trở thành sự thật rồi.

Mèo con tao nhả từng bước lay động, đi tới trước mặt Thượng Quan Thác Dương, mềm mại đứng trước người anh, để cho anh thưởng thức đôi no đủ thơm ngon trong cổ áo rộng thùng thình. “Em mới mua bộ này, nhìn được không?”

Anh không ngờ cô sẽ có hành động như vậy, lúc này nhịp tim trở nên dồn dập và loạn nhịp khiến anh quên mất việc phải đẩy cô ra ngay lập tức, khi Duật Đất Yên bước vào thì đúng lúc gặp phải cảnh tượng này.

“Hai. . .hai người. . .”

“Vừa rồi tớ không cẩn thận té ngã, chân thật là đau!” Mềm mại bị đau chôn ở cổ anh, cái lưỡi non mềm lạng lẽ đảo qua động mạch cổ anh.

Trên cổ cảm thấy có gì đó ướt át lướt qua, Thượng Quan Thác Dương đáng chết xác định cô đang liếm anh, cô gái này thật to gan dám trêu đùa anh.

“Cậu vẫn tốt chứ? Muốn tới bệnh viện hay không?” Duật Đất Yên vội vàng tiến lên đứng cạnh chân cô, kỳ quái! Nhìn cô có sao đâu nhỉ?

“Không cần, tớ nghĩ không phải trật khớp đâu!” Cô ẩn trộm một nụ hôn thật nhanh lên môi anh.

“Cậu xác định? Trẹo chân tuy nhỏ mà lớn!”

“Đừng lo lắng, tớ không sao.” Khiến bạn tốt lo lắng cô rất xin lỗi, nhưng trò đùa dai này thật sự chơi rất vui, một cái tay nhân cơ hội dán lên ngực đang phập phồng của anh khoanh tròn. “Cậu yên tâm, anh trai. . . thân ái của tớ sẽ chăm sóc tớ.”

Cô biết không có quá nhiều khả năng, nhưng. . . “Phiên Phiên, cậu uống say rồi sao?”

“Làm sao có thể?” Mới vừa rồi nói chuyện phiếm uống rượu chỉ như là bọt khí mà thôi, đối với cô mà nói mùi vị của rượu cũng chẳng khác gì mùi vị nước uống.

Điểm này Thượng Quan Thác Dương có thể thay cô làm chứng, anh có thể xác định cô gái này tuyệt đối không uống say! Trời đánh! Cô lại liếm trộm anh! Cô gái này khi nào đã từ yêu nữ tiến hóa thành ma nữ rồi hả?

“Tiểu Yên, rất xin lỗi, tớ nghĩ có lẽ tớ nên về trước để nghỉ ngơi.” Tiểu Yên, thật xin lỗi! Chờ báo thù nghiệp lớn thành công, cô nhất định sẽ báo cáo tỉ mỉ, “Anh trai. . . thân ái, chân em thật là đau, không có cách nào tự mình lái xe rồi, anh thuận đường chở em một đoạn có được không?”

“Được!” Tốt nhất anh không thuận đường, thì ra cô đã quên bọn họ sống cùng một mái nhà rồi hả?

Chưa từng có đùa giỡn trong tình yêu mèo con bốc đồng vừa mới học được cách viết voi đòi tiên như thế nào, liền yêu luôn bốn chữ này, “Anh trai. . . thân ái, chân em thật là đau, phải làm phiền anh ôm em ra xe rồi”.

Gương mặt tuấn tú trở nên vụn vỡ vô cùng, khóe miệng mơ hồ co quắp, “Được!”

Sau khi lên xe, Thượng Quan Phiên Phiên liền nhắm mắt giả vờ ngủ, không để ý đến người ngồi ghế lái đang hùng hực như quả cầu lửa thiêu đốt.

Ngay lsu xe dừng lại, cô “vừa lúc” tỉnh dậy, đôi mắt nhập nhèm đáng yêu, miến cưỡng làm nũng, “Ôm em xuống xe.”

Hóa khí ngút trời càng cháy rừng rực, Thượng Quan Thác Dương tự mình xuống xe, còn dùng sức đóng sầm cửa lại, mắt nhìn anh nổi giận đùng đùng đi vào nhà, Thượng Quan Phiên Phiên vội vàng xuống xe theo sau.

Ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, nhìn anh thờ phỉ phò đến phòng bếp rót một cốc nước đá sau đó đi ra, cô đã chuẩn bị tâm lí để nghe rống giận.

Quả nhiên, chỉ sợ ngay cả nước đá cực kì lạnh cũng không thể dập tắt núi lửa đang bộc phát!

“Em rốt cuộc muốn làm cái gì? Một chút đúng mực cũng không có!”

Hì! Màng nhĩ có chút đau, cơ thể cô co rúm lại một chút, khóe miệng giương lên một nụ cười ngọt ngào không đúng lúc.

Còn nhớ rõ lần trước anh rống giận cô như vậy, là lúc ở trên giường phát hiện gương mặt thật sự của Pandora, khi đó long cô chưa xót khó chịu hận bản thân mình không thể chết đi, bây giờ nghĩ lại, đó là một sự hiểu lầm (trong cv là “hiểu lầm ô long” nhưng tớ không rõ nên để vậy, ai biết thì góp ý giúp tớ nhé!!!), anh cho rằng người cùng anh lên giường căn bản không phải là em gái anh, ha ha! Chơi rất khá!

Anh tức đến hộc máu, cô còn cười được, chẳng lẽ khiến anh tức chết mới là mục đích của cô? “Có phải em chưa uống thuốc hay không?”

Cái gì? Thượng Quan Phiên Phiên trừng lớn đôi thủy mâu trong suốt, là sức tưởng tượng của anh quá phong phú, hay là anh thực sự đánh giá thấp những đường cong mềm mại dưới lớp quật cường? Cô bề ngoài chính xác là mảnh khảnh yếu đuối, nên thời điểm cô cố chấp sẽ khăng khăng giữ quan điểm, kể cả xuống địa ngục cũng không sợ.

“Có phải sau lần em không cẩn thận cùng anh lên giường, đã bắt gặp yêu anh, mà không có cách nào tự kiểm chế?”

Cái gì? Bây giờ là thời điểm nhắc lại cái luận điệu cũ rích ấy sao? “Vấn đề này chúng ta đã từng thảo luận qua.”

“Được, bất kể thế nào, anh ít nhất cũng phải nói lời giữ lời.” Cô đánh bạo áp sát anh, “Anh đã nói rằng trước khi xác định em đã chết tâm với anh hay chưa thì anh sẽ không buông tay em” Câu nói còn nguyên trong lòng cô giờ hoàn trả lại hết cho anh.

Mây kiềm nhấn chặt, môi đẹp mím lại thành một đường thẳng, dưới cơn giận đùng đùng đã ích kỷ nói ra, anh đương nhiên còn nhớ rõ, sau đó bức mình tỉnh táo trở lại. anh biết anh sai mười phần, nếu như anh không ngừng tìm cơ hội đoạt lấy cô, như vậy anh sợ người đòi dùng những câu phi nhỏ để làm khẩu hiệu dành cho cô?

Chính vì không muốn hại cả đời cô, không có chúc phúc, không có hôn lễ, thậm chí còn tước đoạt quyền làm mẹ của cô, nhưng nếu anh không đè nén giữ chặt ước muốn của cô, thì anh không xứng nhận được tình yêu đơn thuần của cô, anh không hy vọng nhiều năm sau, cô sẽ oán giận người anh trai như anh đã không kéo cô quay trở lại.

“Thứ lỗi cho việc khi đó anh đã quá xúc động, người đàn ông một khi tình trùng lên não, sẽ hoàn toàn mất đi lý trí.”

Lông mày nhấn chặt lại giống như anh, môi hồng mím lại thành một đường thẳng, trái tim Thượng Quan Phiên Phiên như bị xé ra, thiếu chút nữa thì rơi đầy mặt đất, “Anh nói là, anh đối với em chỉ có đồng tình, tình cảm anh em, đơn thuần chỉ muốn thoả mãn nhu cầu cho nên mới lên giường cùng em?”

“Có thể nói như vậy.” Thật xin lỗi! Tất cả đều là lời nói dối thiện ý. . .

“Nha. . .” Âm cuối được kéo thật dài, đến nỗi đau lòng, nước mắt tự nhiên rơi xuống, cũng may cô biết trên đời có “hộp bấu Pandora”, cũng may mới vừa rồi cô vô ý bắt được một tia chốt dạ lóe lên trong mắt anh, cũng may. . . Nếu không không phải sẽ tiếp tục để anh lừa gạt sao?

Tên vô lại đáng chết! Cho dù tin rằng anh chỉ mạnh miệng, nhưng lực sát thương cũng đủ mạnh rồi!

Mắt thấy từng hạt sáng long lanh chảy xuống, Trong lòng Thượng Quan Thác Dương cũng tràn ra các vết máu, mèo con này không phải đã tu luyện thành ma, vì sao lại vẫn yếu ớt không chịu nổi một đá kích như cũ?

“Tốt lắm, trò chơi đến đây là kết thúc, đừng chơi nữa.” Anh đứng dậy định lên lầu, không nhìn thấy sau lưng cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra nếm vị mặn của nước mắt, không nghe theo khẽ bĩu môi, tiếp theo sau lưng vang lên một tiếng va chạm không gọi là mạnh, cảm giác mềm mại dán lên sống lưng, anh không cần nghĩ cũng biết cô không muốn anh rời đi, trước ngực đôi bàn tay nhỏ bé ôm thật chặt, tiết lộ đặc biệt không tha, tìm anh sao lại cảm thấy dễ chịu hơn?

“Em không quan tâm anh đồng tình hay là phát tiết đơn thuần, một lần cuối cùng, một lần cuối cùng để cho em hưởng thụ cảm giác được anh ôm, dù là anh diễn trò cũng được, sau tối ngày hôm nay, em đảm bảo sẽ chấm dứt ở đây.” Là chiều này đến đây chấm dứt, trong lòng cô len lén bỏ sung.

Toàn thân Thượng Quan Thác Dương cứng đờ, trái tim trong nháy mắt dường như ngưng đập, không thể xác định được là cô hèn mọn khóc cầu xin làm anh đau lòng, hay là vì chills miệng cô hứa một câu một lần cuối cùng khiến anh đau lòng.

“Đừng như vậy, em là một cô gái tốt, không cần phải vì anh mà. . .”

“Anh cũng biết chuyện tình cảm chính là như vậy, yêu hay không yêu sao có thể miễn cưỡng, thật muốn quyết một lòng, mặc dù vui đầu vào đất, làm bộ không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng vẫn hiểu rõ thế nào là tình yêu.” Cô thừa nhận, là cô ý nói cho anh nghe, từ nhỏ tới lớn, sở trường của cô vốn là kẻ khổ với anh, cô không có ác ý, chỉ muốn khuyên anh thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

Tựa hồ như bị một đòn đánh thật mạnh vào ngực, anh không hiểu cô dường như thay da đổi thịt, lại tăng thêm một tầng ngu ngốc và ngớ ngẩn.

“Phiên Phiên, đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, lần trước anh bị dục vọng làm mê muội mới có thể lần nữa không giữ được mình, bỏ quan hệ máu mủ giữa chúng ta, coi em đơn thuần như một công cụ phát tiết dục vọng, tuyệt đối không đáng giá để em dùng hết tất cả sức lực để yêu.”

Đau! Vẫn là đau đớn, nhưng không còn đau như hai lần trước nữa, thật ra thì cô còn có chút vui vẻ, bởi vì cô hiểu rất rõ anh.

Anh không tùy tiện nói yêu đương, càng yêu sâu đậm, đại não sẽ càng khó trở nên tỉnh táo, cần thận suy nghĩ cho tương lai của nhau.

Anh rõ ràng điên cuồng vì cô, lý trí mới có thể khống chế không bị ngất quăng giữa đường, mới có thể phát triển đoạn tình cảm “anh em loạn luân” ngọt ngào lại hoang đường kia, như vậy giờ phút này anh không tiếc hạ nhân cách xuống nói mình là cảm thú, phòng ngừa chỉ sợ không kịp, không chừa thủ đoạn đẩy cô ra, thật không yêu cô, chán ghét cô, cảm thấy ngán, buồn phiền sợ rằng tỷ lệ này quá thấp.

“Em biết rõ đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, nhưng em càng tin tưởng hơn rằng đại não anh sẽ không từ bỏ cảm quyền.” Điều đáng giận nhất chính là anh đã quên mất từ trước tới giờ cô luôn kiên định mà cố chấp tín nhiệm và vô cùng hiểu rõ anh.

Trong lòng Thượng Quan Thác Dương bỗng ngẩn ra, giống như trước đây nhưng không phải là lâu quá, một cô gái mang mặt nạ, cũng dùng giọng nói tin chắc tương tự như vậy nói với anh.

Không biết có phải trên toàn bộ thế giới này, em gái đều hiểu rõ anh trai như vậy không? Yêu em gái mình thật đúng là không có chỗ nào có thể che giấu lòng mình, anh bắt đầu đi thờ dài.

“Em rốt cuộc muốn như thế nào?”

Cô nghe được giọng nói của anh đã mềm hòa, trái tim bất giác hưng phấn, anh luôn bó tay với cô, lại vĩnh viễn không hề oán giận.

“Anh biết không? Khi còn nhỏ chơi với các bạn cùng học, mười lần thì có mười một lần em đều được đề cử làm công chúa, mười một lần thì có đến mười hai lần em quyết định để thiếu vị trí hoàng tử của mình, từ nhỏ mặc dù em luôn thích cãi nhau với anh, kéo anh theo sau, nhưng thật ra thì anh vẫn luôn là thần tượng của em, là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong lòng em.” Mèo ngốc chính là mèo ngốc, ngay cả số học cơ bản như vậy cũng dốt! Thượng Quan Thác Dương bất giác mỉm cười, nhưng không nghĩ cắt đứt dòng hồi tưởng của cô.

“Sau năm tốt nghiệp tiểu học đó, luôn là ác mộng đối với em, cha vội vàng chăm sóc mẹ bị tai nạn giao thông, cơ hồ người mỗi lần cứu em ra khỏi ác mộng đều là anh! Chính trong lúc thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi đó, chúng ta cùng đi học ở New York, càng có nhiều khủng hoảng và bất an tự nhiên kéo đến, nhưng vẫn không thể địch lại sự kiên nhẫn làm bạn với em của anh, cùng với cái miệng bộc trực hay nụ cười lạnh lùng của anh. . . có thể là lệ thuộc thành tính, cũng có thể là do mối tình đầu của em khi đó, em không kịp tránh né anh cho tốt, em bắt đầu bắt tri bắt giác sinh một loại cảm giác vô cùng đặc biệt đối với anh.”

Sau đó mở ra những kí ức đã bị bám bụi thời gian, cô rất ít khi mơ lại cảnh không may ngày đó, nhưng bây giờ cô rốt cuộc đã biết ngày đó cả người cô tràn ngập máu tươi của ai, là cái người đàn ông trúng đạn đó, trước khi tắt thở đã nói: Con gái đừng sợ, ba tới, ba sẽ bảo vệ con. . .

Cô dừng lại một lát, ánh mắt bởi vì nhớ lại nên có vẻ động lại hơi sưng, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên sống lưng rộng rãi sẵn chắc, tham luyện mùi hương rất dễ ngửi trên người anh.

“Không phân rõ là yêu anh trai hay vẫn coi anh như thần tượng mà sùng bái, không thể nói rõ tại sao lại quyến luyến đến mức liều lĩnh càng ngày càng sâu, em thử mở rộng các mối quan hệ, cũng thử tìm tới những người đàn ông tốt tương xứng, nhưng không người nào có thể khiến em động lòng. . . .Không biết có phải ông trời cố ý an bài, mỗi khi em muốn thoát khỏi tâm tình không nên có, anh lại luôn xuất hiện đúng lúc kéo em một cái, lại ném em vào sâu hơn trong vũng bùn.”

Bây giờ nghĩ lại, cô càng khẳng định hơn ông trời đã giúp đỡ cô rất nhiều, giúp cô từng bước đi vào lòng anh, trong quá trình thiếu chút nữa đã để cho dây vô ép buộc chia xa, lại ngoài ý muốn cởi bỏ được xiềng xích anh em, sau đó quyết định buông tha tất cả, lại xuất hiện một “hộp báu Pandora”, tặng cho cô dũng khí để một lần nữa bước tới.

Sinh ra một lần nữa không dễ, nếu ông trời đã an bài phần kỳ tích này, là để nói cho biết, cơ hội bù lại tội ác khôn phải chỉ có lựa chọn đi con đường làm con gái Thượng Quan gia, như vậy khoảng cách lớn nhất giữa bọn họ đã bị biến mất, chỉ còn cần chứng minh bọn họ thật sự yêu thương lẫn nhau, chỉ cần bước này nữa là sau cơn mưa trời thật sự sẽ sáng rồi. . . .

Kỳ thật trước kia nói cô có bao nhiêu dũng cảm, ngay cả khiêu chiến với cấm kỵ của không sợ đều là gạt người, thì ra là ở trong tiềm thức của cô đã sớm sáng tỏ điều cấm kỵ căn bản không tồn tại.

“Em đã sớm vạn kiếp bất phục, nhưng em rất vui, em không cứu, cũng không nghĩ muốn cầu cứu, anh đã nói anh phải cùng em rơi vào địa ngục, những lời nói như vậy không toan tính gì hết sao?” Cô nhẹ giọng ní non, “Anh đã nói, trước khi xác định được rằng em có còn coi anh là anh trai hay không, anh sẽ không buông tay hay sao? Vậy thì đừng buông tay nha. . . .”

Như bị mê hoặc, Thượng Quan Thác Dương khiếp sợ đứng đó, thật lâu cuối cùng không hồi thần, cô tỏ tình làm rung động trái tim anh, đồng thời cơ hồ làm tan chảy trái tim anh.”

Tình cảm anh dành cho cô, có lẽ không sâu đậm bằng cô, anh cũng không phủ nhận vẻ xinh đẹp của phụ nữ trên người cô, chẳng qua là chưa từng nghĩ tới sẽ dùng ánh mắt đàn ông quan sát cô trong lúc vô tình bị cô hấp dẫn, sau đó không tự chủ được say mê cô, bề ngoài điệu đà thông minh, vì yêu anh mà trở nên ngu xuẩn, cố gắng quên mình không oán không hối khiến trái tim anh rung động.

Lòng anh chấn động, anh không thể dùng tâm tình của người anh trai đối với cô được nữa, hạn chế dùng ánh mắt khác xưa nhìn cô, cô sẵn sàng, đáng yêu hấp dẫn, quyến rũ. . . .Tất cả đều là những điều anh muốn truy tìm ngay từ lần đầu biết yêu, trong lúc vụng trộm yêu nhau kia, anh thật sự cảm thấy hạnh phúc.

Không sai, yêu nhau là một việc vô cùng hạnh phúc, không may, bọn họ lại là những người nhất định không thể yêu nhau, trước mắt anh đã có thể xác định tình cảm của mình sẽ không thể thu hồi trở lại được nữa, cho nên anh nhất định phải đẩy cô đi càng xa càng tốt.

Nhấn tâm kéo bàn tay mềm mại trước ngực xuống, anh không dám xoay người lại nhìn cô, rất sợ thông minh như cô, sẽ nhìn ra cái gì đó trong ánh mắt anh.

“Được rồi, thời gian sẽ bào mòn tất cả, em chẳng qua chỉ cần thêm nhiều thời gian nữa để làm nguội lạnh tất cả thôi.” Dĩ nhiên, anh cũng có thể.

Thượng Quan Phiến Phiến không thể tin nhìn chằm chằm bóng lưng anh, cô cũng đã làm đến mức này, anh còn nhấn tâm đẩy cô ra, cô cũng có tôn nghiêm, có tỳ khí (*)!

(*) Nóng nảy, phát cáu.

Cô thừa nhận cô có chút vượt quá, cố gắng muốn đem gông xiềng huyết thống đang bám chặt anh ra, nhưng giờ cô chỉ muốn anh thu hồi lại câu nói “không phải em gái cũng không yêu” kia, những lời như vậy cũng khó đến thế sao?

“Được, rất tốt.” Cô không ngăn cản anh lên lầu, đi tới bên bàn cầm lấy chìa khóa xe đi về hướng cửa chính.

Thượng Quan Thác Dương giật mình cảm thấy không đúng, vội vàng quay đầu lại xuống lầu, thấy cô đang đi về phía cửa, trong lúc nóng lòng, liền tiến lên kéo cô.

“Em đang tốt cái gì?”

“Không có gì, chính là tốt nhất!”

Tốt cái rắm! Đầu heo mới không nhìn ra trên mặt cô viết mấy chữ thật không tốt. “Đã trễ thế này em còn muốn đi đâu?”

“Hừ!” Đúng vậy cô đang tức giận, hơi thẹn quá hóa giận, nhưng mà cô Vô Ý nói vài lời tức giận hù dọa anh, uy hiếp anh giữ lại cô không còn lạ lẫm gì.

“Cho dù em muốn đi đâu, thay bộ quần áo khác xong rồi nói.” Anh tuyệt đối sẽ không để cho hai nửa bán cầu của cô lộ ra bên ngoài.

Lần này ngay cả tiếng hừ đều lùi.

“Thượng Quan Phiến Phiến, em tốt nhất đừng có khiêu khích nóng giận của anh.” Anh đoạt lấy chìa khóa trên tay cô, ném về phía sau.

Lời nói cứng rắn này đã đập trúng cái đuôi mèo con! Cả thế giới này không phải chỉ có đại thiếu gia anh mới có thể tức giận, cô cũng tức đến điên rồi!

Thượng Quan Phiên Phiên gạt tay anh ra, đi tới trước tủ rượu lôi từ trong ngăn kéo ra một cây kéo sắc bén, trong chớp mắt liền cắt ngắn đi chiếc váy dài trên người.

Cô thì không phải cô đang giận lấy, là cố ý khiến anh tức chết!

Thượng Quan Thác Dương tức giận tròn trĩnh mắt nhìn cô không hề nương tay, không thể tưởng tượng nổi nhất chính là cô lại dám khiêu khích lá gan của anh!

Cánh tay trắng kiện của anh duỗi ra, thoải mái kéo mèo con đang định ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn anh về mình, “Anh cảnh cáo em lại lần nữa, em thử mặc cái váy như vậy ra khỏi cửa thử xem!” Cô áo rộng thùng thình đáng chết, cô chữ V đáng chết!

Cô cúi đầu nhìn lại lễ phục trên người, lại ngẩng đầu hồ nghi nhìn anh một lát, sau đó khinh thường hất cằm lên!

Hừ! Mặc như vậy ra cửa thì chết không tốt chỗ nào? Cái lão già không biết thương thức, cô tùy tiện chọn một party hoặc quán ăn đêm, đều có một đám đàn ông xếp hàng chờ tán thưởng cô! Cô rõ ràng không nói gì, nhưng Thượng Quan Thác Dương lại đọc được những điều đó trong mắt cô.

“Em dám?” Thật vất vả mới rít ra được hai chữ từ trong kẽ răng.

“Ngay cả yêu anh em còn dám, em còn sợ cái gì?”

“Thượng Quan Phiên Phiên, em . . .”

Kẹo đường ngọt ngào co dẫn mười phần đã thành công ngăn lại rít gào đầy trời, Thượng Quan Thác Dương chưa kịp nói hết đã bị cánh môi mềm mại giam giữ rồi, nụ hôn không tính vụng về nhưng chủ động xâm phạm vẫn có vẻ trúc trắc.

Mèo con tạo phản. . . Thượng Quan Thác Dương hơi giật mình nghĩ, nhưng ai có thể cam lòng cự tuyệt đầu lưỡi thơm tho chui vào trong miệng ngà ngọc?

Vì khuôn ngọt ngào xâm lấn, trong nháy mắt cơ hồ làm tê liệt lý trí, anh không kịp được nghĩ muốn đáp lại thì cô lại đứng lúc rút lui.

“Không cần anh nhắc nhở em là Thượng Quan Phiên Phiên lần nữa, em cả đời này cũng vì có tên cái tên này mà cảm thấy hãnh diện, nhưng em không muốn ngoan ngoãn làm em gái anh, vĩnh viễn cũng không không!” Tuyên bố rõ ràng! Thật vất vả mới đoạt được quyền lợi làm cần.

Cô giờ tay ôm cổ anh, chủ động đáng môi thơm lên lần nữa, đặt xuống ấn ký chứng minh quyết tâm của cô, thật ra não cô đã nóng bừng bừng, nhưng cô không cho phép mình lui bước, như anh nói, trừ phi xác định anh chỉ coi cô như em gái, nếu không cô sẽ không dễ dàng buông tay. . . .

Cho tới bây giờ Thượng Quan Thác Dương đều không phải là người đàn ông để cho người khác nắm mũi dắt đi, lại nhiều lần để cho cô đồng hóa không chùn bước, lý trí còn sót lại muốn anh đẩy cô ra, đầu ngón tay chạm nhẹ đến lưng trần bóng loáng anh lại không tự chủ được chần chừ, khi bàn tay cảm thụ da thịt ti mỉ hấp lên xuống, độ ẩm nóng khiến anh không rời đi được.

Dường như ý thức được bàn tay to lớn hơi dùng sức, thân thể mềm mại tự nhiên càng sát gần tới anh, anh đôi khách làm chủ, công kích lại cái người khơi mào, từng chút từng chút cần đôi môi ngọt ngào co dẫn của cô, cướp lấy ngọt ngào trong cổ họng cô.

Anh không kiên nhẫn kéo chiếc nơ trên cổ ra, cời lung tung các nút cài trên áo sơ mi, đôi bàn tay nhỏ bé dính lên ngực anh, như trấn an anh gấp gấp, hoặc cũng có thể là đang thúc giục anh mau mau tháo những trói buộc xuống.

“Em cứ thích đợi tại địa ngục như vậy sao?” Anh hôn cô cuồng loạn, hơi thở không ổn định, “Được, anh liền khiến em muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Thượng Quan Phiên Phiên không hề nghi ngờ anh có khả năng này, nói không khiếp đảm là gạt người, nhưng thật ra cô rất nhớ anh như cuồng phong cuốn lấy, quét ngang cô khiến huyết mạch toàn thân sôi trào.

Giống như vật thể đang chờ đợi bị hưởng dụng, lẳng lẳng đặt trên ga giường lớn làm bằng tơ tằm màu xám bạc. không thể chờ đợi đắm chìm trong luân hồi, cô giang hai cánh tay nghênh đón satan đang cỡi tất cả quần áo trên người bên cạnh.

Cơ thể nóng như thiêu đốt nhẹ nhàng cọ xát với thân thể mềm mại, môi anh chọt dùng thêm sức, tựa như trừng phạt ti mỉ găm cắn môi cô, cô bị đau khê hô, một mùi máu tanh tràn vào khoang miệng hai người.

Cô gắng phải thừa nhận là anh yêu cô, cũng phải lấy góc độ từ một người đàn ông, tốt! Cô thành công đánh tan phòng thủ của anh, nhưng như vậy thì thế nào? Anh không phải biết rất rõ yêu nhau mà không thể ở bên nhau có bao nhiêu lý do sao?

Là anh sa đoạ, không còn cách nào cứu chữa, lòng anh chưa xót hơn bất cứ ai, anh nguyện ý dành cho cô một con đường sống, cô vốn lai xông vào địa ngục, chẳng lẽ cô không nhìn thấy tình yêu quang minh chính đại có được bao nhiêu người ca ngợi? Anh hy vọng cô có thể đắm chìm trong thứ ánh sáng đó.

Cô cố tình muốn đắm mình. . . . Phiên Phiên muốn cùng anh sa đoạ.

Shit! Lời này không nên đùa một chút nào, trò chơi cảm kỳ này một chút cũng không kích thích, anh không muốn chơi, cũng không muốn theo đuổi kích thích, chỉ muốn đem đến cho cô một cuộc sống an bình hạnh phúc, anh thật lòng mong muốn. . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nhận lời mời từ thể vận hội, rất nhiều kiến trúc sư nổi tiếng thế giới đã đến họp tại thể vận hội này, triển lãm được chính vị kiến trúc sư đất nước mình thiết kế mang đầy tinh hoa của dân tộc, với niềm tin như vậy, vị kiến trúc sư ma pháp Thượng Quan Thác Dương đương nhiên cũng có trong danh sách, không chỉ như vậy, anh còn được mời đến thiết kế cho sân khấu tại buổi lễ khai mạc.

Linh cảm tựa như thứ trò chơi, có khi suy nghĩ khô cả ruột nhưng đến cái rắc cũng không phóng ra được, nhưng đôi khi lại liên miên không dứt nói muốn ngăn cũng không ngăn được.

Một bản vẽ phác thảo mang tên “quan điện Pandora” đã được hoàn thành, lấy các mái quan đình truyền thống của người Hoa trau chuốt, to lớn điểm xuyết thêm vài nét thiết kế hiện đại, bất đồng nhưng lại dung hợp không mâu thuẫn, là sự thăng cấp của “hộp báu Pandora”, có thể nói chính bản thân anh cũng rất hài lòng với tác phẩm này.

Một bản vẽ phác thảo tinh tế như vậy, từ lúc nổi lên ý tưởng đến hoàn thành phác thảo, anh chỉ tốn mất hai tuần lễ.

Ngâm mình thoải mái trong nước nóng, mấy ngày liên tiếp đại não quay vòng như chong chóng bây giờ mới có chút thả lỏng, đang hết sức thích ý, nếu trong lòng có mèo con mềm mại, nũng nịu thì quá hoàn hảo rồi.

Ha ha! Thì ra anh lại tương tư rồi sao? Thượng Quan Thác Dương cầu tha lờ đễnh từ trước đến nay cuối cùng lại có ngày đau khổ tương tư, sợ rằng sẽ khiến ko ít người làm rơi mắt kính! Một năm vừa rồi đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến anh cảm thấy hết sức hoài niệm.

Nhưng người đời biết Thượng Quan Thác bất quá tất cả chỉ là hư danh, người nào thật sự hiểu thấu tâm tư của anh? Anh thậm chí còn chưa bao giờ đề ý đến vấn đề này, sau này cũng sẽ không đề trong lòng, chỉ cần hy vọng biết người biết anh là đủ rồi.

Chờ hết việc trên tay, anh tính sẽ đối mặt với thực tế, làm thế nào mới khiến cha mẹ bớt giận? Về phần vài người bạn tốt. . . bọn họ sẽ ủng hộ chứ?

Anh đã sớm tính đến tình huống xấu nhất đó chính là thân bại danh liệt, không sao cả! Giá trị thân phận cùng sự nổi tiếng, vốn không phải là mục đích anh muốn đạt được, kiến trúc sư là nghề anh yêu thích, ngày sau cho dù không có cơ hội đạt được thành tựu xuất sắc, anh vẫn sẽ tiếp tục thiết kế.

Chỉ là mèo con khiến người ta thương tiếc cũng phải từ bỏ toàn bộ mọi thứ có được hiện giờ, còn có khả năng sẽ phải cùng anh đi thật xa để che dấu tai mắt người đời, anh thật sự cực kỳ không nỡ ủy khuất cô.

Trước kia là anh đã quá xem nhẹ dũng khí của cô, mới có thể nghĩ rằng cô sẽ vì bị người đời phi nhổ làm xấu hổ mà bỏ chạy, cần thận nghĩ lại, mặc dù cô gái kia rất ngốc, nhưng cô cũng có rất nhiều dũng cảm không cần hoài nghi.

Chỉ cần việc vụng trộm yêu đơn phương nhiều năm đã cần biết bao dũng khí để chống đỡ, bước tới gần thứ tình cảm cố kỵ cũng cần phải có dũng khí, thừa nhận ko cần thận trượt chân cũng cần phải có dũng khí, ko sợ tiếp tục phạm sai lầm một lần nữa bước tới càng phải cần dũng khí. . . dũng khí với vấn đề đúng là ko thể xem nhẹ.

Tự xem lại anh, rõ ràng tình cảm của mình còn lo chưa xong không biết phải làm thế nào, lại còn tự cho mình là đúng vì cô làm ra một số việc hành hạ lẫn nhau, tất cả đều do anh ồn ào, xem ra dũng khí của anh còn thua xa cô!

Nhưng không quan hệ, nếu như nàng là Thiêu thân lao vào lửa thì ta sẽ nguyện ý dập tắt lửa, làm vầng sáng bảo hộ nàng, vĩnh viễn không cho kẻ ngốc như nàng có cơ hội một mình gánh chịu đau thương

Tắm sạch thoải mái trong nước nóng, anh đi ra khỏi phòng tắm liền thấy điện thoại di động tiện tay ném trên giường đang phát sáng, nhìn thấy có đến mấy chục cuộc gọi nhỡ. Kỳ quái, vợ chồng nhà họ Viêm ăn no rảnh rồi vội vã tìm anh để làm gì? Còn có chị Trạch Hòa Noãn? Đã xảy ra chuyện quan trọng gì sao?

Anh đang suy nghĩ nên gọi điện thoại cho ai trước, thì Duật Đát Yên lại trùng hợp gọi tới.

“Mọi người muốn hẹn ăn mừng tôi xuất quan sao?” Nói xuất quan không hề quá, khi đó anh về căn bản là cách ly với thế giới bên ngoài.

“Anh đang nói gì vậy?” Dương nói hơi là lạ, phải là mừng lấy chồng mới đúng, nhưng mà nhân vật chính cũng không phải anh, “Anh không đến hội trường sao?”

“Hội trường?”

“Đúng vậy! Anh đang tức giận à?”

“Tức giận?” Cô gái này thời điểm không nên nói lại nói rất nhiều, thời điểm nên nói rõ ràng lại luôn hàm hồ.

“Kỳ thật tôi cũng cực kỳ tức giận nhưng mà cũng chưa nói cái gì, đợi nghỉ lễ kết thúc tôi sẽ tra khảo cô ấy thật tốt.”

“Nghỉ lễ?”

“Tôi cũng hiểu được tâm trạng của anh, sáng nay chúng tôi cũng mới nhận được thông báo, cho nên. . .”

“Tiểu Yên, nói trọng điểm.”

“Thì ra là anh không biết nha!” Cô rất muốn xem nào nhiệt nhưng Dương thế nào giờ này còn chưa tới? “Phiên Phiên cùng với mẹ anh lần trước có đề cập qua vấn đề người đàn ông nên kết hôn, Uy! Anh tức giận thì quay về mà tức giận, đúng là em gái mình hôm nay kết hôn, anh vẫn nên duy trì phong độ, sau đó hãy cùng chúng tôi liên thủ trừng phạt lại. . .”

“Tiệc cưới được tổ chức ở đâu?” Đáng chết! Không khí sao đột nhiên lại trở nên lạnh nhạt như vậy? Không! Hẳn là phổi của anh bị tức giận chiếm đóng không có thời gian giải phóng đường khí rồi!

Duật Đất Yên báo lại địa chỉ, vẫn còn không quên nhắc nhở anh lửa thiêu tới mông rồi, “Nghỉ thức sắp bắt đầu rồi!”

Thượng Quan Thác Dương trở tay làm rơi vỡ điện thoại, cầm áo khoác cùng chìa khóa xe lên liền xông ra ngoài, đừng nói là lửa thiêu tới mông, cho dù là cả xe lửa anh cũng đuổi tới đúng lúc được! Cái con mèo chết tiết ngu xuẩn tới rồi cuộc đang chơi cái trò gì? Chết tiết đáng chết! Nếu như cô còn chưa cho anh một cái công đạo vừa ý, anh sẽ không tiếc dùng một trận lửa hủy đi hôn lễ này!

Phòng nghỉ cô dâu.

“Thượng Quan Phiên Phiên, cậu quá ko không suy nghĩ rồi!” Duật Đất Yên dẫn đầu gây khó dễ.

“Thực xin lỗi, tớ không phải cố ý, tớ. . .” Cô còn chưa kịp sử dụng sát chiêu cuối cùng để giải thích cho mình, Duật Đất Yên đã nén nước mắt cầm tay cô.

“Tớ biết cậu nhất định có thể dành được hạnh phúc của chính mình, đồng ý với tớ, cậu nhất định phải cực kỳ hạnh phúc, cực kỳ hạnh phúc nhé!”

Cô chân chờ một hồi, lập tức lại nở ra một nụ cười, “Tớ sẽ, cảm ơn cậu.” Cô quyết định muốn ép buộc một lần, để cho cái tên vô lại mạnh miệng kia đầu hàng triệt để.

“Anh hy vọng lần sau Tiểu Yên mang thai sẽ có người cùng làm bạn, chúc mừng em!” Viêm Dập Hi chúc mừng nhưng trọng điểm vẫn nằm trên người bà xã.

“Uh, cảm ơn.”

“Chúc mừng, thật sự cực kỳ vui vẻ thay em.”

Ha! Thật có tác phong của Trạch, gọn gàng đơn giản, “Cảm ơn.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Viêm Dập Noãn cũng khó nén được ý cười, “Chúc mừng em, còn có tự giải quyết cho tốt.”

“Nha! Được, cảm ơn.” Đúng nha! Điều động nhiều người như vậy để lừa gạt người đàn ông đó nói ra những lời thật lòng, da của cô thực sự căng đến cực kỳ khẩn trương.

Cửa phòng nghỉ lại được đẩy ra, chú rể một thân tây trang trắng diện mạo phi phàm đi tới, nở một nụ cười mỉm không nói nhìn Thượng Quan Phiên Phiên.

Mới qua một phút đồng hồ, cửa phòng nghỉ lại bị mở ra, xuất hiện tại cửa chính là Thượng Quan Thác Dương, khí thế như kèm theo cả mưa gió sắp tới, phía sau còn có phục vụ dẫn đường lên lầu, giữa đường lại đụng phải Thượng Quan Bối Vân cùng Y Vệnh Tĩnh.

Cái đứa nhỏ này, nhìn thấy cha mẹ tới cũng không chào.” May mà vợ chồng bọn họ chăm sóc thích đáng, nếu không sợ rằng xương cốt khẳng định bị anh đụng đến rồi rạc, Y Vệnh Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thật là! Không nhìn xem hôm nay là cái ngày gì.” Thượng Quan Bối Vân cũng không khách khí trách cứ con trai không lễ phép, mấy ngày trước biết được con gái muốn kết hôn, tức giận này đến bây giờ vẫn còn chưa giảm bớt chút nào, hôm nay ông xuất hiện tất nhiên không mang theo khuôn mặt hòa nhã.

Thượng Quan Thác Dương không rảnh hướng cha mẹ nói xin lỗi, dù sao chờ chút nữa chuyện phải nói xin lỗi ửng rất nhiều, bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải tính toán sổ sách với mèo con vụng trộm sau lưng anh muốn gả cho người khác.

“Em đang nổi điên cái gì?” vọt tới trước mặt chiếc váy cưới màu trắng, anh liền tức giận rít gào.

“Anh. . .” Thượng Quan Phiến Phiến bị bộ dạng như tùy thời đều có thể chộp chém người khác của anh dọa đến đứng sững người, cái tên gia hỏa này lại muốn dọa cô!

“Em dẫn anh vào địa ngục sa đọa, giờ lại mơ tưởng ném một mình anh ở địa ngục, sau đó bản thân lại tiêu dao!”

Anh không còn đếm xỉa đến bất cứ thứ gì nữa rồi! Anh không cầm cự thêm nữa, rốt cuộc hạ quyết tâm không sợ ánh mắt thế tục, khi chuẩn bị hướng cô thừa nhận hẹn hò, cô lại phũ phàng bỏ rơi anh? Anh không phát điên mới có quỷ!

“Ý của anh là. . .” Nhanh lên! Mau nói lời kịch mà cô mong chờ đi, mặc kệ có phải là em gái hay không, với anh nhất định phải là em!

“Em dám nói em thật sự yêu người này?”

“Đương nhiên không. . .” Chỉ cần một câu nói của anh là có thể kết thúc tất cả, cũng đừng phụ cô tìm nhiều người đến chứng kiến như thế!

“Bây giờ anh trình trọng thông báo với em, cả đời này anh không có khả năng coi em trở thành em gái, cho nên em cũng không cần coi anh như một người anh trai.” Tên vạ lại bá đạo! Thượng Quan Phiến Phiến nhất thời đỏ ửng hốc mắt, cô vừa tức giận lại vừa cảm động, “‘Trình trọng thông báo’ bốn chữ này rất không lãng mạn.”

“Quản em! Đời này trừ bỏ anh ra, em không thể gả cho ai khác!” Vài người theo anh bước vào cửa đều thức thời lui sau vài bước, Thượng Quan Thác Dương cuồng vọng biểu thị chủ quyền công khai.

“Ách. . .Dương, cái kia. . .” Duật Đất Yên chậm rãi bước tới cạnh anh, “Bây giờ anh nháo động phòng có phải quá sớm hay không?”

“Người nào cùng cô nháo động phòng?” Hung tợn như một tên cướp máy bay, anh chế trụ bà vai Thượng Quan Phiến Phiến kéo vào trong lòng, “Em, Thượng Quan Phiến Phiến, kiếp này, kiếp sau, còn có mấy kiếp sau nữa em đều bị Thượng Quan Thác Dương anh chiếm giữ, vĩnh viễn chỉ có thể là người phụ nữ của anh”

Tất cả một mảnh im lặng, duy nhất chỉ có một người rõ ràng anh Thượng Quan Phiến Phiến. “Ha ha, Dương gần đây có phải anh quá mệt mỏi rồi hả?” Duật Đất Yên ý đồ hòa giải với anh.

Viêm Dập Hi bắt đầu làm cánh tay (Cái này tới nguyên cớ, vì tớ cũng không hiểu lắm), cho dù anh hết sức kinh ngạc, nhưng cũng không gọi là ngoài ý muốn, giữa hai người này kì thật cũng để lại chút dấu vết.

Cũng giống như Viêm Dập Hi, Y Mạc Trạch cũng không cảm thấy có quá nhiều ngoài ý muốn. Viêm Dập Noãn nhân nhạ hạ ánh mắt, mặt không chút thay đổi không ngừng tắt máy di động đang rung trong túi, không để ý tới không nhận điện thoại có khả năng tức đến giậm chân.

Thượng Quan Bối Văn lạnh lùng nhìn cảnh tượng hoang đường con trai ôm con gái, ngoài ý muốn, ông không có tức giận.

“Rốt cuộc bây giờ đang xảy ra cái chuyện gì?” Con gái kết hôn, con trai tới cướp dâu, xảy ra ở nhà người khác, có lẽ Y Vĩnh Tinh vẫn chỉ sợ thiên hạ không loạn, xảy ra tại nhà chính mình. . .cũng không thấy bà có bao nhiêu khẩn trương.

Cái xảy đến luôn luôn phải đối mặt, gắt gao ôm lấy cô gái mặc lễ phục vào trong ngực, giờ khắc này, Thượng Quan Thác Dương mới biết được mình có bao nhiêu ích kỷ, bao nhiêu sợ hãi mất đi người phụ nữ này.

Đúng! Một người phụ nữ, không phải em gái, anh suy nghĩ rất nhiều, trốn cũng không thoát, chia tay không thể tách rời, so với việc cùng hành hạ lẫn nhau, không bằng dùng cam đối mặt với hiện thực.

Anh lại một lần nữa làm tên cầm thú, sa đọa hay là thăng hoa, chỉ cần toàn tâm có trách nhiệm tất cả liền tốt, anh dần dần hiểu rõ.

Anh không thể xác định sau cùng là tích cực hay tiêu cực? Dù sao từ ngày bọn họ cùng bắt đầu trầm luân đó, anh ngay cả đạo đức cơ bản nhất cũng không có, trước quan niệm thị phi trắng đen, đã không phù hợp ở trên người anh rồi.

Chẳng qua cho đến khi không ai đồng ý để bọn họ cùng chung sống một lần nữa, quan hệ huyết thống thân cận nhất, bọn họ không thể sinh con của chính mình là điều tiếc nuối lớn nhất, có lẽ chỉ có thể dùng cách thức nhận con nuôi để bù lại, đến như bạn bè thân thiết, nhất là cha mẹ, trước tiên anh sẽ để bản thân mình đối mặt cầu xin sự tha thứ, không tới phiên cô lo lắng.

“Ba, mẹ thực xin lỗi, kỳ thật chúng con đã sớm yêu nhau, thậm chí nhiều lần còn phát sinh quan hệ vượt quá luân thường, hai người muốn trách muốn trách thì trách mình con, là tại con lúc trước mắt mù tai điếc không nhìn thấy sự thật, biết rõ nên dừng lại nhưng lại kim lòng không đầu phạm sai lầm lần nữa.”

“Con nói các con yêu nhau thật lòng?” Y Vĩnh Tinh muốn xác định lại lần nữa, bởi vì sự tình mặc dù có điểm khó giải quyết, nhưng mà. . .con gái bảo bố bà thương yêu nhiều năm sẽ không rời khỏi bà, bà cũng không cần lo lắng đến vấn đề mẹ chồng con dâu, như vậy có gì không tốt?

“Đúng vậy, con yêu Phiến Phiến, mặc kệ cô ấy có là chị gái hay em gái con. Con cũng đã yêu cô ấy đến tận cùng rồi.” Ngó nghiêng một đôi thủy mâu, Thượng Quan Thác Dương đầu hàng triệt để rồi.

Thượng Quan Phiến Phiến kích động rơi nước mắt, nhưng mà, thông báo của anh chênh lệch so với mong chờ của cô như chênh lệch giữa lòng sông và mặt biển, theo lý mà nói, anh phải nói đích thị (chỉ ý nhấn mạnh ví dụ như: đích thị cô ấy), mặc kệ Phiến Phiến có phải em gái con hay không, con cũng đã yêu cô ấy đến tận xương tủy rồi.

Cô muốn sửa đúng câu nói của anh, còn chưa kịp mở miệng, anh liền cúi người ngăn miệng cô lại, ngạo mạn tàn sát bừa bãi dẫn tới bao nhiêu thanh âm hút không khí.

Son môi của cô bị anh ăn luôn, muốn nói mà cũng quên hết lời để nói, cái tên vô lại này còn hung hãn hơn gấp trăm lần cô suy nghĩ nha!

Vừa mới ngừng hôn môi, Thượng Quan Thác Dương dừng lại trên cánh môi mềm mại thật lâu không dời đi, thật lâu mới ngẩng đầu lên đối mặt với mọi người.

“Thực xin lỗi, giấu giếm mọi người lâu như vậy, vì không muốn mọi người hổ thẹn, con quyết định sẽ mang Phiến Phiến ra nước ngoài sinh sống, lấy tiền tiết kiệm của con, thêm tiền sau này cùng nhau cố gắng kiếm thêm, bảo đảm tuyệt đối sẽ không để cho Phiến Phiến khổ qua một ngày, chúng con sẽ nhận nuôi một đứa trẻ, bù lại tiếc nuôi không thể có con của chúng con, còn có. . .”

“Thác Dương, con nghe mẹ nói, kỳ thật các con không cần nhận con nuôi, các con. . .”

“Mẹ, con biết mẹ muốn nói gì, không cần khuyên con nữa, con cùng Phiến Phiến cả đời này không có khả năng sống chung như hai anh em, trừ phi con chết, nếu không con không thể trở mặt nhìn cô ấy vì ánh mắt thế tục, miễn cưỡng kết hôn sinh con.”

“Ừ, ba biết ý của con, ba cho rằng các con không cần phải ra nước ngoài. . .”

“Ba, con biết ba muốn nói gì, con tin tưởng hai người sau cùng nhất định sẽ đứng về phía chúng con, nhưng mà, con cùng Phiến Phiến không thể liên lụy tới cha mẹ, để cho tất cả bạn bè thân thiết mất mặt.”

“Con hãy nghe mẹ nói, trên cơ bản cái con coi là vấn đề không phải. . .”

“Mẹ, con biết mẹ muốn nói gì, con biết mấy vấn đề đó không phải là vấn đề, một ngày nào đó tình cảm của con cùng Phiến Phiến sẽ được mọi người chúc phúc, nhưng lấy việc trước mắt mà nói, con nghĩ muốn bỏ xuống toàn bộ, đến một nơi không ai biết chúng con là ai, đối với Phiến Phiến mà nói, áp lực sẽ không lớn như vậy.”

Người đàn ông bị tình yêu làm cho mê muội tất cả đều là nhãi nhép! Y Vịnh Tinh khoát tay không muốn nhiều lời, Thượng Quan Phiến Phiến thấy thế, khăn trương nhảy ra nói chuyện, dù sao tháo chuông cần tìm người buộc chuông, đây có lẽ là thời điểm cần tuyên bố rõ ràng sự thật rồi.

Cô nâng khuôn mặt tuấn tú đẹp trai lên, đứng trước đôi mắt đang sợ hãi mất đi cô, “Anh hãy nghe em nói. . .”

“Em ngậm miệng, tất cả để anh xử lý.” Anh hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng có chút sưng của cô một cái, “Ba mẹ muốn đánh phải không, anh không sao, chỉ cần bọn họ đồng ý thành toàn chuyện của chúng ta.”

“Con trai, con không biết ba muốn nói gì, con trước hết hãy nghe ta. . .”

“Ba, ba đừng khuyên con, con cũng đã từng khuyên qua Phiến Phiến, khuyên qua bản thân con, chúng con đã từng liều mình vùng vẫy thoát khỏi đoạn tình cảm hung hãn này, con tìm một thời gian thật dài mới thanh tỉnh, sau đó xác định dù có thế nào đi nữa cũng không thể thoát khỏi đoạn dây ràng buộc đó, cho nên con liền buông tha cho quyết định chia tay.”

“Ba đều biết, cho nên. . .”

“Ba, người không hiểu, anh em ruột yêu nhau thực sự cực kỳ khổ sở, cực kỳ dày vò, muốn kiên trì tiếp tục không hề dễ dàng, yêu đến mức khắc sâu muốn tách rời càng khó khăn, bọn con lên lút sợ bị phát hiện, thời điểm anh anh em em, lại càng để cho cảm giác tội ác bức đến phát điên, đúng là vô luận cửa ải khó khăn thế nào, đều không thể chia cắt chúng con, ngược lại càng thêm mong nhớ. . . có lẽ chúng con vốn nhất định không phải anh em, là một đôi bạn tri kỷ, là sai sót ngẫu nhiên của ông trời để cho chúng con đầu thai sai rồi.”

“Nói đầu thai sai kỳ thật không chính xác lắm, bởi vì chúng ta. . .”

“Anh nói em ngậm miệng, muốn chém giết muốn róc thịt anh sẽ ở phía trước che cho em.” Anh nổi giận đùng đùng cất ngang tiếng mèo kêu, cái con mèo con thối tha này, cái màn gạt anh trộm kết hôn với người khác vẫn còn nóng hổi hấp, bây giờ còn dám liều mình xen mồm, chán sống sao?

“Em chỉ nhắc nhở anh nên làm rõ tình hình trước a!”

“Là ai muốn làm tình hình không rõ ràng? Lần âm ỉ tới nay có thể làm em dễ chịu rồi.”

Anh gầm nhẹ bản tai cô, âm lượng không lớn không nhỏ, vừa lúc có thể khiến mọi người ở đây nghe rõ.

Vợ chồng nhà họ Viêm cùng Y Mạc Trạch từ nhỏ lớn lên cùng hai anh này đều không biết chuyện, nghe bọn họ mập mờ rỉ tai, cảm thấy có bao nhiêu bất ngờ thì chính là có bằng ấy bất ngờ, Thượng Quan Phiến Phiến đỏ mặt, cô thậm chí tin được rằng anh lại dám trước mặt mọi người ngang nhiên đùa giỡn cô.

Phòng nghi loạn thành một đoàn giờ lặng ngắt như tờ, bởi vì bất kể người nào mở miệng, đều bị cái tên gia hỏa xấu tính kia trách móc, rất sợ mọi người không tin tưởng hẳn đã suy nghĩ kẻ yêu thương cô thật lòng.

Lớn mật cầm tay cô dâu vừa dịu dàng lại ác bá, nghênh ngang đi tới trước mặt chú rể, hết sức căng thẳng cho rằng sẽ xảy ra xung đột đổ máu, mọi người không khỏi bày sẵn trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhưng ngoài dự tính chính là, Thượng Quan Thác Dương lại khom người xuống thật sâu.

“Rất xin lỗi tôi đã phá hủy hôn lễ này, tôi không biết Phiên Phiên tức giận với tôi, muốn trả lại bình yên cho tôi nên mới quyết định cùng cậu kết hôn, xin cậu hãy tin rằng tôi cùng Phiên Phiên không có ác ý, không phải cố ý muốn tổn thương cậu.” Thái độ của hắn không kiêu ngạo cũng không tự ti, từng câu từng chữ tràn đầy thành ý, “Tôi tin tưởng cậu đối với Phiên Phiên rất tốt, tôi thay cô ấy nói lời xin lỗi với cậu, bởi vì từ nhiều năm trước cô ấy đã quyết định rơi xuống địa ngục cùng tôi, trọn đời không được siêu sinh, cho nên cô ấy không có phúc khí tiếp nhận tình cả của cậu, hy vọng cậu sẽ tha thứ cho chúng tôi.”

“Không, tôi sẽ không trách cô ấy, vĩnh viễn sẽ không.” Gương mặt chú rể vô cùng bình tĩnh, bởi vì anh ta nhận được thù lao là tốt rồi, những thứ khác, không liên quan tới anh ta, “Không sao, ai người cứ tự nhiên đi!”

Thượng Quan Thác Dương khom lưng trước mặt mọi người gửi lời xin lỗi thật sâu, ôm Thượng Quan Phiên Phiên trong ngực ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía phòng nghi, con đường sau này bọn họ đi không biết là thiên đường hay vẫn là địa ngục, bọn họ cũng sẽ kiên định dắt tay nhau cùng đối mặt.

Ngạo mạn không chịu cường ép như Thượng Quan Thác Dương lại cam nguyện vì một người phụ nữ cúi đầu buông xuống tất cả, vài người bạn tốt quen thuộc với tính cách của anh, mắt thấy thái độ của anh thành khẩn nghiêm túc không khỏi động lòng.

Câu chuyện về tình cảm anh em đến đây là kết thúc, Thượng Quan Bối Vân thân là đại gia trưởng, chân mày không nhăn chuẩn bị thay đôi nam nữ chùi đất, phải nói, chỉ có thằng con trai ngu dốt nghe không lọt tai lời của người khác mới muốn chùi móng.

“Ách. . .” Nói đến lúng túng, ông ngay cả tên họ của đối tượng con gái muốn gả là gì cũng không biết, “Rất xin lỗi, tôi sẽ chịu tất cả trách nhiệm.”

“Đừng vậy, hy vọng mọi người có thể tha thứ cho bọn họ, thật ra thì bọn họ không phải là anh em ruột.”

Lời này của Y Vĩnh Tinh vừa nói ra, mấy người trẻ tuổi không hiểu chuyện đều sững sờ toàn bộ, chỉ có Viêm Dập Noãn rất lãnh tĩnh yên lặng mở điện thoại di động, mấy chục cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn cảnh cáo cô lập tức xuất hiện, chân mày cô nhăn lại thật chặt, lại yên lặng đóng điện thoại di động.

Chú rể không nhanh không chậm mà nói: “Các vị đừng lo lắng, thật ra thì tôi được bạn của Phiên Phiên giới thiệu làm diễn viên tạm thời, cô ấy có dặn dò, nếu vận khí tốt chán chán sẽ có người đến phá hủy hôn lễ, sau đó cô ấy sẽ tự giải thích với mọi người.” Cái gì. . . đám người ngây ngốc tại chỗ, ý là bọn họ hôm nay bỏ xuống tất cả mọi chuyện đến nơi này là để giúp đỡ cùng làm diễn viên tạm thời sao?

Thượng Quan Bối Vân cùng Y Vĩnh Tinh ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nhau một cái, hai đứa trẻ chết tiệt này. . .

Nhưng mà, tính xấu của con trai mình bọn họ rõ ràng hơn bất kì người nào, tên gia hỏa ngu xuẩn đó cho là Phiên Phiên gạt hắn gả cho người khác nên giận dữ, Phiên Phiên lần này có thể bị gán tội, không biết tiểu tử kia lúc nào thì mới phát hiện chân tướng sự thật???

【 hết trọn bộ 】

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Không Thể Nuông Chiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.